CĂRȚI ROMANTICE

Posibilități nenumărate

NORA ROBERTS

All the Possibilities
Nora Roberts
Copyright © 1985 Nora Roberts

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Posibilități nenumărate
Nora Roberts

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA
Posibilități nenumărate / Nora Roberts;
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-0736-2

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

NORA ROBERTS

Posibilități nenumărate

Seria Familia MacGregor

Traducere din limba engleză
Mihaela Sofonea/Graal Soft

Lira®

capitolul 1

Shelby ştia că Washingtonul era un oraş nebun. De aceea îl iubea. Putea avea parte de eleganţă şi istorie, dacă şi le dorea, sau de cluburi dubioase şi de teatre de varietăţi. Dacă traversa oraşul dintr-o parte în cealaltă, putea trece de la graţie şi stil la străzi primejdioase - mereu avea de ales: monumente de un alb strălucitor, clădiri administrative impunătoare, şiruri de case vechi din cărămidă, cutii de oţel şi sticlă; statui care ruginiseră cu mult prea mult timp în urmă pentru a-ţi mai aminti din ce pricină; străzi pietruite sau Watergate.

Dar oraşul nu fusese construit degeaba în jurul unei anumite structuri. Capitoliul era epicentrul, iar politica dicta întotdeauna regulile jocului. În Washington era o agitaţie frenetică - nu iureşul neîntrerupt şi lipsit de griji din New York, ci un fel de frenezie precaută, care te făcea să priveşti peste umăr. Pentru majoritatea bărbaţilor şi femeilor care lucrau aici, slujbele le erau puse în joc de la o campanie electorală la alta. Un lucru era sigur - Washingtonul nu era o plasă de siguranţă. De aceea îl iubea Shelby. Siguranţa însemna plafonare, iar plafonarea însemna plictiseală. Întotdeauna fusese o prioritate pentru ea să nu se plictisească niciodată.

Georgetownul îi convenea pentru că era şi nu era la fel ca în D.C. Avea energia tinereţii: universitatea, cafenelele, bere la jumătate de preţ miercuri seara. Avea demnitatea vârstei: străzi rezidenţiale, ziduri de cărămidă roşie acoperite de iederă, obloane vopsite, femei îngrijite care plimbau câini îngrijiţi. Pentru că nu putea fi etichetat ca fiind altceva, se simţea bine acolo. Magazinul ei dădea într-una dintre străzile pietruite, iar ea locuia la etaj. Avea balcon, astfel că putea să stea

afară în serile calde de vară, ascultând mișcarea orașului. Avea jaluzele cu șipci din bambus la ferestre, astfel că putea avea parte de intimitate dacă dorea. Însă rareori se întâmpla asta.

Shelby Campbell fusese făcută pentru oameni, pentru conversații și mulțimi. Era la fel de fascinant să stea de vorbă cu străinii, ca și cu prietenii, iar zgomotul era mai interesant decât liniștea. Cu toate acestea, îi plăcea să trăiască în ritmul ei, prin urmare, colegii ei de apartament nu făceau parte din spița umană. Moshe Dayan era un motan cu un singur ochi, iar Mătușica Em era un papagal care refuza să converseze cu oricine. Trăiau laolaltă într-o relativă pace, în dezordinea îngrămădită pe care Shelby o numea casă.

Era ceramistă de meserie și negustorească dintr-un capriciu. Micul magazin pe care îl avea, numit Calliope, dobândise succes și popularitate în cei trei ani de când îl deschisese. Descoperise că îi plăcea să aibă de-a face cu clienții aproape la fel de mult pe cât îi plăcea să stea la roata ei de olar, cu o bucată de argilă și cu imaginația ei. Hârțogăria era o iritare continuă. Însă pentru Shelby, iritările dădeau savoare vieții. Astfel că, spre amuzamentul familiei și surprinderea multor prieteni, se apucase de comerț și avusese un succes neîndoielnic.

La șase, încuia magazinul. Încă de la început, Shelby hotărâse să nu-și încredințeze serile afacerilor și transformase asta în politica firmei. Putea lucra cu argila și e-mailurile până la orele târzii ale dimineții sau putea ieși, pierzându-se în viața străzii, dar negustorul din ea nu credea în orele peste program. În seara aceea însă, se confrunta cu ceva ce evita ori de câte ori era posibil și pe care îl lua în serios când nu avea de ales: o obligație. Stinse luminile când ieși și urcă scările spre etaj.

Pisica sări agilă din locul ei de pe pervaz, se întinse și lipăi spre ea. Când ajunse ea acasă, era aproape ora cinei. Pasărea flutură din aripi și începu să ciugulească din osul ei de sepie.

– Cum merge?

Îl scărpină absentă pe Moshe după urechi, unde îi plăcea cel mai mult. Cu un sunet de aprobare, privi spre ea cu singurul lui ochi, înclinându-şi capul, ceea ce făcea ca bandajul pe care îl purta să pară şmecher şi foarte potrivit.

– Da, o să-ţi dau de mâncare. Shelby îşi apăsă o mână pe stomac. Era lihnită şi tot ce putea spera să găsească în seara aceea era ficat învelit în bacon şi biscuiţi. O, ei bine, murmură ea, intrând în bucătărie să hrănească pisica.

Îi promisese mamei sale că îşi va face apariţia la cocktailul congresmenului Write, aşa că nu avea încotro. Deborah Campbell era probabil singura capabilă să o facă pe Shelby să simtă că nu are încotro.

Shelby ţinea la mama ei, mai mult decât cu dragostea obişnuită a unui copil pentru un părinte. Erau momente când erau luate drept surori, în ciuda diferenţei de douăzeci şi cinci de ani dintre ele. Culoarea era aceeaşi – păr roşu aprins, prea izbitor pentru a fi castaniu, prea întunecat pentru a trece drept arămiu. În timp ce mama îl purta scurt şi drept, Shelby îşi lăsa un breton care se cârlionţa, fiind o idee prea lung. Moştenise tenul de porţelan şi ochii fumurii ai mamei sale, însă, în vreme ce această combinaţie îi conferea lui Deborah o eleganţă delicată, Shelby semăna mai curând cu un puşti hoinar care vindea flori la colţul străzii. Avea faţa îngustă, uşor osoasă şi trasă. Deseori îşi exploata imaginea aplicând machiajul cu iscusinţă şi preferând să poarte haine demodate.

Deşi moştenise fizicul mamei sale, personalitatea îi aparţinea în totalitate. Shelby nu se gândea niciodată că e neconvenţională sau excentrică, pur şi simplu era. Crescuse şi fusese educată în Washington, iar ecourile politicii îi dominaseră copilăria. Presiunea anului electoral, campania itinerantă care îl făcea pe tatăl ei să lipsească de acasă săptămâni în şir, făcând lobby, legi

de aprobat sau de blocat – toate făceau parte din trecutul ei.

Petrecerile pentru copii, organizate cu atenție, fuseseră un element la fel de prezent ca și conferințele de presă. Copiii senatorului Robert Campbell erau importanți pentru imaginea acestuia – imagine care fusese proiectată cu grijă ca fiind potrivită pentru Biroul Oval. Și, în mare măsură, din câte își amintea Shelby, imaginea fusese un simplu fapt. Fusese un bărbat bun, echilibrat, afectuos, devotat, cu un dezvoltat simț al ridicolului. Ceea nu îl salvase de glonțul unui nebun cu cincisprezece ani în urmă.

Atunci își spusese că politica îl ucisese pe tatăl ei. Nimeni nu scăpa de moarte – nici măcar la unsprezece ani, înțelegea asta. Dar venise prea curând pentru Robert Campbell. Și dacă îl putuse lovi pe el, când ea și-l închipuise invulnerabil, putea lovi pe oricine, oricând. Shelby hotărâse cu toată fervoarea copilăriei să se bucure de fiecare moment de viață și să-l stoarcă de tot ce putea fi stors. De atunci, nimic nu-i schimbase părerea. Așa că avea să meargă la cocktailul lui Write, din casa spațioasă a acestuia de peste râu, și va găsi ceva care să o amuze sau să o intereseze. Shelby nu se îndoia niciodată că va reuși.

Shelby întârziase, dar i se întâmpla mereu. Nu era dintr-o delăsare conștientă sau din nevoia de a-și face intrarea. Întârzia mereu deoarece nu termina niciodată nimic atât de repede pe cât credea că o va face. În plus, casa albă din cărămidă, în stil colonial, era ticsită, îndeajuns de plină de oameni, încât apariția unui întârziat să treacă neobservată.

Încăperea era de două ori mai spațioasă decât întregul apartament al lui Shelby și de două ori mai lungă. Era zugrăvită în alb, ivoriu și crem, ceea ce amplifica senzația de spațiu neaglomerat. Câteva peisaje franțuzești excelente atârnau pe pereți în rame bogat ornamentate. Shelby aproba ambianța, deși nu ar fi putut

trăi ea însăși acolo. Îi plăcea mirosul locului – tutun, amestec de parfumuri și un foarte vag iz de transpirație. Era aroma oamenilor și a petrecerilor.

Conversațiile erau tipice la majoritatea cocktailurilor – haine, alte petreceri, scorurile de la golf –, dar se auzeau și murmure despre prețuri, convorbirile NATO în curs și despre recentul interviu al secretarului Trezoreriei din emisiunea *Face to Face*. Shelby îi cunoștea pe majoritatea celor prezenți, care erau îmbrăcați în mătăsuri fine sau în costume închise, elegante. Evită să se lase prinsă de vreunul dintre ei aruncându-le zâmbete și saluturi grăbite, croindu-și drum cu iscusință exersată înspre bufet. Mâncarea era un lucru pe care îl lua foarte în serios. Când zări platourile cu *quiches*, își spuse că seara nu avea să fie o pierdere totală până la urmă.

– Vai, Shelby, nici măcar nu știam că ești aici. Ce bine îmi pare că te văd!

Carol Write, de o eleganță discretă într-o rochie de olandă mov, se strecurase prin mulțime fără a vărsa nici o picătură din sherry.

– Am întârziat, îi spuse Shelby, întorcându-i scurta îmbrățișare cu gura plină. Aveți o casă frumoasă, doamnă Write.

– Vai, mulțumesc, Shelby. Mi-ar plăcea foarte mult să te conduc într-un tur al casei mai târziu, dacă mă voi putea sustrage. Aruncă o scurtă privire satisfăcută spre mulțime – emblema unei gazde din Washington. Cum merge treaba la magazin?

– Toate bune. Congresmenul e bine, sper.

– O, da. Va dori să te vadă – nu pot să-ți spun cât de mult îi place urna aceea pe care i-ai făcut-o pentru birou. Deși vorbea cu o ușoară tărăgănare tipică celor din statul Georgia, Carol putea vorbi la fel de iute ca o vânzătoare din New York care vrea să facă pe cineva să cumpere ceva. Spune și acum că e cel mai frumos cadou de ziua lui pe care i l-am cumpărat vreodată. Acum, trebuie să socializezi. Carol o prinse pe Shelby de cot înainte

ca aceasta să apuce să mai ia o *quiche*. Nimeni nu se pricepe mai bine decât tine să întreţină conversaţia. Prea multe discuţii tehnice pot să ucidă pur şi simplu o petrecere. Sunt câţiva oameni aici pe care îi cunoşti, desigur, dar... Ah, iat-o pe Deborah! Te las cu ea un moment şi merg să-mi joc rolul de gazdă.

Eliberată, Shelby se îndreptă din nou către bufet.

- Bună, mamă.

- Începusem să cred că ai dat înapoi.

Deborah îi aruncă o privire cercetătoare fiicei sale, minunându-se că fusta în culorile curcubeului, ia şi boleroul îi veneau atât de bine, când pe oricine altcineva ar fi părut un costum de carnaval.

- Hmm, am promis. Shelby aruncă o privire de cunoscător spre bufet, înainte de a face următoarea alegere. Mâncarea e mai bună decât mă aşteptam.

- Shelby, nu te mai gândi la stomac. Oftând pe jumătate, Deborah îşi luă fiica de braţ. În caz că nu ai observat, sunt câţiva tineri drăguţi aici.

- Încă încerci să mă măriţi? întrebă Shelby, sărutând-o uşor pe obraz. Aproape că te iertasem pentru pediatrul pe care ai încercat să mi-l bagi pe gât.

- Era un tânăr foarte chipeş.

- Hmm.

Shelby se hotărî să nu menţioneze că tânărul cel chipeş avea şase perechi de mâini - toate foarte active.

- În plus, nu încerc să te căsătoresc; vreau doar să fii fericită.

- Tu eşti fericită? contracară Shelby, cu un mic licăr în privire.

- O, da. Deborah îşi strânse absentă cercelul de diamant din urechea stângă. Bineînţeles că sunt.

- Când te vei căsători?

- Am fost căsătorită, îi reaminti Deborah, pufnind uşor. Am avut doi copii şi...

– Care te adoră. Am două bilete la baletul de la Centrul Kennedy, pentru săptămâna viitoare. Vrei să vii cu mine?

Uşoara încruntătură de iritare dispăru de pe fruntea lui Deborah. Câte femei, se gândi ea, aveau o fată care te putea exaspera şi mulţumi în acelaşi timp?

– Isteţ mod de a schimba subiectul şi da, mi-ar plăcea mult.

– Pot să vin la cină mai întâi? întrebă ea, apoi aruncă un zâmbet strălucitor în stânga. Bună, Steve. Îi testă bicepsul umflat. Ai tras de fiare.

Deborah îşi privi odrasla risipind farmece asupra secretarului adjunct de Presă, apoi ocupându-se îndeaproape de proaspătul şef al Agenţiei americane pentru Protecţia Mediului, fără a rata nici o mişcare. Naturală, autentică, reflectă Deborah. Nimănui nu-i plăceau oamenii – sau nimeni nu era mai plăcut de oameni – ca lui Shelby. Atunci de ce evita cu atâta scrupulozitate contactele tête-à-tête? Dacă Shelby ar fi evitat doar căsătoria, Deborah ar fi acceptat asta, dar de mult timp suspecta că fiica ei bloca altceva.

Deborah nu i-ar fi dorit niciodată nefericirea fiicei sale, dar până şi asta ar fi uşurat-o. O văzuse pe Shelby evitând durerea emoţională într-un fel sau altul timp cincisprezece ani. Fără durere, Deborah o ştia, nu exista niciodată o adevărată împlinire. Şi totuşi... Oftă când Shelby râse cu râsul acela al ei, voalat şi nepăsător, atrăgând atenţia diverşilor membri ai grupului căruia i se alăturase. Şi totuşi, Shelby era atât de plină de viaţă, atât de inteligentă! Poate că îşi făcea griji degeaba. Fericirea era un lucru foarte personal.

Alan o privea pe femeia cu părul de foc, care era îmbrăcată ca o ţigancă bogată. Îi auzea râsul plutind pe deasupra încăperii, senzual şi inocent totodată. Un chip interesant, reflectă el, mai curând ciudat decât frumos. Câţi ani să aibă? se întrebă el. Optsprezece? Treizeci?

Nu părea a-şi avea locul la o petrecere din Washington – iar el fusese la destule, ca să ştie cine era făcut pentru ele şi cine nu. Nu avea nimic elegant sau precaut. Ţinuta nu provenea dintr-unul din magazinele acceptate, la care erau cliente soţiile politicienilor, şi era limpede că nu îşi coafase părul în vreun salon sofisticat. Dar se integra. În ciuda aerului de L.A. şi a atitudinii newyorkeze, se integra de minune. Dar cine dracu'...

– Ei bine, domnule senator. Write îl bătu zdravăn pe Alan pe spate. E bine să te văd în afara arenei. Nu te scoatem din bârlog îndeajuns de des.

– Bun scotch, Charlie. Alan ridică din nou paharul. Funcţionează întotdeauna.

– Eu am nevoie de obicei de mai mult de atât, îl corectă Write. Arzi gazul până târziu la treabă, Alan.

Alan zâmbi relaxat. Nimeni nu avea mişcări secrete în Washington.

– Pare a fi o grămadă de ars momentan.

Încuviinţând din cap, Write sorbi din băutură.

– Mă interesează ce crezi despre proiectul de lege al lui Breiderman, care se va dezbate săptămâna viitoare.

Alan privi calm în ochii congresmenului, ştiind că Write era unul din principalii susţinători ai lui Breiderman.

– Sunt împotriva ei, spuse el simplu. Nu ne mai putem permite alte reduceri bugetare în educaţie.

– Ei bine, Alan, ştim amândoi că lucrurile nu sunt doar în alb şi negru.

– Uneori zona gri ajunge să fie prea mare, şi atunci e mai bine să te întorci la lucrurile de bază. Nu voia o dezbatere şi descoperi că nu avea chef de discuţii profesionale. Era o situaţie nefericită pentru un senator la o petrecere politică. Dar Alan MacGregor era un politican suficient de abil ca evite întrebările nedorite atunci când voia. Ştii, credeam că ştiu pe toată lumea de aici, spuse Alan privind absent prin încăpere. Femeia

care pare a fi o combinaţie între Esmeralda şi Heidi – cine este?

– Cine? repetă Write, îndeajuns de intrigat de descriere pentru a-şi uita ce avusese de gând să zică, urmărind privirea lui Alan. O, nu-mi spune că nu ai mai întâlnit-o pe Shelby! Zâmbi larg, savurând şi mai mult descrierea, acum că ştia la cine se referă. Vrei să te prezint?

– Cred că mă descurc singur, murmură Alan. Merci.

Alan o luă din loc, înaintând agale printre grupurile de oameni, oprindu-se când era nevoit să o facă. Ca şi Shelby, era făcut să fie printre oameni. Strângeri de mâini, zâmbete, cuvântul potrivit la momentul potrivit, o memorie bună a feţelor. Era ceva obişnuit pentru un bărbat a cărui carieră depindea de capriciul publicului la fel de mult ca şi de propria iscusinţă. Şi era iscusit.

Alan cunoştea legea; era familiarizat cu toate nuanţele şi unghiurile acesteia, deşi, spre deosebire de fratele său, şi el avocat, Alan fusese atras mai mult de partea teoretică a legii decât de cazurile individuale. Privirea de ansamblu era cea care îl fascina, felul în care legea, sau baza acesteia, Constituţia, funcţiona pentru oameni. Politica îi stimulase imaginaţia în colegiu şi o făcea chiar şi acum, la 35 de ani; lăsând în urmă un mandat în Congres şi aşteptând primul mandat în Senat, îi făcea plăcere să îi exploreze posibilităţile nelimitate.

– Singur, Alan?

Myra Ditmeyer, soţia unui judecător de la Curtea Supremă, îl trase de braţ, în timp ce se îndepărta de un grup.

Alan zâmbi larg şi, în calitate de vechi prieten, o sărută pe obraz.

– E o ofertă?

Femeia scoase râsetul ei sonor tipic, clătinând din cap, iar cerceii ei lungi cu rubin începură să danseze.

– O, drace, dacă s-ar putea! Douăzeci de ani, scoţian care frângi inimile ce eşti; nu aş avea nevoie decât de douăzeci de ani – o picătură în ocean. Zâmbetul ei era sincer în timp ce îl studia. De ce nu eşti la braţ cu una dintre tipele alea cosmopolite ale tale în seara asta?

– Speram să vorbesc cu tine într-un weekend în Puerto Vallarta.

De data aceasta Myra îl înghionti în piept cu una dintre unghiile ei lungi stacojii, râzând.

– Te-ai învăţa minte, dacă ţi-aş accepta oferta. Crezi că eşti în siguranţă cu mine. Oftă, iar faţa ei rotundă, cu riduri fine, deveni melancolică. Din nefericire e adevărat. Trebuie să-ţi găsim pe cineva periculos, Alan MacGregor. Un bărbat de vârsta ta încă singur! Plescăi din limbă. Americanilor le place ca preşedinţii lor să fie bărbaţi aşezaţi la casele lor, dragul meu.

Alan nu făcu decât să zâmbească şi mai larg.

–Acum vorbeşti ca tata.

– Piratul acela bătrân! Myra pufni, dar în ochi îi apăru un licăr de amuzament. Însă ai face bine să-i urmezi sfatul din când în când. Un politician de succes este însurat.

– Ar trebui să mă însor ca să avansez în carieră?

– Nu încerca să faci pe deşteptul cu mine, spuse Myra poruncitor, apoi văzu că privirea lui se îndreptă în direcţia unui râset jos, familiar.

„Măi, măi", se gândi ea, „nu-i aşa că ar fi o pereche interesantă? Vulpoiul şi fluturele".

– Organizez un dineu săptămâna viitoare, se decise pe loc. Doar câţiva prieteni. Te va suna secretara mea la birou să-ţi transmită detaliile, adăugă ea mângâindu-l pe obraz cu o mână cu multe inele şi se îndepărtă ca să găsească un loc strategic de unde să privească.

Văzând că Shelby se îndepărta de trioul cu care stătea de vorbă, Alan se îndreptă în direcţia ei. Când ajunse aproape, primul lucru pe care îl remarcă fu parfumul ei – nu floral, nu condimentat, nu moscat, ci o combinaţie

persistentă între toate cele trei. Era mai curând o aură decât un parfum, și una de neuitat. Shelby se ghemuise în fața unei vitrine, cu nasul lipit de sticlă.

– Porțelan din secolul al XVIII-lea, murmură ea, simțind că era cineva în spatele ei. Email verde. Spectaculos, nu-i așa?

Alan privi spre bolul care părea să o fascineze, apoi spre claia de păr roșu aprins.

– Atrage atenția, negreșit.

Ea ridică privirea, uitându-se peste umăr și zâmbind – cu un zâmbet la fel de uluitor și unic ca și parfumul ei.

– Bună.

– Bună, spuse el, luându-i mâna pe care i-o întinse – puternică și fermă, un paradox având în vedere felul cum arăta – și ajutând-o să se ridice. Nu-i dădu drumul cum ar fi făcut în mod normal fără să se gândească, ci continuă să i-o țină, în timp ce ea îi zâmbea.

– Am fost distrasă în drum spre obiectivul meu. Îmi faci o favoare?

El ridică din sprâncene. În vocea ei se simțea atât educația școlii, cât și a străzii.

– Ce?

– Doar să stai aici. Cu o mișcare rapidă, trecu pe lângă el, luă o farfurie de pe bufet și începu să o umple. Ori de câte ori încep să fac asta, mă vede cineva și mă ia pe sus. Nu am apucat să iau cina. Așa. Satisfăcută, îi atinse brațul lui Alan. Hai să mergem pe terasă!

Shelby ocoli masa, ieșind prin ușile franțuzești.

Aer cald și parfum de liliac timpuriu. Lumina lunii cădea pe iarba care fusese proaspăt tunsă și greblată cu grijă. O salcie bătrână cu ramuri noi crude se apleca deasupra stâlpului pe care se arbora drapelul. Cu un oftat de pură lăcomie senzuală, Shelby își strecură un crevete rece în gură.

– Nu știu ce e, murmură ea, studiind micul aperitiv îndeaproape. Gustă și spune-mi.

Intrigat, Alan muşcă din aperitivul pe care i-l dusese la gură.

- Pateu în aluat cu... un dram de castană.

- Hmm. Shelby devoră restul. Eu sunt Shelby, spuse ea, punând farfuria pe o masă de sticlă şi aşezându-se.

- Eu sunt Alan. Pe buzele lui zăbovea un zâmbet când se aşeză lângă ea. De unde venea puştoaica asta hoinară? se întrebă el. Îşi spuse că putea petrece un timp cu ea pentru a afla, iar aerul primăvăratic era o uşurare bine-venită, după fumul de tutun şi florile de seră dinăuntru. Ai de gând să împarţi ceva din ce ai acolo?

Shelby îl studie, gândindu-se. Îl observase din partea cealaltă a încăperii, poate pentru că era înalt, cu o constituţie atletică naturală, genul peste care nu dădeai prea des la o petrecere din Washington. Vedeai trupuri întreţinute cu grijă, genul de tipi care vorbeau despre mers la sală de trei ori pe săptămână şi la squash, dar el aducea mai curând cu un înotător, un înotător care traversează canalul, fiind înalt şi zvelt. Străbătuse curenţii fără a întâmpina prea mare rezistenţă. Nu avea faţa netedă; se vedeau câteva riduri apărute de la griji, care completau trăsăturile aristocratice ale chipului şi gura mare, cu buze subţiri. Nasul îi era uşor strâmb, ceea ce îi plăcea. Părul negru şi ochii închişi la culoare o făceau să se gândească la un erou din cărţile lui Brönte - Heathcliff sau Rochester, nu era sigură. Însă avea un aer gânditor, meditativ, care o liniştea şi o distrăgea totodată. Buzele lui Shelby se arcuiră din nou.

- Sigur. Presupun că ţi-ai câştigat dreptul. Ce bei?

Alan întinse mâna înspre farfurie.

- Scotch, simplu.

- Ştiam că eşti de încredere.

Shelby îi luă paharul şi sorbi. Ochii ei râdeau pe deasupra buzei paharului; briza uşoară i se juca în păr. Lumina lunii şi a stelelor i se potriveau. O clipă, păru un elf care s-ar fi putut evapora la un simplu gând.

- Ce faci aici? o întrebă el.

– Presiuni materne, îi spuse ea relaxată. Le-ai resimțit vreodată?

El zâmbi cu subînțeles, într-un fel captivant.

– Presiunile paterne sunt specialitatea mea.

– Nu cred că e mare diferență, conchise Shelby cu gura plină. Înghițind, își sprijini obrazul în palmă. Locuiești în Alexandria?

– Nu, Georgetown.

– Chiar? Unde?

Lumina lunii îi licărea în ochi, dezvăluindu-i că erau de cel mai pur cenușiu pe care îl văzuse vreodată.

– P Street.

– Amuzant că nu ne-am ciocnit unul de altul în piața locală. Magazinul meu e la doar câteva cvartale.

– Ai un magazin?

Rochii excentrice, jachete de catifea, își imagină el. Poate bijuterii.

– Sunt ceramistă.

Shelby îi împinse paharul înapoi pe masă.

– Ceramistă! Instinctiv, Alan îi luă mâna să i-o cerceteze. Mică și îngustă, cu degete lungi și unghii scurte și fără ojă. Îi plăcea atingerea mâinii ei și cum îi arăta încheietura cuprinsă de o brățară groasă de aur. Te pricepi?

– Sunt nemaipomenită. Pentru prima dată de când își amintea, fu nevoită să-și stăpânească impulsul de a se retrage. Îi trecu prin minte că dacă nu o făcea, el avea să o țină așa până când ea va uita că avea de mers și în alte locuri. Nu te-ai născut în Washington, continuă, lăsându-și mâna într-a lui, pentru a experimenta. Ce să fie... New England?

– Massachusetts. Foarte bine. Sesizând ușoara rezistență a mâinii ei, Alan continuă să i-o țină, luând o nouă gustare și oferindu-i-o.

– Ah, se simte o urmă de Harvard.

Ca și un vag dispreț în vocea ei. El își miji ochii abia sesizabil, detectându-l.

– Nu medicină, speculă ea, lăsându-şi degetele să se împletească cu ale lui. Devenea deja o senzaţie foarte plăcută. Nu ai palmele îndeajuns de fine pentru medicină.

„Poate vreuna din arte?" se întrebă ea, observând din nou expresia aceea meditativ-romantică din ochii lui. Un visător, bănui ea, un bărbat care tindea să despice lucrurile fâşie cu fâşie înainte de a acţiona.

– Drept. Alan acceptă cercetarea scrupuloasă, ca şi uşoara surpriză de pe chipul ei. Dezamăgită?

– Surprinsă. Deşi vocea lui era potrivită pentru drept, decise ea – clară şi limpede, cu o undă ascunsă, care ar fi putut fi dramatism sau umor. Dar cred că ideea mea despre avocaţi e deficitară. Au guşă şi poartă ochelari de cal. Nu crezi că legea tinde să se interpună în calea multor lucruri obişnuite?

Alan ridică fruntea în completă armonie cu colţul gurii.

– Cum ar fi crimele şi distrugerile?

– Astea nu sunt lucruri obişnuite; ei bine, poate distrugerile, se corectă Shelby sorbind din nou din paharul lui. Presupun că mă refer la hârţogăria nesfârşită a birocraţiei. Ştii câte hârtii am de completat pentru a-mi vinde lucrările? Apoi cineva trebuie să le citească, altcineva să le arhiveze şi o a treia persoană trebuie să le expedieze când vine vremea. Nu ar fi mai simplu să fiu lăsată pur şi simplu să vând o vază şi să-mi câştig traiul?

– E dificil când ai de-a face cu milioane. Alan uită că nu voia să se implice într-o dezbatere, jucându-se încet cu inelul pe care ea îl purta pe degetul mic. Nu toată lumea şi-ar declara profiturile în mod cinstit, nu ar plăti nimeni impozite, iar cei care deţin mici afaceri nu ar avea parte de mai multă protecţie decât consumatorul.

– E greu de crezut că depunând hârtii cu codul numeric personal în triplu exemplar reuşeşti toate astea.

Atingerea lui, pe jumătatea prietenoasă, pe jumătate seducătoare, pe pielea ei, era îndeajuns să o distragă,

dar când zâmbi - când zâmbi cu adevărat - Shelby decise că era cel mai irezistibil bărbat pe care îl întâlnise vreodată. Poate că era urma aceea de seriozitate care se ghicea în spatele umorului.

- Întotdeauna există o mare suprapunere între birocraţie şi necesitate.

Alan se întrebă - doar pentru un moment - de ce dracu' purta o astfel de conversaţie cu o femeie care arăta ca o nomadă din secolul al XIX-lea şi mirosea ca visul oricărui bărbat.

- Cel mai bun lucru la reguli este varietatea infinită în care le poţi încălca. Shelby râse cu râsul acela cristalin care îl atrăsese mai întâi. Presupun că asta te face să continui să rămâi în afaceri.

Prin fereastra deschisă se auzi o voce, apăsată, rece, autoritară.

- O fi Nadonley în temă cu relaţiile israelo-americane, dar nu-şi face prea mulţi prieteni cu strategia lui actuală.

- Iar înfăţişarea aceea ponosită, de turist la clasa a doua, devine cam străvezie.

- Tipic, murmură Shelby, cu o urmă de încruntare în ochi. Hainele sunt la fel de politice ca şi convingerile - probabil chiar mai mult. Costume negre, cămaşă albă şi eşti conservator. Mocasini şi pulover de caşmir, eşti liberal.

Mai auzise aroganţa aceea şmecherească cu referire la profesia lui - tăcută sau zgomotoasă, în funcţie de ocazie. În mod normal, Alan ar fi ignorat-o. De data aceasta îl irită.

- Ai tendinţa să simplifici, nu-i aşa?

- Doar lucrurile cu care nu am răbdare, recunoscu ea cu nonşalanţă. Politica este un produs secundar al societăţii încă dinainte ca Moise să poarte dezbateri cu Ramses.

Pe buzele lui începu să joace din nou zâmbetul acela tipic.

Shelby nu îl cunoştea îndeajuns de bine încât să ştie că era unul provocator. Şi când te gândeşti că aproape că cedase tentaţiei de a rămâne acasă, petrecând o seară liniştită cu o carte în mână!

– Nu îţi prea plac politicienii.

– E una dintre puţinele generalizări pe care am tendinţa să le fac. Sunt de câteva feluri – mărginit, bigot, flămând, oscilant. Întotdeauna mi s-a părut înspăimântător că o mână de oameni conduc această lume ciudată. Aşa că... Ridicând din umeri, îşi împinse farfuria. Îmi fac un obicei din a pretinde că am cu adevărat control asupra propriului destin. Se aplecă iar spre el, bucurându-se de felul în care se jucau umbrele salciei pe chipul lui. Era tentată să atingă şi să simtă forma şi textura cu degetele. Vrei să ne întoarcem?

– Nu. Alan îşi lăsă degetul mare să alunece uşor pe încheietura ei. Simţi că pulsul ei se accelerează, aproape surprins. Habar n-aveam cât de plictisit eram până să vin aici.

Shelby zâmbi instantaneu, strălucitor.

– Cel mai mare compliment, într-o formă linguşitoare. Nu eşti irlandez, nu-i aşa?

El clătină din cap, întrebându-se ce gust avea gura aceea mobilă şi jucăuşă.

– Scoţian.

– Dumnezeule, şi eu! Ochii i se umbrir din nou şi fu străbătută de un fior de nerăbdare. Încep să cred că este soarta. Şi nu m-am simţit niciodată în largul meu cu soarta.

– Să-ţi controlezi destinul?

Cedând unui impuls neobişnuit, îi ridică degetele la buze.

– Prefer să stau la volan, încuviinţă ea, dar îşi lăsă mâna să zăbovească acolo, spre bucuria amândurora. Spiritul practic al familiei Campbell.

De data aceasta fu rândul lui Alan să râdă, îndelung şi dând frâu liber amuzamentului.

– Pentru vechile zâzanii, spuse el, ridicând paharul spre ea. Fără îndoială, strămoșii noștri s-au măcelărit unii pe alții, în sunetul de jelanie al cimpoaielor. Eu fac parte din clanul MacGregor.

Shelby zâmbi larg.

– Bunicul m-ar hrăni doar cu pâine și apă să știe că pierd vremea cu tine. Un MacGregor sălbatic și nesuferit.

Alan zâmbi și mai larg, în timp ce zâmbetul ei se evaporă agale.

– Alan MacGregor, spuse ea. Senator de Massachusetts.

– Vinovat.

Shelby oftă, ridicându-se.

– Păcat.

Alan nu-i dădu drumul la mână, dar se ridică în așa fel încât trupurile lor fură suficient de aproape pentru a se atinge, îndeajuns de aproape pentru a transmite atracția instantanee, complicată.

– De ce?

– Poate că aș fi riscat să stârnesc furia bunicului... Shelby îi cercetă din nou rapid chipul, intrigată de pulsul ei inegal. Da, cred că aș fi făcut-o, dar nu ies cu politicieni.

– Chiar? Privirea lui Alan coborî spre gura ei, apoi își ridică din nou ochii spre ai ei. Nu o invitase în oraș. Înțelegea, și nu era întru totul de acord, că era genul de femeie care făcea singură invitațiile dacă avea chef. E una din regulile lui Shelby?

– Da, una dintre cele câteva.

Gura ei era ispititoare – mică, nerujată și vag arcuită, ca și când totul i s-ar fi părut o glumă pentru amândoi. Da, gura ei era ispititoare, însă amuzamentul din ochii ei era o provocare. În loc să facă ceea ce ar fi fost previzibil, Alan îi ridică mâna și își lipi buzele de încheietura ei, privind-o. Îi simți pulsul luând-o iute la galop, văzu teama combinată cu scânteia de dorință din ochii ei.

– Cel mai bun lucru când vine vorba de reguli, o cită el încet, e varietatea infinită în care le poţi încălca.

– Prinsă în propria capcană, murmură ea, trăgându-şi mâna.

Era ridicol, îşi spuse Shelby, să se lase tulburată de un gest romantic demodat. Dar în ochii aceia căprui întunecaţi era o expresie care îi spunea că o făcuse în acel scop, dar în aceeaşi măsură pentru a-şi satisface plăcerea.

– Ei bine, domnule senator, începu ea cu o voce mai fermă, a fost plăcut. E timpul să-mi fac din nou apariţia înăuntru.

Alan o lăsă să ajungă aproape de uşi înainte de a spune:

– Ne mai vedem, Shelby.

Ea se opri, privind peste umăr.

– E o posibilitate.

– O certitudine, o corectă el.

Shelby îşi miji ochii pentru un moment. El stătea lângă masa de sticlă, cu luna în spate – înalt, întunecat şi făcut pentru acţiune. Avea chipul foarte calm, o atitudine relaxată, însă avu senzaţia că dacă ar fi schiţat cel mai mic gest, ar fi putut ajunge la ea înainte să apuce să respire. Era îndeajuns încât aproape să fie tentată să o facă. Scutură uşor din cap, iar bretonul i se clătină pe frunte. Zâmbetul acela abia schiţat pe care i-l arunca o înfuria, mai ales că o făcea să vrea să i-l întoarcă. Fără a mai spune vreun cuvânt, deschise uşile şi se strecură înăuntru.

Asta, îşi spuse ea, avea să fie totul. Şi aproape crezu acest lucru.

capitolul 2

Shelby angajase un vânzător cu jumătate de normă cu aproape doi ani în urmă, pentru a putea să-şi ia o oră sau o zi liberă când avea chef sau pentru a petrece câteva zile în şir ocupându-se de meşteşugul ei. Găsise omul potrivit în Kyle, un poet care o ducea greu şi al cărui temperament îi era pe plac. Lucra regulat pentru ea miercurea şi sâmbăta şi sporadic câteva ore, oricând îl chema. La rândul ei, Shelby îl plătea bine şi îi asculta poeziile. Primul lucru îi hrănea trupul lui Kyle, al doilea sufletul.

Shelby îşi rezerva invariabil sâmbetele pentru a lucra la roata de olărit, deşi ar fi fost amuzată dacă cineva ar fi zis că e disciplinată: continua să creadă că lucra atunci pentru că aşa voia, nu pentru că-şi făcuse o rutină. Şi nici nu-şi dădea seama pe deplin cât îi echilibrau viaţa sâmbetele acelea petrecute în faţa roţii.

Atelierul ei era în spatele magazinului. Pe doi pereţi erau montate rafturi solide, ticsite cu proiecte care fuseseră abandonate sau care îşi aşteptau rândul pentru a fi arse în cuptor. Erau şiruri întregi de emailuri – paleta ei de culori – nu mai puţin importantă pentru ea decât pentru orice artist. Erau unelte: ace lungi cu mânere de lemn, pensule de diverse dimensiuni, conuri de ars. Zidul din spate era dominat de un cuptor mare, într-un separeu, acum închis, cu rafturi ticsite de ceramică emailată şi decorată, aflată la ultima ardere.

Pentru că ventilaţia erau deschisă, iar camera nu era mare, temperatura ridicată a cuptorului menţinea o atmosferă încinsă. Shelby lucra la roată într-un tricou şi pantaloni scurţi, cu un şorţ alb lung, menit să o protejeze în mare măsură de stropi.

Erau două ferestre, care dădeau amândouă în alee, astfel că nu se prea auzeau zgomotele străzii. Radioul îi ținea de urât și, cu părul prins la spate cu un șiret de piele, aplecată deasupra roții cu ultimul bulgăre de lut, intenționa să încheie ziua.

Poate că partea aceasta a meșteșugului ei îi plăcea cel mai mult – să ia un bulgăre de lut și să-și lase îndemânarea și imaginația să-i dea forma dorită. Putea ieși o vază sau un bol, turtit sau zvelt, cu bavură sau neted. Putea fi o urnă, care va trebui să aștepte să-i adauge mânere sau un ceainic care într-o zi va conține ceai de iasomie sau cafea aromată. Posibilități. Shelby nu se sătura să se lase fascinată de ele.

Smălțuirea, adăugarea culorii și a modelului atingeau o altă parte a firii ei. Era muncă de finisaj – creativă, desigur, și solicitantă. Putea face risipă de culori sau le putea drămui, după cum alegea, folosind detalii minuțioase sau tușe îndrăznețe. Prelucrarea lutului era mai primitivă și, prin urmare, mai provocatoare.

Cu mâinile goale, modela, dădea formă și contur unui bulgăre inform de lut, după propria voință. Shelby își dădea seama că oamenii făceau asta deseori unii cu alții, mai ales cu copiii lor. Nu-i plăcea ideea asta și își concentra latura aceea a eului asupra lutului: avea să-l modeleze, să-l aplatizeze și să-l remodeleze până când îi convenea. Prefera ca oamenii să fie mai puțin maleabili; matrițele erau pentru obiectele inanimate. Toți cei care intrau prea ușor într-una erau pe jumătate morți.

Scosese bulele de aer din lut. Era umed și proaspăt, amestecat cu grijă pentru a obține consistența potrivită. Adăugă șamota, bucăți de ceramică sparte, măcinate mare, pentru întărire, și era gata să înceapă. Roata umedă aștepta. Folosindu-și ambele mâini, Shelby apăsă lutul, iar roata începu să se răsucească. Ținu pământul moale și răcoros ferm în palmele împreunate, până când aderă la roată, îngăduindu-i să simtă forma pe care voia să o creeze.

Absorbită, lucra cu radioul murmurând neauzit în spatele ei. Roata torcea. Lutul se răsucea, cedând presiunii mâinilor ei, lăsându-se în voia imaginației sale neobosite. Modelă un inel cu pereți groși, apăsând cu degetul mare în centrul bulgărelui de lut, apoi încet, foarte încet, îl trase în sus între degetul mare și celelalte degete, pentru a forma un cilindru. Acum îl putea aplatiza, modelând o farfurie, îl putea deschide, dând naștere unui bol sau poate închide într-o sferă, după bunul plac.

Deținea controlul și era totodată motivată. Mâinile dominau lutul la fel de sigur pe cât era ea dominată de propria creativitate. Simțea nevoia să facă un obiect simetric, echilibrat. În mintea ei, undeva, era o imagine puternică a masculinității - ceva cu linii curate, rafinate și de o eleganță discretă. Începu să desfacă lutul, cu mâini iscusite și sigure, alunecoase acum din pricina materialului cafeniu-roșcat. Obiectivul deveni un bol, adânc, cu o bavură largă, cu alura unei amfore romane, fără mânere. Rotația și presiunea mâinilor ei forță lutul să ia formă. Conturul nu mai era doar în mintea ei în timp ce modela lutul pe dinăuntru și pe dinafară.

Cu mâini iscusite și cu un ochi experimentat, modelă forma, conferindu-i proporții, conturând un con la bază, apoi aplatizându-l. Timpul și răbdarea pe care le aloca veneau de la sine și se regăseau în puține alte aspecte ale vieții ei. Doar energia îi contamina întreaga ființă.

Shelby și-l închipuia deja terminat, cu un finisaj verde jad întunecat, cu urme, însă doar urme, de ceva mai blând sub suprafața smalțului. Fără vreo decorațiune sau caneluri - bolul avea să fie judecat doar pe baza formei și a forței sale.

După ce silueta prinse contur, rezistă impulsului de a se grăbi. Prea multă grijă era la fel de periculoasă ca și prea puțină. Oprind roata, Shelby aruncă bolului o privire lungă și scrutătoare, înainte de a-l pune pe raftul

rezervat uscării. A doua zi, când avea să fie tare ca pielea, îl va pune iar pe roată şi îşi va folosi uneltele pentru a-l finisa, îndepărtând tot lutul nedorit. Da, verde jad, decise ea. Şi cu o smălţuire atentă, putea produce tentele acelea mai blânde, sub nuanţa intensă şi îndrăzneaţă.

Se întinse absentă, ca să scape de cârceii enervanţi pe care nu-i luase în seamă în timp ce lucra la roată. O baie fierbinte, decise Shelby, înainte de a ieşi în oraş, ca să li se alăture celor câţiva prieteni în micul club de pe M Street. Cu un oftat, în care satisfacţia se împletea cu oboseala, se întoarse. Apoi scoase un icnet.

– A fost foarte instructiv. Alan îşi scoase mâinile din buzunare şi traversă încăperea spre ea. Ştii ce formă urmăreşti când începi sau îţi vine pe măsură ce lucrezi?

Shelby îşi suflă bretonul din ochi înainte de a răspunde. Nu avea să reacţioneze previzibil, întrebându-l ce căuta acolo sau cum intrase.

– Depinde.

Ridică dintr-o sprânceană, vag surprinsă să-l vadă în blugi şi hanorac subţire. Bărbatul pe care îl întâlnise cu o seară înainte păruse prea rafinat pentru asemenea haine obişnuite, mai ales pentru blugi decoloraţi în anumite locuri de la atâta purtat. Adidaşii erau scumpi, dar nu erau noi. La fel şi ceasul de aur de la încheietura mâinii. Bogăţia îl prindea, dar nu părea genul de bărbat neglijent cu ea. Ştia câţi bani are la bancă – ceea ce Shelby nu putea pretinde –, ce acţiuni deţinea şi cât valorau pe piaţă.

Alan nu se tulbură sub privirea ei scrutătoare. Ajunsese să fie prea obişnuit să se afle în atenţia publicului ca să se mai îngrijoreze că era studiat. Şi era de părere că Shelby avea dreptul să o facă, dat fiind că în ultimele treizeci de minute nu făcuse altceva decât să se holbeze la ea.

– Presupun că ar trebui să spun că sunt surprinsă să te văd aici, domnule senator, având în vedere că sunt. Se simţea o urmă de amuzament în vocea ei. Şi dat fiind că îmi imaginez că aşa ţi-ai dorit să fiu.

Alan dădu din cap.

– Muncești din greu, comentă el, privind spre mâinile ei acoperite de lut. Mereu m-am gândit că artiștii consumă la fel de multă energie ca și atleții când curge adrenalina. Îmi place magazinul tău.

– Mulțumesc. Pentru că fusese un compliment simplu și sincer, Shelby zâmbi larg. Ai venit să arunci o privire?

– Oarecum. Alan rezistă impulsului de a arunca din nou o privire înspre picioarele ei. Erau mult, mult mai lungi decât își imaginase. Se pare că am ajuns la ora închiderii. Vânzătorul tău mi-a spus să-ți zic că încuie el.

– O! Shelby privi spre ferestre, ca și când ar fi vrut să afle ora. Folosindu-se de umăr, se scărpină pe obraz. Tricoul se ridică pe sânii ei mici și fermi. Ei bine, unul dintre beneficiile faptului că magazinul e al meu e că pot deschide și închide când doresc. Poți să mergi să arunci o privire pe aici până mă spăl, dacă dorești.

– De fapt... Îi prinse coada scurtă, răvășită, în mână, ca și când i-ar fi testat greutatea. Mă gândeam mai curând să luăm cina împreună. Nu ai mâncat.

– Nu, nu am mâncat, răspunse Shelby, deși nu fusese o întrebare. Dar nu ies la cină cu tine, domnule senator. Te-ar interesa un vas de lut în stil oriental sau o vază înaltă?

Alan făcu un pas înainte, făcându-i plăcere convingerea ei deplină și de ideea că va putea să i-o clintească. La urma urmelor, de aceea venise, nu-i așa? își reaminti el. Să întoarcă vreo câteva din micile lovituri iscusite țintite înspre profesia lui și, prin urmare, asupra lui.

– Am putea mânca acasă, sugeră el, lăsându-și mâna să alunece din părul ei pe ceafă. Nu sunt pretențios.

– Alan. Shelby scoase un oftat exagerat, prefăcându-se că nu simțea fiorii de plăcere care îi traversau șira spinării, pornind din punctul în care o atinseseră degetele lui. În profesia ta, înțelegi politica. Politica externă, politica bugetară și de apărare. Incapabilă să reziste,

se întinse puțin sub mâna lui. Toate spasmele din mușchii ei se evaporaseră. Ți-am spus aseară care e politica mea.

- Hmm.

Ce gât zvelt avea, se gândi el. Iar pielea de acolo era atât de fină, făcându-l să-și închipuie cum era pe sub șorțul acela și pe sub tricou.

- Ei bine, atunci nu ar trebui să fie o problemă.

Probabil că făcea o muncă fizică cu mâinile, se gândi ea în trecere. Nu avea palme de funcționar. Tonul apăsat al vocii ei era calculat să lupte cu atracția și cu vulnerabilitatea pe care o aducea acesta.

- Îmi pari un bărbat prea inteligent pentru a avea nevoie să o repet.

Cu o apăsare abia sesizabilă, o trase spre el.

- E o procedură standard ca politicile să fie revizuite din când în când.

- Când o voi face, voi... Ca nu mai înainteze, Shelby îl împinse cu palma în piept. Amândoi își amintiră cum arătau mâinile ei în același timp și priviră în jos. Hohotul ei de râs îl făcu să-și ridice ochii înspre ai ei. Ai căutat-o cu lumânarea, îi spuse ea zâmbind.

Privirea lui Shelby se însenină, căci veselia luase locul furnicăturilor de încordare. Pe hanoracul lui era o amprentă destul de clară a mâinii ei, exact în centru.

- Asta, spuse ea, studiind pata, s-ar putea să fie următoarea modă. Ar trebui să o patentăm rapid. Ai niște pile?

- Câteva. Privi în jos spre hanorac, apoi din nou la chipul ei. Nu-l deranja să se murdărească nițel când situația o impunea. Ar implica o grămadă de hârțogărie.

- Ai dreptate. Și, dat fiind că refuz să mai completez și alte formulare, în afară de cele deja obligatorii, ar fi mai bine să o lăsăm baltă. Se întoarse și începu să se spele pe mâini într-o chiuvetă dublă mare. Haide, dă-l jos, îi spuse, lăsând apa să curgă. Ar fi bine să îndepărtezi lutul. Fără să aștepte un răspuns, Shelby luă un prosop

și, după ce se șterse pe mâini, se duse să verifice cuptorul de ars.

Alan se întrebă, din pricina ușurinței cu care i-o spusese, dacă avea obiceiul să primească bărbați pe jumătate dezbrăcați în magazin.

– Tu ai făcut tot ce în magazin? Alan scrută rafturile, după ce își trase hanoracul peste cap. Tot ce e aici?

– Mda.

– Cum ai început?

– Probabil cu lutul de modelat pe care mi l-a dat bona pentru a mă ține departe de necazuri. Ceea ce nu s-a întâmplat, adăugă ea, verificând ventilația. Dar îmi plăcea mult să frământ lutul. Nu am avut niciodată același sentiment pentru lemn sau piatră. Se aplecă să modifice ceva. Alan întoarse capul la timp ca să-i vadă blugii întinzându-i-se periculos peste șolduri. Dorința îl izbi cu o forță nebănuită în vintre.

– Cum e hanoracul?

Distras, Alan privi din nou spre apa care cădea peste bumbac. Fu surprins că pulsul nu-i era tocmai egal. Va trebui să facă ceva în legătură cu asta, decise el. Să se gândească bine și să reevalueze... mâine.

– E în regulă. După ce închise robinetul, stoarse hanoracul și îl lăsă pe marginea chiuvetei. Va fi... interesant să merg acasă pe jumătate dezbrăcat, spuse el gânditor.

Shelby aruncă o privire peste umăr, dar uită ce voia să spună. Era îndeajuns de zvelt încât să-i poată număra coastele, dar pieptul și umerii lați, ca și talia subțire, emanau forță și rezistență. Trupul lui o făcu să uite de orice alt bărbat pe care îl mai văzuse.

La el se gândise, își dădu ea brusc seama, când modelase lutul în bolul acela cu linii curate.

Shelby lăsă primul val de dorință să o străbată, căci era la fel de plăcut pe cât era de intens. Apoi se încordă, opunându-i-se, transformându-l într-un zvâcnet îndepărtat pe care îl putea controla.

– Eşti într-o formă excelentă, comentă ea cu nonşalanţă. Ar trebui să reuşeşti să ajungi pe P Street în mai puţin de trei minute, în pas alergător.

– Shelby, e de-a dreptul neprietenos.

– Mă gândeam că e mai curând nepoliticos, îl corectă ea, ascunzându-se în spatele unui zâmbet larg. Presupun că aş putea fi drăguţă să îl pun în uscător.

– A fost lutul tău.

– A fost mişcarea ta, îi reaminti ea, dar luă hanoracul ud. Bine, vino sus. Cu o mână, îşi scoase şorţul de lucru, aruncându-l într-o parte, şi ieşi pe uşă. Presupun că ţi se cuvine o băutură din partea casei.

– Eşti plină de amabilităţi, murmură Alan, urmând-o pe scări.

– Reputaţia generozităţii mele e notorie. Shelby împinse uşa. Dacă vrei scotch, e acolo. Cu un gest vag, o apucă în direcţia opusă. Dacă preferi cafea, bucătăria e drept în faţă – e un filtru pe blat şi o cutie de două sute de grame în dulăpiorul de lângă fereastră. Apoi dispăru cu hanoracul lui într-o încăpere alăturată.

Alan privi în jur. Interesul pe care i-l stârnise Shelby creştea acum, văzându-i casa. Era o amestecătură de culori, care ar fi trebuit să intre în conflict, dar nu se întâmpla asta. Nuanţe îndrăzneţe de verde, de albastru viu şi ocazional câte o pată de stacojiu. Boem. Poate că flamboiant era o descriere mai bună. Ambele adjective erau potrivite, la fel cum se potriveau cu femeia care locuia acolo. Şi la fel cum nici unul nu se potrivea cu stilul de viaţă sau cu gustul lui.

Pe o canapea lungă, fără braţe, erau perne mari cu dungi. Într-o urnă uriaşă, de un albastru intens, pe a cărei suprafaţă se lăfăiau maci sălbatici supradimensionaţi, se afla o ferigă bogată. Covorul era un zigzag de culori pe podeaua simplă de lemn.

O decoraţiune de perete domina o latură a camerei, cu un design geometric care îi dădu lui Alan impresia unui foc în pădure. O pereche de pantofi italieneşti

cu un toc neverosimil de înalt zăceau într-o rână lângă un scaun sculptat. De cealaltă parte se afla un hipopotam de ceramică verde ca menta, cam de un metru lungime.

Nu era o cameră pentru contemplare în tăcere și seri de leneveală, ci una plină de acțiune, energie și dorință.

Alan se întoarse în direcția pe care i-o indicase Shelby, apoi se opri brusc când văzu pisica. Moshe stătea întins pe brațul unui fotoliu, privindu-l suspicios cu ochiul lui sănătos. Pisica nu-și clinti nici un fir de mustață, astfel că Alan crezu un moment că era la fel de inanimat ca hipopotamul. Bandajul de pe ochi ar fi trebuit să fie ridicol, dar, ca și culorile din cameră, se potrivea pur și simplu.

Deasupra pisicii atârna o colivie octogonală. În ea se afla un papagal cam mohorât. Ca și Moshe, pasărea îl privi pe Alan cu ceea ce părea a fi o combinație de suspiciune și curiozitate. Clătinând din cap la propriile fantezii, Alan se îndreptă spre ei.

– Îți pregătesc o băutură? murmură el către pisică, apoi cu o atingere de expert îl scărpină pe Moshe sub bărbie.

Pisica mîji ochii de plăcere.

– Ei bine, nu ar trebui să dureze mai mult de zece, cincisprezece minute, anunță Shelby întorcându-se. Auzea pisica torcând de la trei metri. Așadar, i-ai cunoscut pe colegii mei de apartament.

– Așa se pare. Pentru ce e bandajul?

– Moshe Dayan și-a pierdut ochiul în război. Nu-i place să vorbească despre asta. Pentru că tonul ei părea prea nonșalant pentru a înțelege că umorul era deliberat, Alan îi aruncă o privire cercetătoare pe care ea nu o observă, în timp ce traversă spre bufetul cu băuturi. Nu simt miros de cafea – te-ai decis să bei scotch?

– Presupun că da. Pasărea vorbește?

– Nu a mai spus o vorbă de doi ani. Shelby turnă alcool în pahare. Adică de când a venit Moshe să locuiască împreună cu noi. Mătușica Em se pricepe

de minune să poarte pică – nu i-a doborât colivia decât o singură dată.

– Mătușica Em?

– Ți-aduci aminte – nicăieri nu e ca acasă. Urmează drumul de piatră galbenă. Întotdeauna am crezut că Mătușa Em a lui Dorothy este chintesența mătușii ideale. Poftim.

Se îndreptă spre el și îi oferi paharul.

– Mulțumesc. Felul în care alesese numele animalelor de companie îi reaminti că Shelby nu era deloc genul de femeie pe care credea că o înțelesese dintotdeauna. De când locuiești aici?

– Hmm, cam de trei ani.

Shelby se așeză pe canapea, își ridică picioarele și și le încrucișă. Pe măsuța de cafea din fața ei se afla o foarfecă cu mânere portocalii, un exemplar din *Washington Post* deschis la secțiunea de benzi desenate, un singur cercel în care scânteiau safirele, ceea ce trebuia să fi fost corespondența nedeschisă de câteva zile și un exemplar îndelung răsfoit din *Macbeth*.

– Nu mi-am dat seama aseară, spuse el, apropiindu-se de ea. Robert Campbell a fost tatăl tău?

– Da, l-ai cunoscut?

– Am auzit de el. Eram încă la colegiu când a fost ucis. Am întâlnit-o pe mama ta, desigur. E o femeie încântătoare.

– Da, este. Shelby sorbi. Scotch-ul era închis la culoare și plăcut la gust. Deseori m-am întrebat de ce nu a candidat și ea. Mereu a iubit viața asta.

El o surprinse – unda foarte, foarte firavă de resentiment. Era ceva de explorat mai târziu, decise Alan. Sincronizarea era deseori motivul critic al succesului sau al eșecului în orice campanie.

– Ai un frate, nu-i așa?

– Grant? Un moment, privirea ei atinse ziarul. Da, în majoritatea timpului stă departe de Washington.

Dincolo de fereastră se auzi o sirenă, iar ecoul reverberă, apoi se risipi.

– Preferă pacea relativă din Maine.

Chipul îi fu traversat de un licăr de amuzament, la gândul unui secret care îl intrigă pe Alan. Instinctul îi spunea că nu avea să-l afle încă. Apoi logica îi reaminti că nu-l interesau cu adevărat secretele ei.

– În orice caz, nici unul din noi nu pare a fi moștenit sindromul de funcționar public.

– Așa îl numești?

Alan se mișcă. Perna de satin din spatele lui era răcoroasă. Își imagină că pielea ei ar fi la fel, lipită de a lui.

– Nu e potrivit? răspunse ea. Devotamentul față de mase, fetișul pentru hârtogărie. Gustul puterii.

Era prezentă din nou, acea ușoară aroganță, cu o undă de dispreț.

– Pe tine nu te atrage puterea?

– Doar când vine vorba despre viața mea. Nu-mi place să mă amestec în viețile altora.

Alan se jucă distrat cu șiretul de piele din părul ei până îl desfăcu. Poate că venise să poarte o dezbatere cu ea, la urma urmelor. Părea să îl îndemne să apere lucrurile în care crezuse mereu.

– Crezi că parcurge cineva ciclul fără a avea efect asupra vieților altora?

Shelby nu spuse nimic, în timp părul îi căzu pe umeri. O gâdilă pe gât, reamintindu-i de atingerea degetelor lui în aproape același loc. Descoperi că era la fel de simplu pe cât crezuse că va fi să stea alături de el, cu mușchii aceia zvelți la vedere și la o palmă de ea.

– Depinde de fiecare să țină la distanță efectul, în propriul fel, spuse ea fără grabă. Ei bine, mi-ajunge filosofia pe ziua de azi; mă duc să văd dacă ți s-a uscat hanoracul.

Alan își strânse degetele în jurul părului ei când începu să se ridice. Shelby întoarse capul, dând peste ochii aceia meditativi și cercetători care îi scrutau chipul.

– Nici măcar nu a început să se simtă efectul între noi, spuse el încet. Poate că ar fi mai bine să începi să-i accepți.

– Alan... Shelby își menținu vocea blândă și răbdătoare, în vreme ce simți fiorul de excitare. Ți-am spus deja, nu va începe nimic între noi. Nu o lua personal, adăugă ea cu un zâmbet abia schițat. Ești foarte atrăgător. Doar că nu sunt interesată.

– Nu? Cu mâna liberă, îi prinse încheietura. Ți s-a accelerat pulsul.

După scânteia subită din ochii ei și mișcarea smucită a bărbiei, se vedea că se enervase.

– Sunt întotdeauna fericită să fac oamenii să se simtă bine, spuse ea plat. Acum, mă duc după hanorac.

– Fă-mă să mă simt un pic mai bine, sugeră el și o trase mai aproape.

„Un sărut", se gândi el, și va fi satisfăcut. Femeile flamboiante, exagerat de agresive, nu-l atrăgeau. Shelby era cu siguranța una dintre ele. „Un sărut", se gândi el din nou, și va fi satisfăcut din toate punctele de vedere.

Shelby nu se așteptase ca el să fie încăpățânat, la fel cum nu se așteptase la puseul acela intens de dorință când respirația lui îi adie pe buze. Scoase un oftat precipitat de iritare care, spera ea, avea să-l înfurie. „Așadar, senatorul din Massachusetts vrea să-și încerce norocul cu o artistă liber-cugetătoare, de dragul diversității." Relaxându-se, își ridică bărbia. Bine, atunci. Îi va da un sărut care îl va da pe spate – înainte să-l facă pachet și să-l dea pe ușă afară.

Dar nu îi atinse buzele cu gura încă, mulțumindu-se să o privească. De ce nu lua ea inițiativa? se întrebă ea, când gura lui se lăsă încet în jos. „De ce nu...?"

Apoi limba lui trasă agale o linie peste buzele ei și nu mai fu în stare să se întrebe. Nu mai putea face altceva în afară de a închide ochii și de a simți.

Nu mai cunoscuse pe nimeni care să sărute cu atâta grijă, iar buzele lui încă nu le atinseseră pe ale ei. Vârful

limbii lui contura și testa gura ei cărnoasă atât de blând, atât de încet. Toate senzațiile și toată dorința se concentrau acolo. Cum ar fi putut să știe că o gură poate simți atât de mult? Cum ar fi putut să știe că un sărut, care nu era sărut, avea să o facă incapabilă să se miște?

Apoi îi prinse buza de jos între dinți, iar ea începu să respire întretăiat. I-o mușcă ușor, apoi i-o trase în gură, sugând-o, până când simți valul de neoprit, care urca în adâncul ei, răspunzându-i. Era un ritm, iar el o ghida înspre acesta, și Shelby uită să opună rezistență. Degetul lui mare aluneca în sus și în jos pe vena de pe încheietura ei; vârfurile degetelor îi atingeau baza gâtului. Punctele de plăcere se împrăștiară, până când întreg trupul îi fremăta din pricina lor. Însă buzele lui tot nu se lipiseră de ale ei.

Gemu, un sunet jos, gutural, care era o poruncă și totodată un semn de abandon. Apoi gurile li se lipiră, zvâcnind de la atâtare la pasiune în clipa în care se întâlniră.

Știuse că gura ei va avea gustul acela – fierbinte și dornică. Știuse că trupul ei lipit de al lui va fi astfel – catifelat și puternic. Se întâmplase asta când se trezise gândindu-se la ea? De aceea se trezise în fața magazinului ei când după-amiaza se topea în seară? Pentru prima dată în viața lui, Alan descoperi că motivele nu contau. Erau lipiți unul de altul, iar asta era suficient pentru el.

În părul ei plutea acel parfum nedefinit pe care și-l amintea. Își cufundă mâinile în el, ca și când ar fi vrut ca mirosul să-i pătrundă în pori. Îl împinse mai departe. Limba ei o întâlni pe a lui, căutând, cercetând, până când gustul ei deveni toate gusturile pe care le râvnise vreodată. Pernele fosniră cu șoapte blânde când o apăsă între el și trupul lui.

Nu se așteptase la genul acela de pasiune pură, devoratoare, din partea lui. Eleganță, s-ar fi așteptat la eleganță, și la seducție, cu toate floricelele tradiționale. Cărora le-ar fi putut rezista sau de care ar fi putut scăpa.

Dar nu putea să reziste unei dorințe care o găsise și se contopise atât de repede cu a ei. Nu avea cum să scape de o pasiune căreia îi căzuse deja pradă. Își trecu mâinile pe spatele lui gol și gemu când atingerea trupului lui aprinse noi flăcări.

Era ceva prea ferm pentru a fi modelat, prea tare pentru a fi schimbat. Omul se stilizase după propria viață. Shelby o știu instinctiv și simți că i se aprinde dorința din acest simplu motiv. Dar odată cu dorința își dădu seama că devenea prea moale, prea maleabilă; o cuprinse teama că era posibil să-i fi schimbat deja forma cu un sărut.

– Alan. Își adună forțele să reziste, când fiecare por, fiecare celulă, urla să se predea. Ajunge, reuși ea să spune lipită de gura lui.

– Nu tocmai, o corectă el, înlănțuind-o când încercă să scape din strânsoarea lui.

O ducea din nou în adâncuri, unde nu avea nici un control asupra momentului sau asupra a ceea ce aducea acesta.

– Alan. Se retrase îndeajuns încât să-i vadă fața. Vreau să te oprești.

Nu respira regulat, avea ochii întunecați ca fumul, dar rezistența din trupul ei era foarte reală. Alan simți scânteia de furie, pe care o controlă cu iscusință și împunsătura intensă a dorinței, pe care o stăpâni mai greu.

– Bine. Își slăbi strânsoarea. De ce?

Rareori i se întâmpla să trebuiască să-și ordone să facă ceva atât de firesc precum să se relaxeze. Chiar și după ce o făcu, îi rămase o urmă ușoară de tensiune la baza gâtului.

– Săruți foarte bine, spuse ea, cu o nonșalanță forțată.

– Pentru un politician?

Shelby răsuflă ușor șuierător și se ridică. Naiba să-l ia pentru că știa exact ce punct să atingă – și pentru

că se pricepea să-l atingă fără nici un efort. „Plin de sine", își spuse Shelby. „Plin de sine, încrezut și absorbit de propria persoană."

În apartament era aproape întuneric. Aprinse o lumină, surprinsă că trecuse atâta timp, când totul păruse a se întâmpla atât de repede.

– Alan...

Shelby își împreună mâinile, cum făcea când își propunea să fie răbdătoare.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, remarcă el și se forță să se relaxeze pe pernele care îi reaminteau de pielea ei.

– Poate că nu am fost suficient de clară. Se luptă cu impulsul de a spune ceva care ar fi șters privirea aceea vag interesată din ochii lui. La naiba, era priceput, gândi ea înciudată, la vorbe, la expresii. I-ar fi plăcut să se lipească iar de el când inima nu i-ar fi bătut atât de tare. Am vorbit foarte serios aseară.

– La fel și eu. Își înclină capul, ca și când ar fi vrut să o studieze dintr-un nou unghi. Dar poate, ca și pasărea ta, ești expertă în a purta pică.

Înțepeni, și mâinile împreunate i se desfăcură.

– Nu forța nota.

– În general nu o fac când e vorba de răni vechi. Durerea era acolo; o vedea, și o furie bine înrădăcinată. Îi era greu să țină minte că o cunoștea de mai puțin de o zi și că nu avea nici un drept să fie insistent sau să aibă așteptări. Îmi pare rău, adăugă el, ridicându-se.

Rigiditatea ei se evaporă auzind scuza. Avea un fel de a spune lucruri simple, cu o sinceritate nesofisticată, se gândi Shelby, descoperind că îl plăcea pentru asta, dacă nu pentru altceva.

– E în regulă. Traversă camera și se întoarse câteva clipe mai târziu cu hanoracul lui. E ca nou, îi promise ea, aruncându-i-l. Ei bine, a fost plăcut; nu vreau să te reții.

Alan rânji.

– Sunt condus la ușă?

Fără să se ostenească să-şi ascundă zâmbetul, Shelby scoase un fel de oftat.

- Noapte bună, domnule senator. Să priveşti în ambele direcţii când treci strada.

Se duse să deschidă uşa laterală care dădea spre scările exterioare.

Alan îşi trase hanoracul peste cap înainte de a se duce spre ea. Mereu crezuse că cel care nu putea accepta un simplu refuz cu o plecăciune politicoasă era fratele său, Caine. Poate că se înşelase, reflectă el, şi era o trăsătură de bază a celor din neamul MacGregor.

- Scoţianul poate fi încăpăţânat, comentă el, oprindu-se lângă ea.

- Aminteşte-şi că sunt o Campbell. Cine să ştie mai bine? întrebă Shelby şi deschise uşa ceva mai larg.

- Atunci, ştim amândoi cum stăm. Îi cuprinse bărbia în palmă pentru a-i ţine faţa nemişcată, dându-i un ultim sărut apăsat care semăna suspect de mult cu o ameninţare. Pe data viitoare.

Shelby închise uşa în urma lui şi rămase sprijinită de ea un moment. Avea să-i facă necazuri, se gândi ea. Alan MacGregor avea să-i facă mari necazuri.

capitolul 3

Se dovedi a fi foarte aglomerat pentru o dimineață de luni. Până la ora unsprezece, Shelby vânduse câteva piese, inclusiv trei pe care le scosese din cuptor abia o seară înainte. Când nu servea clienți, stătea în spatele tejghelei punând un fir electric unei lămpi în formă de amforă grecească. Să stea pur și simplu în orele în care nu erau clienți ar fi fost imposibil pentru ea. Să șteargă praful sau să își facă de lucru cu obiectele expuse ar fi plictisit-o de moarte. Lăsa astfel de lucruri în seama lui Kyle, spre satisfacția amândurora.

Pentru că era cald, lăsase ușa magazinului deschisă. Era, Shelby o știa, mai tentant să intri pe o ușa deschisă decât să deschizi una închisă. Primăvara pătrunse înăuntru, laolaltă cu sunetul unic al mașinilor care rulau pe caldarâm. Avea un șir constant de clienți care nu făceau decât să se uite fără a cumpăra ceva. Pe Shelby nu o deranja. Îi țineau companie și erau totodată potențiali cumpărători. Femeia care ducea pudelul într-un pulover croșetat de mână era o diversiune interesantă. Adolescentul neliniștit care intră să se holbeze în jur îi dădu șansa să se pună la curent cu problemele tinereții și ale șomajului. Shelby îl angajă să spele ferestrele. În timp ce ea punea cablul, băiatul stătea pe trotuar ștergând ferestrele cu un mop, iar din radioul portabil de la picioarele sale se revărsa muzică. Îi plăcea sunetul care se amesteca ocazional cu frânturi de conversație ale trecătorilor.

– „Ai văzut cât costă rochia aceea?"

– „Dacă nu mă sună în seara asta, o să..."

– ... „Notițe ale prelegerii ei despre Germania de dinainte de Hitler."

Încheia conversațiile în minte în timp ce lucra. Shelby monta cablul în interiorul lămpii când intră Myra Ditmeyer. Purta un costum stacojiu subțire, care se potrivea cu nuanța rujului ei. Mirosul puternic al parfumului ei umplu magazinul.

– Ei bine, Shelby, mâinile acelea iscusite sunt mereu ocupate.

Cu un zâmbet încântat, Shelby se aplecă peste tejghea ca s-o sărute pe Myra pe obrazul pudrat. Dacă voiai niște bârfe mușcătoare sau să te distrezi pur și simplu, nu era nimeni, după părerea lui Shelby, mai priceput decât Myra.

– Credeam că ești acasă punând la cale toate lucrurile acelea minunate cu care mă vei hrăni în seara asta.

– O, draga mea, s-a rezolvat deja. Myra își puse jos poșeta din piele de aligator. Bucătarul este într-un puseu creativ exact în momentul acesta.

– Mereu mi-a plăcut la nebunie să mănânc la tine! Shelby introduse cablul prin partea de sus a lămpii. Fără vreuna din mesele acelea mărunte și meschine sau sosurile acelea necomestibile care se vor a fi exotice. Bătu absentă din picior în ritmul radioului. Spuneai că vine și mama.

– Da, cu ambasadorul Dilleneau.

– O, da, francezul cu urechi mari.

– Așa se vorbește despre un diplomat?

– Se vede cu el de ceva vreme, spuse Shelby cu nonșalanță. Mă întrebam dacă voi avea un tată vitreg galic.

– Se poate și mai rău, sublinie Myra.

– Hmm. Așadar, spune-mi, Myra... Shelby atașă ștecherul de cablu cu câteva mișcări pricepute. Cu cine m-ai cuplat în seara aceasta?

– Cuplat, repetă Myra, strâmbând din nas. Ce cuvânt lipsit de romantism!

– Îmi pare rău. Atunci, pe cine plănuiești să irosești săgețile lui Cupidon?

– Tot lipsit de romantism este dacă zâmbești ironic. Myra o privi pe Shelby care înfileta becul. În orice caz, cred că ar trebui să fii surprinsă. Mereu ți-au plăcut surprizele.

– Îmi place mai mult să ofer decât să primesc.

– Cât de bine știu asta! Câți ani aveai? Opt, din câte îmi amintesc, când tu și Grant... Ați surprins o mică adunare, extrem de influentă, în salonul mamei tale, cu niște caricaturi stânjenitor de precise ale Cabinetului.

– A fost ideea lui Grant, spuse Shelby, cu o urmă de regret că nu se gândise ea întâi la lucrul acela. Tata a râs zile în șir.

– Avea un simț al umorului unic.

– Din câte îmi amintesc, i-ai oferit lui Grant două mii de dolari pentru cea cu secretarul de stat.

– Și ticălosul a refuzat să mi-o vândă. Dumnezeule! spuse ea căzând pe gânduri. Cât ar valora acum?

– Ar depinde de semnătura pe care ar pune-o pe ea, nu-i așa?

– Ce mai face Grant? Nu l-am văzut de la Crăciun.

– La fel – sclipitor și morocănos. Însoți vorbele cu un ușor hohot de râs. Își păzește fortăreața din far și anonimatul. Cred că vara asta s-ar putea să mă furișez până acolo și să îl deranjez vreo două săptămâni.

– E un tânăr superb, rosti Myra gânditoare. Ce păcat că se irosește izolându-se pe bucățica aceea de coastă.

– Este ceea ce vrea, spuse Shelby simplu. Pentru moment.

– Scuzați-mă.

Se uitară amândouă spre ușă, unde stătea un tânăr într-o uniformă apretată de curier. Shelby privi la coșul de pe brațul său.

– Cu ce te pot ajuta?

– Domnișoara Shelby Campbell?

– Da, eu sunt Shelby.

El mută coșul pe care îl ducea de pe braț în mână, îndreptându-se spre ea.

– O livrare pentru dumneavoastră, domnişoară Campbell.

– Mulţumesc. Automat, întinse mâna înspre sertarul cu bani după un dolar. De la cine este?

– Biletul este înăuntru, îi spuse el, băgând bancnota în buzunar. Să vă fie de bine.

Jucă jocul obişnuit. Se ştia că Shelby studia şi dădea târcoale ambalajului în dimineaţa de Crăciun timp de douăzeci de minute înainte de a smulge hârtia. Erau atâtea posibilităţi în necunoscut. Înclină coşul dintr-o parte în alta, îl cercetă, apoi îşi cuprinse bărbia în ambele mâini uitându-se la el.

– Haide, Shelby! Myra se mută de pe un picior pe altul, nerăbdătoare. Deschide capacul, mor de curiozitate.

– Un minut, murmură Shelby. S-ar putea să fie... un coş de picnic. Cine mi-ar trimite un coş de picnic? Sau un căţeluş. Îşi apropie urechea şi ascultă. E prea linişte pentru un căţeluş. Şi miroase... Închizând ochii, trase aer adânc în piept reţinându-l acolo. E amuzant, cine mi-ar trimite... Deschise capacul. Căpşuni!

Coşul era plin de căpşuni, mari, umede şi roşii. Parfumul lor amintea de câmpul încălzit de soare de pe care fuseseră culese. Shelby ridică una şi o duse la nas, savurând.

– Minunat, decise ea. Într-adevăr, chiar minunat.

Myra luă una şi muşcă cu precizie jumătate din ea.

– Mmm. Vârî restul în gură. Nu ai de gând să citeşti biletul?

Continuând să ţină fructul, Shelby scoase plicul alb, simplu, cântărindu-l în palmă, ca şi când i-ar fi testat greutatea. Îl întoarse, îl ţinu în lumină, apoi îl răsuci din nou cu faţa.

– Shelby!

– O, bine, fie. Îl desfăcu şi scoase biletul.

Shelby,

M-au făcut să mă gândesc la tine.

Alan

Privind-o cu atenție, Myra văzu surpriza, plăcerea și ceva care nu era regret sau îngrijorare, ci le conținea pe amândouă.

– Cineva cunoscut? întrebă ea sec când Shelby nu zise nimic.

– Ce? Îi aruncă o privire lipsită de expresie, apoi clătină din cap. Da, presupun că îl cunoști. Însă bagă biletul la loc în plic fără a-i spune numele. Myra... Îi rostise numele cu un suspin lung. Cred că am dat de bucluc.

– Bun. Îi oferi lui Shelby un zâmbet atotcunoscător, încuviințând din cap. Era timpul să dai. Vrei să îmi înnebunesc bucătarul și să mai adaug un nume pe lista pentru cina de astă-seară?

O, era tentant. Shelby fu cât pe ce să încuviințeze înainte de a se opri.

– Nu. Nu, nu cred că ar fi înțelept.

– Doar tinerii cred că știu ceva despre înțelepciune, afirmă Myra, pufnind. Foarte bine atunci; ne vedem la șapte. Alese încă o căpșună înainte de a-și lua poșeta. O, și, Shelby, împachetează lampa aceea și adu-o cu tine. Trece-o în contul meu.

Va trebui să îl sune, își spuse Shelby după ce rămase singură. La naiba, va trebui să îl sune și să-i mulțumească. Mușcă dintr-o căpșună, iar sucul și dulceața îi explodară în gură, un gust senzual, o parte soare, o parte pământ. Și își aminti cum îi explodase gustul lui Alan în gură.

De ce nu-i trimisese ceva obișnuit, cum ar fi niște flori? Peste flori ar fi putut trece și le-ar fi putut uita. Privi la coșul plin cu căpșuni de un roșu strălucitor, implorând să fie gustate. Cum te comporți cu un bărbat care îți trimite un coș de căpșuni, într-o dimineață de primăvară?

El își dăduse seama de asta, desigur, se hotărî ea brusc. Un bărbat ca el judeca oamenii iute și cu iscusință. Simți simultan iritare și admirație. Nu-i plăcea

să fie citită atât de uşor, dar... nu se putea abţine să nu respecte pe cineva capabil să o facă.

Lăsând capacul deschis, Shelby întinse mâna după telefon.

Alan calculă că avea între cincisprezece şi douăzeci de minute înainte ca senatul să fie rechemat în sală. Urma să folosească timpul pentru a revizui tăierile bugetare propuse. Deficitul care se apropia neplăcut de mult de două sute de miliarde trebuia ajustat, dar Alan considera că tăierile propuse pentru educaţie erau inacceptabile. Congresul respinsese deja parţial mult doritele tăieri aferente cheltuielilor interne, iar el simţea că are o susţinere suficientă pentru a influenţa modificarea părţii corespunzătoare educaţiei.

Oricum, în cel moment nu se gândea doar la deficite şi bugete. Deşi era primăvara de după anul electoral, Alan fusese abordat de liderul majorităţii Senatului. Fusese tatonat atent de un expert în a nu spune nimic, deşi de-abia se oprea să respire. Nu era nevoie de magie ca Alan să ajungă la concluzia că era considerat speranţa partidului pentru următorul deceniu. Dar oare voia să ajungă în vârful ierarhiei?

Se gândise la asta - nu era nesăbuit sau lipsit de ambiţie. Totuşi, crezuse că dacă se decidea vreodată să ţintească spre marele premiu prezidenţial, se va întâmpla în cincisprezece, poate douăzeci de ani. Posibilitatea de a face această mişcare mutare mai curând, la îndemnul partidului său, va fi un lucru pe care va trebui să-l cântărească bine. Cu toate acestea, din punctul de vedere al tatălui său, nu se pusese niciodată problema că fiul său cel mai mare nu va candida la preşedinţie - şi va câştiga. Lui Daniel MacGregor îi plăcea să creadă că încă ţinea frâiele care ghidau vieţile progeniturilor sale. Uneori îi ofereau darul acesta iluzoriu. Alan îşi amintea încă de momentul în care sora lui anunţase că este însărcinată cu o iarnă în urmă. Atenţia lui Daniel se îndreptase

asupra acestui fapt și asupra căsătoriei fratelui lor, Caine, astfel că presiunea nu se mai răsfrânsese asupra lui Alan. Pentru moment, se gândi el ironic. Nu avea să treacă prea mult până când va primi unul din celebrele telefoane ale tatălui sau.

„Mamei tale i-e dor de tine. Își face griji în ceea ce te privește. Când îți faci timp să vii în vizită? De ce nu te-ai însurat încă? Sora ta nu poate duce spița mai departe singură, să știi."

Sau poate că simplifica, se gândi Alan, zâmbind larg. Dar cam asta era esența convorbirii. Ciudat, mereu reușise să ignore părerile tatălui său despre căsătorie și copii. Dar acum...

De ce o femeie pe care nu o întâlnise decât cu câteva zile în urmă îl făcea să se gândească la căsătorie? Oamenii nu se legau de bunăvoie de cineva pe care nu-l cunoșteau. Nici măcar nu era genul de femeie care l-ar fi interesat în trecut. Nu era elegantă și modernă. Nu avea să fie docilă și nici o gazdă comodă pentru dineurile simandicoase oficiale. Nu avea să fie amabilă și va fi orice altceva, în afară de plină de tact. Și, adăugă Alan cu un licăr de zâmbet, nici măcar nu dorea să ia cina cu el.

O provocare. Avea să fie o provocare, și întotdeauna îi plăcuse să se confrunte cu provocări. Dar nu acesta era motivul. Mister. Era un mister, și întotdeauna îi plăcuse să le rezolve, pas cu pas. Dar nu acesta era motivul. Avea verva celor foarte tineri, iscusința unui artist și scânteierea unui rebel. Avea o pasiune mai curând clocotitoare decât mocnită și ochii la fel de liniștiți ca o seară încețoșată. Avea gură de copil și siluetă de femeie și o minte care nu avea să adere niciodată la structura logică, de a lua lucrurile pas cu pas, care îl caracteriza. Chimia dintre ei era aproape absurd de greșită.

Și totuși...

Și totuși, la treizeci și cinci de ani, Alan credea subit că exista un astfel de fenomen precum dragostea

la prima vedere. Aşadar, avea să îşi arunce în joc răbdarea şi tenacitatea, opunându-le impetuozităţii şi energiei ei, pentru a vedea cine va câştiga până la urmă. Dacă, de fapt, putea exista un învingător între ulei şi apă...

Telefonul sună lângă el. Alan îl lăsă să sune, până când îşi aminti că secretara lui nu se afla în biroul de la intrare. Uşor iritat, apăsă butonul care licărea şi răspunse.

– Senatorul MacGregor.

– Mulţumesc.

Buzele i se arcuiră şi se lăsă pe spătarul scaunului.

– Cu plăcere. Ce gust au?

Shelby duse o căpşună la gură şi începu să o mestece.

– Fantastic. Magazinul meu miroase ca un câmp de căpşuni. La naiba, Alan, spuse ea cu un oftat exasperat. Căpşunile sunt o tactică necinstită. Ar trebui să lupţi cu orhidee sau diamante. Aş fi făcut foarte bine faţă unui diamant mare şi de prost gust sau unui buchet de vreo şaizeci de orhidee africane.

Alan bătu cu stiloul pe care îl folosise în teancurile de hârtii de pe birou.

– Mă voi asigura să nu-ţi ofer nici una din acestea. Când ai de gând să te vezi cu mine, Shelby?

Ea tăcu un moment, sfâşiată, tentată. Ridicol, se gândi, clătinând din cap. Doar pentru că avea puţină fantezie sub protocolul politic nu era un motiv să renunţe la o convingere de-o viaţă.

– Alan, pur şi simplu nu ar funcţiona. Ne scutesc pe amândoi de o grămadă de necazuri refuzând.

– Nu mi se pare că ai fi genul care evită necazurile.

– Poate că nu, dar fac o excepţie în cazul tău. Peste ani şi ani, când vei avea zece nepoţi şi bursită, îmi vei mulţumi.

– Trebuie să aştept chiar atât de mult ca să iei cina cu mine?

Ea râse, blestemându-l în acelaşi timp.

– Îmi placi foarte mult.

El auzi un alt sunet precipitat de frustrare.

– La naiba, Alan, nu mai fi fermecător! Ne vom trezi amândoi pe o pojghiţă subţire de gheaţă. Pur şi simplu nu mai suport să se spargă sub mine din nou.

El începu să vorbească, apoi auzi semnalul – soneriile şi luminile care anunţau convocarea la adunare.

– Shelby, trebuie să plec. Vom mai vorbi despre asta.

– Nu. Vocea ei era fermă în clipa aceea, blestemându-se pentru că spusese mai mult decât intenţionase. Urăsc să mă repet. Este plictisitor. Gândeşte-te că ţi-am făcut o favoare. La revedere, Alan.

Închise, apoi trânti capacul peste căpşuni. O, Doamne, se întrebă ea, cum de reuşise să ajungă la ea atât de repede?

În timp ce se îmbrăca pentru cina de la Myra, Shelby asculta un film vechi cu Bogart. Nu făcea decât să asculte, deoarece televizorul rămăsese fără imaginea tremurătoare cu două săptămâni în urmă. În clipa aceea era amuzată de situaţie. Era ca şi când ar fi avut un radio mare foarte ostentativ care îi solicita imaginaţia mult mai mult decât un ecran color, cu diagonala de cincizeci de centimetri.

În timp ce Bogey vorbea cu vocea sa obosită, de tip dur, îşi puse vesta strâmtă cu paiete pe deasupra cămăşii cu volane de dantelă.

Shelby depăşise starea de incertitudine din după-amiaza aceea. Crezuse întotdeauna că, dacă refuzai pur şi simplu să recunoşti că eşti supărat sau să conştientizezi depresia, nu vei fi supărat sau deprimat. În orice caz, era sigură că acum că fusese cât se poate de clară şi îl refuzase pe Alan MacGregor pentru a treia oară, el urma să priceapă.

Îşi spunea că nu regreta că nu avea să mai primească alte coşuri cu căpşuni sau surprize. Nimeni nu o putea face să creadă că ceva ce spusese că era neadevărat era

mai adevărat decât era dispusă să recunoască față de ea însăși.

Se încalță cu o pereche de pantofi de seară ridicoli, care erau mai mult tocuri decât piele, aruncând câteva lucruri de bază în poșetă – cheile, un ruj folosit cu aplomb și jumătate de tub de bomboane mentolate.

– Rămâi acasă în seara aceasta, Moshe? întrebă ea trecând pe lângă pisica lungită pe patul ei. Motanul nu făcu decât să își deschidă ochiul în semn de aprobare, iar ea ieși din cameră. Bine, să nu mă aștepți. Își puse poșeta pe cutia în care se afla lampa Myrei și se pregăti să le ridice pe amândouă când cineva bătu la ușa. Aștepți pe cineva? o întrebă pe Mătușica Em. Pasărea nu făcu decât să bată din aripi, nepăsătoare. Ridicând cutia, Shelby se duse să răspundă.

Plăcere. Trebuia să o recunoască, laolaltă cu iritarea, când îl văzu pe Alan.

– O altă vizită ca între vecini? întrebă ea, așezându-se în ușă. Privi spre cravata de mătase și spre costumul închis la culoare, bine croit. Nu pari a fi îmbrăcat pentru plimbare.

Sarcasmul nu îl preocupa – văzuse licărul acela fugitiv de plăcere care îi scăpase.

– În calitate de funcționar public, simt că am obligația să conserv resursele noastre naturale și să protejez mediul. Întinzând mâna, îi prinse o crenguță de indrișaim în par. Te duc la familia Ditmeyer. Ai putea spune că facem drumul cu o singura mașină.

Shelby simțea parfumul care îi plutea exact deasupra urechii drepte. Îi venea să ridice mâna și să simtă micile inflorescențe. De când, se întrebă ea, devenise atât de vulnerabilă la farmec?

– Mergi la mica... reuniune a Myrei?

– Da. Ești gata?

Își miji ochii, încercând să-și dea seama cum de reușise Myra să afle numele expeditorului căpșunilor.

– Când te-a invitat?

– Hmm? Era distras de felul în care dantela subțire se ridica în jurul gâtului ei. Săptămâna trecută – la familia Write.

O parte din suspiciunile ei se evaporară. Poate că era doar o coincidență, la urma urmelor.

– Ei bine, apreciez oferta, domnule senator, dar voi merge cu mașina mea. Ne vedem la gustare.

– Atunci, voi merge eu cu tine, spuse el amabil. Nu vrem să producem mai mult dioxid de carbon decât este necesar. Să le pun în mașină?

Shelby strânse cutia mai bine, în vreme ce restul trupului începu să înmoaie. Era zâmbetul acela al naibii de serios și ochii aceia gânditori, hotărî ea. Făceau o femeie să se simtă de parcă ar fi fost singura pe care ar fi privit-o în felul acela.

– Alan, începu ea, ușor amuzată de insistența lui. Ce-i asta?

– Asta... Se aplecă și îi cuprinse gura, zăbovind acolo până când degetele ei amenințară să găurească cutia de carton pe care o ținea în mână. Este ceea ce strămoșii noștri ar fi numit un asediu, încheie el încet. Și este de notorietate că cei din neamul MacGregor se pricep la asedii.

Ea începu să respire sacadat, împletindu-și respirația cu a lui.

– Nu stai rău nici la lupta corp la corp.

El râse înfundat și ar fi sărutat-o din nou, dacă ea nu ar fi reușit să se retragă.

– Bine. Shelby îi împinse cutia în brațe, considerând-o o mișcare strategică. Vom merge cu o singură mașină. Nu vreau să fiu condamnată că poluez aerul. Condu tu, hotărî ea cu un zâmbet larg care-i schimbă starea de spirit. Așa voi putea să beau un pahar în plus la cină.

– Ți-ai lăsat televizorul deschis, remarcă Alan, dându-se într-o parte pentru a o lăsa să treacă.

– E în regulă. E stricat oricum. Shelby coborî scările, atentă la tocurile fragile şi la treptele abrupte. Soarele aproape că asfinţise, împrăştiind dungi roşii sălbatice pe cerul întunecat şi sumbru. Shelby râse, întorcându-se către Alan când ajunse în aleea îngustă. Împărţim aceeaşi maşină pe dracu'. Dar tot nu este o întâlnire, MacGregor. Se numeşte... înţelegere civilizată de tranzit. Sună îndeajuns de birocratic. Îmi place maşina ta, adăugă ea, mângâind capota Mercedesului. Foarte serioasă.

Alan deschise portbagajul şi aşeză cutia înăuntru. Privi înapoi spre Shelby când îl închise.

– Ai un mod interesant de a insulta oameni.

Ea râse, cu râsul acela necenzurat şi voalat, îndreptându-se spre el.

– La naiba, Alan, îmi place de tine! Cuprinzându-i gâtul cu braţele, îl îmbrăţişă prietenește, iar el îşi simţi trupul scuturat de dorinţă. Îmi placi foarte mult, adăugă ea, înclinându-şi capul cu un zâmbet care îi lumina întreaga faţă cu o undă de amuzament. Le-aş fi putut probabil spune acest lucru altor zece bărbaţi care nu şi-ar fi dat niciodată seama că îi insult.

– Aşadar, zise el aşezându-şi mâinile pe şoldurile ei, primesc puncte pentru perspicacitate.

– Şi alte câteva lucruri. Când privirea ei coborî spre gura lui, simţi forţa dorinţei slăbind toate amintirile şi toate jurămintele. O să mă urăsc pentru asta, murmură ea. Dar vreau să te sărut din nou. Aici, în timp ce se duce lumina. Ochii ei reveniră la el, continuând să zâmbească, însă întunecaţi de o nerăbdare despre care el ştia că nu are nimic de-a face cu abandonul. Întotdeauna am crezut că poţi face lucruri nebuneşti la amurg fără nici o consecinţă.

Strângându-şi braţele pe după gâtul lui, Shelby îşi lipi gura de a lui.

Era atent, foarte atent să nu cedeze dorinţei presante de a o trage mai aproape. De data asta avea să o lase

să îl conducă şi, făcând asta, o va conduce unde voia să ajungă împreună.

Lumina se stingea cu blândeţe. Se auzi un claxon nerăbdător de pe stradă de partea cealaltă a magazinului.

Prin fereastra apartamentului de peste străduţă venea aroma bogată a sosului de spaghete şi sunetele melancolice ale unui vechi disc a lui Gershwin. Apropiindu-se, Shelby simţi pulsul accelerat şi egal al inimii lui Alan, lipită de a ei.

Gustul lui avea aceeaşi aromă care îi tăia genunchi pe nesimţite, pe care şi-o amintea. Aproape că nu-i venea să creadă că trăise atât de mult fără să cunoască gustul acela unic. Părea şi mai puţin posibil că va putea să trăiască fără el acum. Sau senzaţia pe care i-o dădeau braţele acelea puternice şi solide care o înconjurau, trupul ferm care îi transmitea siguranţă şi pericol în acelaşi timp.

Va şti cum să o protejeze dacă apărea vreo ameninţare. Ştia cum să o ducă pe marginea prăpastiei pe care o evitase cu atâta iscusinţă. Şi era mult prea conştientă că putea să o facă să păşească în gol.

Dar gura lui era atât de ispititoare, gustul lui atât de aţâţător. Iar amurgul ţinea încă departe noaptea. I se abandonă mai mult decât ar fi trebuit şi nu îndeajuns de mult pe cât îşi dorea.

– Alan...

El îşi simţi numele formându-i-se deasupra buzelor înainte ca ea să se desprindă. Rămaseră privindu-se un moment, în timp ce braţele lor împletite le ţineau trupurile lipite unul de celălalt. Chipul lui avea forţă, era un chip în care putea avea încredere. Însă erau atât de multe între ei.

– Ar fi bine să plecăm, murmură Shelby. E aproape întuneric.

Casa familiei Ditmeyer era luminată, deşi cerul încă era colorat spre asfinţit. Shelby văzu tufele de brumărele din grădina pietruită când coborî din maşină. Mama

ei era deja acolo, descoperi ea când surprinse plăcuțele diplomatice de pe Lincolnul de pe alee.

- Îl cunoști pe ambasadorul Dilleneau?

Shelby îi oferi mâna lui Alan când păşiră pe alee.

- Puțin.

- E îndrăgostit de mama. Își îndepărtă bretonul din ochi, întorcându-se despre el. Bărbații o plac în general, dar cred că el i-a căzut cu tronc.

- Asta te amuză? Privind-o, Alan apăsă soneria.

- Puțin, recunoscu ea. E chiar drăguț. Roșește, adăugă Shelby, râzând scurt. Este un sentiment foarte ciudat pentru o fiică să-și vadă mama roșind din cauza unui bărbat.

- Tu nu ai face-o? Alan îi trecu degetul mare peste pometi.

Shelby uită cu totul de mama ei.

- Să fac ce?

- Să roșești, spuse el încet, conturându-i linia maxilarului. Din cauza unui bărbat.

- O dată - aveam doisprezece ani, iar el treizeci și doi. Trebuia să vorbească - să vorbească încontinuu pentru a-și aminti cine era. Venise să, ăăă, să repare boilerul.

- Cum te-a făcut să roșești?

- Mi-a zâmbit larg. Avea un dinte ciobit și mi s-a părut foarte sexy.

Cu un hohot de râs, Alan o sărută exact când Myra deschise ușa.

- Ca să vezi. Nu se deranjă să își ascundă zâmbetul plin de satisfacție. Bună seara. Văd că v-ați cunoscut.

- Ce te face să crezi asta? contracară Shelby cu nonșalanță, păşind înăuntru.

Myra privi de la unul la altul.

- Miroase a căpșuni? întreba ea dulce.

- Lampa ta. Shelby îi aruncă o privire sugestivă și arată spre cutia pe care o ducea Alan. Unde dorești să fie dusă?

– O, pune-o acolo, Alan. E atât de plăcut să primești vizita câtorva prieteni, continuă Myra, luându-i de braț pe amândoi. Bârfa e mult mai intimă în felul acesta. Herbert, mai toarnă două din aperitivele acelea minunate – trebuie să le încercați, adăugă ea adresându-li-se amândurora. Tocmai am descoperit acest minunat lichior de mure.

– Herbert. Shelby se îndreptă către judecător și îl sărută sonor pe obraz. Ai navigat iarăși. Zâmbi larg înspre nasul lui ars de soare. Când mergem la plajă să facem surfing?

– Copila aproape că mă face să cred că aș putea reuși, comentă el strângând-o în brațe. Mă bucur să te văd, Alan. Pe chip îi apărură niște riduri prietenoase de bunic, care îi făcea pe oameni să uite că era unul dintre cei mai respectați magistrați din țară. Cred că îi cunoașteți pe toți. Mă duc să vă aduc băuturile acelea.

– Bună, mamă. Shelby se aplecă să o sărute pe mama sa pe obraz când smaraldele din urechile lui Deborah îi atraseră privirea. Nu i-am mai văzut – i-aș fi împrumutat imediat.

– I-am primit de la Anton. Pe obrajii ei se insinuă o culoare delicată. Drept... răsplată pentru petrecerea aceea pe care am organizat-o pentru el.

– Înțeleg. Privirea lui Shelby se îndreptă către francezul spilcuit de lângă mama ei. Ai un gust nemaipomenit, domnule ambasador, spuse ea întinzându-i mâna.

Ochii lui licăriră ducându-i-o la buze, trăsătură care compensa urechile, din punctul de vedere al lui Shelby.

– Ești încântătoare, ca întotdeauna, Shelby. Domnule senator, e o plăcere să te văd într-o atmosferă atât de relaxată.

– Domnule senator MacGregor, îi zâmbi Deborah. Nu mi-am dat seama că ai făcut cunoștință cu Shelby.

– Ne străduim să perpetuăm o veche tradiție de familie, spuse el primind paharul pe care i-l oferi judecătorul.

– Vrea să spună o vrajbă, explică Shelby, văzând privirea confuză a mamei sale. Sorbi din lichior aprobator, apoi se așeză pe brațul fotoliului Myrei.

– Oh, da, făcu Deborah amintindu-și. Familiile Campbell și MacGregor se dușmăneau de moarte în Scoția, deși nu îmi mai aduc aminte prea clar de ce.

– Ne-au furat pământul, interveni Alan cu blândețe.

– Asta spui tu. Shelby îi aruncă o privire și sorbi din nou din pahar. Am obținut pământul familiei MacGregor printr-un decret regal. Nu au primit prea bine vestea.

Alan îi zâmbi gânditor.

– Aș fi interesat să te aud dezbătând chestiunea asta cu tatăl meu.

– Ce meci pe cinste, spuse Myra, înseninându-se la această idee. Herbert, o vezi pe Shelby a noastră față-n față cu Daniel? Tot părul acela roșu și toată încăpățânarea aceea? Chiar ar trebui să aranjezi întâlnirea, Alan.

– M-am gândit ceva la asta.

– Da?

Shelby își ridică sprâncenele atât de tare, încât dispăru complet sub bretonul cârlionțat.

– Chiar m-am gândit bine la asta, spuse el cu același ton egal.

– Am fost în acel minunat loc anacronic din Hyannis Port. Myra o bătu scurt pe coapsă pe Shelby. E exact ce-ți place ție, draga mea. Îi place foarte mult... ei bine, să spunem că îi place tot ceea ce e unic, nu-i așa?

– Da. Deborah îi aruncă lui Shelby un zâmbet drăgăstos. Nu mi-am dat niciodată seama de ce. Dar amândoi copiii mei au fost întotdeauna un mister. Poate pentru că sunt atât de inteligenți, pricepuți și neliniștiți. Mereu sper că se vor așeza la casa lor. De data asta îi aruncă

un zâmbet luminos lui Alan. Nici tu nu ești căsătorit, domnule senator, nu-i așa?

– Dacă doriți, spuse Shelby, studiind culoarea lichiorului prin paharul de cristal, aș putea să plec cât discutați condițiile legate de zestre.

– Shelby, te rog, murmură Deborah pe deasupra hohotului înfundat de râs al judecătorului.

– Părinților le este atât de greu să-și vadă copiii ca pe niște adulți capabili, comentă ambasadorul cu vocea lui senină și liniștitoare. Eu am două fiice care au la rândul lor copii. Totuși, îmi fac griji. Ce mai fac copiii tăi, Myra? Ai un nou nepot, nu-i așa?

Nimic nu ar fi putut fi mai bine calculat decât schimbarea subiectului. Shelby înclină discret din cap, admirativ, și îi privi ochii Myrei scânteind în timp ce începu să descrie cu entuziasm apariția primului dinte al nepotului ei.

Ar fi potrivit pentru ea, hotărî Shelby, privind-o pe mama ei pe sub gene. Era genul de femeie care nu se simțea niciodată întreagă pe deplin fără un bărbat. Și se formase și se rafinase ca nevastă de politician cu ani în urmă. Strălucirea era încă acolo. Maniere elegante, stil elegant, răbdare elegantă. Shelby oftă atât de slab, încât nici măcar ea nu se auzi. Cum putea să semene atât de mult cu mama ei, și să fie atât de diferite? Eleganța i se păruse întotdeauna o colivie căptușită cu mătase, iar o colivie însemna restricții, indiferent cum era făcută. Își amintea încă de multe dintre ele.

Bodyguarzi – discreți, dar mereu acolo. Petrecerile atent supravegheate, sistemele de alarmă sofisticate, intruziunea presei. Securitatea nu îl salvase pe tatăl ei, deși un fotograf făcuse o poză cu ucigașul, câteva secunde prea târziu pentru a mai servi la ceva, poză care câștigase premii.

Shelby știa ce se afla în spatele eleganței; dineuri oficiale, discursuri, gale. Erau o sută de frici mărunte, un mileniu întreg de îndoieli. Amintirea mult prea multor

asasinate politice şi tentative de asasinat în doar douăzeci şi ceva de ani.

Nu, mama ei era făcută pentru această viaţă. Răbdătoare, cu o platoşă de oţel sub pielea fragilă. Shelby nu ar fi ales-o, şi nici nu va lăsa viaţa să o aleagă. Nu va mai iubi pe nimeni care o va părăsi din nou atât de îngrozitor.

Lăsând conversaţia să curgă în jurul ei, Shelby dădu paharul pe gât. Îi întâlni privirea lui Alan. Era acolo – răbdarea aceea meditativă şi tăcută care promitea să dureze o viaţă întreagă. Aproape că îl simţea cum decojea calm, strat cu strat, bucăţile şi frânturile din care îi era alcătuită personalitatea, pentru a ajunge la micul miez pe care îl ţinea secret.

„Ticălosule!" Aproape că o spuse cu voce tare. Cu siguranţă i se citi în ochi, căci el îi zâmbi. Era limpede că asediul începuse. Nu spera decât că va avea suficientă muniţie pentru a-i rezista.

capitolul 4

Shelby avu o săptămână foarte plină, dominată de tumultul creator care o apuca o dată la câteva luni. Kyle se ocupa de magazin de trei zile, în timp ce ea se izolase în atelier, stând ore în şir la roată sau smălţuind. Dacă începea la şapte dimineaţa, mai avea încă suficientă energie pentru a frământa lutul până noaptea târziu. Se cunoştea îndeajuns de bine pentru a înţelege şi pentru a accepta că genul acesta de stare o cuprindea când nu reuşea să blocheze ceva care o îngrijora.

Când lucra, îşi concentra atât mintea, cât şi emoţiile asupra proiectului de care se ocupa şi în felul acesta orice problemă ar fi avut înceta să fie o problemă în acel răstimp. În mod normal, când rămânea fără vlagă, găsea o soluţie. Nu de data asta.

Avântul care o impulsionase în cea mai mare parte a săptămânii se epuiză vineri seara târziu. Alan era încă în mintea ei. Nu ar fi trebuit să fie. Putea să şi-o spună cu oricâtă nerăbdare ar fi vrut, dar nu schimba faptul că i se întipărise în gânduri la fel cum se întâmplase şi când fuseseră ultima dată împreună.

Nu contase că reuşise să facă în aşa fel încât restul serii petrecute la familia Ditmeyer să se desfăşoare normal. Alan o făcuse să deraieze de pe drumul ei cu unul dintre acele săruturi devastatoare, lipsite de grabă, în faţa uşii lăturalnice a magazinului. Nu insistase să intre. Shelby ar fi putut fi recunoscătoare pentru acest fapt, dacă nu ar fi bănuit că era doar o parte a asediului lui planificat. Zăpăceşte inamicul, asaltează-l cu îndoieli, întinde-i nervii la maximum. O strategie foarte inteligentă.

Fusese la Boston câteva zile – Shelby ştia pentru că o sunase s-o anunţe că pleca, deşi ea nu îi oferise nici

o încurajare. Își spusese că era un moment de respiro. Dacă se afla la câteva sute de kilometri distanță, nu putea apărea la ușa ei pe neașteptate. Își spusese că dacă și când se va întâmpla să apară din nou, va ține ușa încuiată. Își dorea cu ardoare să creadă că o putea face.

Apoi, pe la jumătatea săptămânii apăruse porcul – un porc mare de pluș, de culoarea lavandei, cu un rânjet prostesc și cu urechi catifelate. Shelby încercase să îl arunce într-un dulap și să uite de el. Părea să știe că felul în care putea ajunge la ea era să-i pună la încercare simțul ridicolului. Nu crezuse că el poseda așa ceva – nu ar fi trebuit, dar iată că îl avea. De ce cumpăra un bărbat care avea o viziune atât de închistată și de inflexibilă asupra regulilor și a ordinii animale de pluș? Aproape că se înmuiase. Era drăguț să știe că era capabil de un asemenea gest, mai ales dat fiind că era atât de atipic pentru el. Era drăguț să știe că ea era cea care scosese la iveală acea latură a ființei lui. Dar... Alan nu avea cum să-i slăbească hotărârea cu o jucărie stupidă, potrivită pentru copii sau femei impresionabile.

Îl botează MacGregor și îl așează pe pat – o glumă la adresa amândurora, se gândi ea. Porcul era singurul MacGregor cu care avea să se culce.

Dar îl visa. Noaptea, în patul ei mare de alamă, oricât de tare s-ar fi străduit, cu oricât de mulți prieteni s-ar fi văzut, totul se învârtea în jurul lui Alan. O dată își imaginase că erau vreo zece Alan, înconjurându-i casa. Nu putea ieși fără a fi prinsă; nu putea sta înăuntru fără a o lua razna. Se trezi blestemându-l, pe el și asediile lui, și imaginația ei bogată.

La finalul săptămânii, își promisese că nu va mai accepta alte pachete livrate și că va închide pur și simplu telefonul când îi va auzi vocea. Dacă nu reușise pe cale rațională și cu ajutorul răbdării, o va face printr-o lipsă crasă de politețe. Până și un MacGregor trebuia să aibă o oarecare doză de bun-simț.

Din pricina programului pe care îl avusese cu o săptămână înainte, Shelby îi dăduse cheile magazinului lui Kyle, instruindu-l să deschidă la zece sâmbătă. Voia să doarmă mai mult. Nu era nevoie să meargă în atelier, chiar dacă încă mai avea ceva energie creatoare. În ultimele câteva zile acumulase un inventar suficient încât să-i ajungă săptămâni în şir. Acum îşi va dedica gândurile şi energia lenevelii, la fel de mult pe cât le investise muncind pe rupte.

Auzi bătaia la uşă şi, mişcându-se sub aşternuturi, se gândi să o ignore. Încă pe jumătate adormită, se ridică din pat. Pur şi simplu nu-i stătea în fire să lase telefonul să sune sau lumea se bată la uşă. Pentru că se împiedică de halatul pe care îl aruncase pe podea cu o seară înainte, îşi aminti să şi-l tragă pe ea în timp ce ieşi din cameră. Cu ochii mijiţi pentru a se proteja de lumina soarelui, deschise uşa.

– 'Neaţa, domnişoară Campbell. O altă livrare.

Băiatul care îi adusese căpşunile şi porcul stătea în prag, zâmbind larg.

– Mulţumesc. Prea dezorientată pentru a-şi mai aminti jurământul, întinse mâna. El îi dădu sforile legate laolaltă ale celor 24 de baloane roz şi galbene. Dispăru, iar Shelby se întoarse înăuntru, înainte să se trezească îndeajuns încât să-şi dea seama ce se întâmplase.

O, nu! Privind în sus, se uită la baloanele care dansau deasupra sforilor. Atârnat de o funda legată de capătul acestora, se afla un mic bileţel. Nici măcar nu avea să-l deschidă, îşi spuse ea. Ştia oricum de la cine erau. Cine altcineva? Nu, nu avea de gând să-l deschidă. De fapt, va găsi un ac şi va sparge toate baloanele. Ce altceva erau în afară de nişte aer cald? Pentru a-şi dovedi hotărârea, Shelby dădu drumul sforilor, iar baloanele se ridicară spre tavan. Dacă îşi închipuia că o va cuceri cu cadouri prosteşti şi cu bileţele isteţe... Avea mare dreptate, la naiba. Shelby sări în sus, înjurând când rată

sforile cu câțiva centimetri. Trase un scaun, se urcă pe el și luă bilețelul.

Galbenul este pentru razele de soare, rozul pentru primăvară.

Împarte-le cu mine.

Alan

„Mă scoți din minți", mormăi ea, stând pe scaun cu baloanele într-o mână și cu biletul în cealaltă. De unde știa, cum putea să știe exact care erau lucrurile care o vor cuceri? Căpșuni, porci și baloane – nu mai avea nici o speranță. Se holbă la ele, dorindu-și să nu-i vină să zâmbească.

Era timpul să fie fermă – foarte, foarte fermă, își spuse ea coborând. Dacă îl ignora, avea să-i trimită altceva. Așa că îl va suna și îi va spune – nu, îi va porunci să înceteze. Îi va spune că era enervant – nu, că o plictisea. Să-i spună că era plictisitor ar fi o insultă de neiertat. Shelby răsuci sforile baloanelor în jurul încheieturii și se întinse după telefon. El îi dăduse numărul de acasă, pe care refuzase să-l noteze. Bineînțeles, reținuse fiecare cifră. În timp ce apăsa pe butoane, adoptă cea mai distantă atitudine de care era în stare.

– Alo.

Starea ei se risipi ca și când ar fi fost înțepată cu un ac.

– Alan.

– Shelby.

Se strădui să nu se lase tulburată de tonul reținut și serios, care nu ar fi trebuit să o miște niciodată. Îi plăceau bărbații în a căror voce reverbera râsul.

– Alan, trebuie să încetăm.

– Da? Nici măcar nu am început.

– Alan... Încearcă să își amintească de hotărârea ei de a fi fermă. Vorbesc serios. Trebuie să încetezi să îmi mai trimiți lucruri; nu faci decât să îți pierzi timpul.

– Am ceva de pierdut, spuse el. Cum a fost săptămâna ta?

– Aglomerată. Ascultă, eu...

– Mi-a fost dor de tine.

Afirmația aceea simplă o făcu în cele din urmă să-și uite restul prelegerii.

– Alan, nu...

– În fiecare zi, continuă el. În fiecare noapte. Ai fost vreodată la Boston, Shelby?

– Ăă... Da, reuși să spună, grăbită să înlăture starea de slăbiciune care se începea s-o cuprindă.

Se holbă neputincioasă la baloane. Cum putea să lupte împotriva a ceva atât de lipsit de substanță încât plutea?

– Mi-ar plăcea să te duc acolo toamna, când miroase a frunze umede și a fum.

Shelby își spuse că inima nu îi palpita.

– Alan, nu te-am sunat să vorbim despre Boston. Acum, ca să mă exprim cât se poate de simplu, vreau să nu mă mai suni, vreau să nu mai treci pe la mine și... Începu să ridice vocea de frustrare imaginându-și-l ascultând cu zâmbetul acela răbdător și serios și cu ochii calmi. Vreau să încetezi să-mi mai trimiți baloane și porci și orice altceva! E clar?

– Perfect. Petrece ziua cu mine.

Își pierdea vreodată răbdarea omul acesta? Nu putea suporta bărbații răbdători.

– Pentru Dumnezeu, Alan!

– O vom numi o ieșire experimentală, sugeră el, cu același ton egal. Nu o întâlnire.

– Nu! spuse ea, abia înăbușindu-și râsul. Nu putea suporta așa ceva, încearcă ea să-și amintească. Îi prefera pe cei epatanți, neconvenționali. Nu, nu, nu!

– Nu-i suficient de birocratic.

Vocea lui era atât de calmă, atât de... senatorială, conchise ea, încât îi venea să țipe. Dar țipătul se apropie periculos de mult de un nou hohot de râs.

– Bine, zise el, stai să mă gândesc – o expediție standard, pe timpul zilei, pentru întărirea relațiilor amiabile dintre clanurile rivale.

– Încerci să fii fermecător din nou, mormăi Shelby.

– Îmi iese?

Era mai bine ca unele întrebări să fie ignorate.

– Chiar nu știu cum aș putea fi mai succintă, Alan.

Făcea parte din atracție? se întrebă el. Faptul că țigăncușa cu spirit liber se putea transforma într-o ducesă regală cât ai clipi. Se îndoia că avea habar că cele două se îngemănau în ea.

– Ai o voce minunată la telefon. La ce oră ești gata?

Shelby pufni și se încruntă, gândindu-se.

– Dacă sunt de acord să petrec puțin timp cu tine astăzi, vei înceta să îmi mai trimiți lucruri?

Alan rămase tăcut un moment îndelungat.

– Ai de gând să crezi pe cuvânt un politician?

Acum fu nevoită să râdă.

– Bine, ai câștigat cu asta.

– Este o zi frumoasă, Shelby. Nu am mai avut o sâmbătă liberă de peste o lună. Haide să ieșim împreună.

Își răsuci cablul telefonului în jurul degetului. Refuzul părea atât de meschin, atât de răutăcios. Chiar îi cerea foarte puțin și, la naiba, voia să-l vadă!

– În regulă, Alan, toate regulile trebuie forțate puțin din când în când pentru a dovedi că sunt reguli adevărate, la urma urmelor.

– Dacă spui tu. Unde ai vrea să mergem? Este o expoziție de artă flamandă la National Gallery.

Buzele lui Shelby se arcuiră.

– La grădina zoologică, spuse ea, așteptându-i reacția.

– Bine, încuviință el fără ezitare. Voi fi acolo în zece minute.

Oftând, Shelby hotărî că pur și simplu nu era un om pe care să-l clintești cu ușurință.

– Alan, nu sunt îmbrăcată.

– Ajung în cinci minute.

Izbucnind în râs, ea trânti telefonul.

– Îmi plac șerpii. Sunt de-o aroganță abjectă.

În timp ce Alan privea, Shelby se lipi de sticlă pentru a studia un boa care părea mai curând plictisit decât disprețuitor. Când sugerase grădina zoologică, nu fusese sigur dacă o făcuse pentru că voia să meargă sau pentru că voia să vadă cum va reacționa. Nu trebui să se gândească prea mult pentru a-și da seama că era o combinație între cele două.

O vizită la grădina zoologică națională, într-o sâmbătă însorită, primăvara, promitea mulțimi și hoarde de copii. Casa șerpilor era ticsită, reverberând de țipete. Shelby nu părea să fie deranjată de aglomerație, croindu-și drum spre un piton gras.

– Seamănă cu reprezentantul nostru din Nebraska.

Pe Shelby o pufni râsul, imaginându-și-l pe congresmenul cu gât gros și ochi mijiți. Încântată de observația lui, întoarse capul spre el, zâmbind larg. Încă doi centimetri și buzele lor ar fi intrat în contact. S-ar fi putut trage înapoi, deși ar fi însemnat să calce câțiva oameni pe picioare. Ar fi putut pur și simplu să se întoarcă spre piton. În schimb, Shelby își ridică bărbia astfel încât să se privească în ochi.

Ce avea de o făcea să își dorească să ispitească soarta? se întrebă ea. Căci sigur asta urma să facă dacă îngăduia ca după-amiaza să însemne mai mult decât o ieșire prietenească. Nu era un bărbat de care o femeie se putea dezbăra cu ușurință după ce făcea acel ultim pas. Un bărbat ca el putea domina în tăcere și absorbi metodic oamenii din jurul lui, înainte ca aceștia să-și dea seama ce se întâmplă. Era un motiv suficient pentru a-i fi teamă de el, tratându-l cu mai multă prudență decât pe oricare alt amic de sex masculin. Dar nu putea uita cine era – un tânăr senator în ascensiune, al cărui

viitor aproape că îi impunea să aspire la poziția din vârful ierarhiei.

Nu, pentru a preveni durerea de ambele părți, va lua lucrurile ușor. Indiferent cât de mult îl dorea.

– E aglomerat, murmură ea, cu ochii surâzând.

– Cu cât stăm mai mult aici... Coapsele lui le atinseseră pe ale ei când un copil de câțiva anișori se apropie de sticlă. ... cu atât îmi plac mai mult șerpii.

– Da, și pe mine mă atrag. Aura aceea primitivă a răului este cea care exercită atracție.

Sânii ei se lipiră de pieptul lui, căci oamenii se înghesuiau din toate părțile.

– Păcatul originar, murmură Alan, prinzându-i cu ușurință parfumul pe deasupra amestecului de mirosuri ale oamenilor din jur. Șarpele a ispitit-o pe Eva, iar Eva l-a ispitit pe Adam.

– Mereu am crezut că Adam a scăpat prea ușor din treaba asta, comentă Shelby. Inima îi bătea iute și nu tocmai egal, lipită de a lui, dar nu se retrase. Va trebui să o simtă înainte de a înțelege cum să o împiedice. Șerpii și femeile au suportat adevăratele consecințe, iar bărbatul a scăpat, ca și când ar fi fost un spectator nevinovat.

– Sau o ființă care rareori a putut rezista ispitei în formă femeiască.

Vocea lui devenise mult prea blândă. Considerând-o o retragere strategică, Shelby îl apucă de mână și îl trase deoparte.

– Hai să mergem afară și să ne uităm la elefanți.

Shelby își croi drum printre oameni, ocolind copiii din cărucioare și trăgându-l afară. El ar fi mers agale. Ea o lua mereu la goană. După ce ieșiră la lumină, își puse pe nas o pereche de ochelari de soare supradimensionați, fără a încetini ritmul.

Mirosul de animale plutea peste tot, pătrunzător și primitiv, purtat de briză. Se auzeau – câte un răget, câte un țipăt sau câte un muget. Ea înainta pe alei, oprindu-se la câte o cușcă, sprijinindu-se de câte un perete

despărțitor, absorbind totul ca și când ar fi fost pentru prima dată. În jurul lor erau familii, cupluri vârstnice și tinere și copii cu conuri de înghețată care se topea. În fața și în spatele cuștilor se auzea o babilonie de limbi.

– Uite, îmi amintește de tine! spuse Shelby arătând spre o panteră neagră întinsă la soare, privind calmă puhoiul de oameni care treceau.

– Da? Alan studie felina. Indolentă? Reținută?

Shelby râse cu râsul ei voalat.

– O, nu, domnule senator, răbdătoare, meditativă. Și suficient de arogantă încât să creadă că această carceră nu e ceva de nedepășit. Întorcându-se, se sprijini de barieră cântărindu-l pe Alan, așa cum cântărise pantera. A examinat situația și a decis că lucrurile pot ieși așa cum își dorește având în vedere circumstanțele. Mă întreb... Se încruntă concentrându-se. Mă întreb ce ar face dacă s-ar supăra cu adevărat. Nu pare a fi temperamentală. De obicei felinele nu sunt temperamentale până când nu sunt împinse mai departe decât trebuie, o singură dată, și atunci devin mortale.

Alan îi aruncă un zâmbet ciudat înainte de a o lua de mână, trăgând-o din nou către alee.

– De obicei se asigură că nu se lasă supărate prea des.

Shelby scutură din cap și îi întâmpină zâmbetul cu o expresie neutră.

– Haide să mergem la maimuțe. Mereu mă fac să cred că mă aflu în sala senatului.

– Obraznico, o admonestă el, trăgând-o de păr.

– Știu. Nu m-am putut abține. Își așeză pentru o clipă capul pe umărul lui în timp ce înaintau. Deseori nu sunt o persoană drăguță. Se pare că atât eu, cât și Grant am moștenit o undă de sarcasm – sau poate că este cinism. Probabil de la bunicul din partea tatălui. Seamănă cu unul dintre acei grizzly la care ne-am uitat. Pășind de colo, colo, pândind prada, irascibil.

– Și ești înnebunită după el.

– Da. Îți cumpăr niște popcorn. Trecând iute de la o stare la alta, Shelby se îndreptă către un vânzător. Nu poți să umbli toată ziua prin grădina zoologică fără popcorn. Mai rău nu se poate decât dacă te-ai uita la două filme fără să ai niște floricele. Cea mare, îi spuse ea vânzătorului, scoțând o bancnotă din buzunarul din spate al blugilor. Strânse găletușa cu un braț, îndesând restul la loc în buzunar. Alan... începu, apoi se răzgândi, clătină din cap și începu să meargă din nou.

– Ce?

Alan întinse nonșalant mâna să ia câteva floricele.

– Urma să-ți fac o mărturisire. Apoi mi-am amintit că nu o fac prea bine. Trebuie să vedem maimuțele.

– Doar nu crezi că voi lăsa să-mi scape o afirmație provocatoare ca asta, nu-i așa?

– Ei bine... M-am gândit că cea mai bună cale de a te descuraja era să accept să ies cu tine – într-un loc ca acesta, care credeam că te va plictisi de moarte –, apoi să fiu cât mai nesuferită cu putință.

– Ai fost nesuferită? întrebă el pe un ton blând și mult prea serios. Mi s-a părut că te-ai purtat foarte firesc.

– Au! Shelby se frecă pe rana imaginară de sub inimă. În orice caz, am impresia distinctă că nu te-am descurajat deloc.

– Chiar? Întinzând din nou mâna după popcorn, se apropie și îi șopti la ureche: Cum ți-ai dat seama de asta?

– O, făcu ea dregându-și vocea. Era doar o presupunere.

Acel mic spectacol emoțional îi aduse o mare satisfacție. Da, puzzle-ul prindea contur, piesă cu piesă, așezată cu atenție. Era felul în care își structurase întotdeauna viața.

– Ciudat. Și nici măcar o dată de când suntem aici nu am menționat că aș vrea să găsesc o cămăruță întunecată și să fac dragoste cu tine iar și iar.

Shelby își ridică privirea cu prudență spre el.

– Tare aș vrea să nu o faci.

– Bine. Își strecură brațul pe după talia ei. Nu voi mai pomeni despre asta cât suntem aici.

Pe buzele ei se ivi un zâmbet, dar clătină din cap.

– Nu se va ajunge la asta, Alan. Nu se poate.

– Suntem într-un dezacord fundamental. Se opri pe un pod. Sub ei, lebedele pluteau elegante. Căci eu mă gândesc că trebuie să se întâmple.

– Nu mă înțelegi. Shelby se întoarse să privească păsările de pe apă, fiindcă ochii lui dăduseră peste o mică supapă despre care ea nici măcar nu știa că există în interiorul ei. Odată ce am luat o hotărâre, sunt de neclintit.

– Nu avem doar aceeași descendență în comun. Privi cum lumina soarelui îi înflăcăra și mai mult părul. Atingându-l ușor, doar cu vârfurile degetelor, Alan se întreabă cum ar arăta după ce vor face dragoste. Șuvițe sălbatice de foc. Te-am dorit din clipa în care te-am văzut, Shelby. Te vreau mai mult cu fiecare minut care trece.

Ea întoarse capul auzindu-l, surprinsă și atâtată fără să vrea. Nu fuseseră doar vorbe goale sau un clișeu. Alan MacGregor spusese exact ce dorise să spună.

– Și când vreau ceva atât de urgent și de tare, murmură el rămânând cu buricele degetelor pe maxilarul ei, nu mă îndepărtez.

Buzele ei se desfăcură sub atingerea degetului lui mare. Nu putuse împiedica asta și nici săgetarea fulgerătoare a dorinței.

– Așadar... Străduindu-se să se poarte normal, Shelby mai luă niște popcorn înainte să așeze găletușa pe o bancă. Îți folosești energia pentru a mă convinge că te vreau.

El zâmbi. Încet, irezistibil, trasă cu degetele cercuri pe gâtul ei.

– Nu trebuie să te conving de asta. Lucrul de care trebuie să te conving, începu el apropiindu-se, este că poziţia pe care o adopţi este neproductivă, împotriva ta şi lipsită de speranţă.

Simţi că cedează, dorindu-şi să fie convinsă. Buzele lui pluteau deasupra alor ei. Însă cu toate acestea era atent, ba chiar concentrat asupra propriilor ei vulnerabilităţi. Înţelegea asta. Mereu fusese circumspect în public. Ea fusese întotdeauna neglijentă. O enerva. Totodată, o intriga.

Ochii lui, atât de serioşi, atât de calmi, păreau să străpungă toate barierele logice pe care le-ar fi putut – sau ar fi vrut – să le pună între ei. Până să apuce să facă vreo mişcare înainte sau înapoi, simţi că cineva trăgea nerăbdător tricoul ei.

Nedumerită, Shelby se uită în jos şi văzu un băieţel asiatic în jur de opt ani, privind-o ţintă. Începu un discurs muzical rapid, însoţit de gesturi şi dându-şi ochii peste cap. Shelby înţelegea frustrarea, însă nu conţinutul.

– Mai încet, îi spuse ea, zâmbind larg, desprinzându-se din braţele lui Alan şi ghemuindu-se în faţa lui. Primul ei gând fu că se pierduse de părinţi. Avea ochi negri şi frumoşi, dar erau mai curând plini de iritare decât speriaţi. Se lansă din nou într-o tiradă într-o limbă pe care o bănuia a fi coreeană, apoi, cu un suspin ca de adult, ridică două monede, arătând spre dispenserul cu hrană pentru păsări din spatele lui.

Zece cenţi, îşi dădu Shelby seama râzând înfundat. Avea cât îi trebuia, dar nu înţelegea valoarea monedelor. Înainte să apuce să bage mâna în buzunar, Alan îi întinse o monedă de zece cenţi. Solemn, făcu câteva gesturi simple, arătându-i că cei doi bănuţi făceau împreună zece cenţi. Văzu că ochii băiatului se luminează înţelegând, înainte de a lua moneda din mâna lui Alan, oferindu-i cei doi bănuţi. Tendinţa iniţială a lui Alan de a refuza banii se schimbă repede după ce cercetă faţa băiatului. Le acceptă, înclinând uşor din cap.

Băiatul turui iarăşi în coreeană, se înclină uşor înspre Alan, apoi dădu fuga la dispenser.

Un alt bărbat, se gândi Shelby, privind copilul aruncând mâncarea la lebede, ar fi insistat să fie generos – dacă nu din alt motiv, măcar pentru a o impresiona pe femeia care-l însoţea. Dar Alan înţelesese că cei mici au mândrie. Schimbase cele două monede pentru zece cenţi, într-o tranzacţie ca de la bărbat la bărbat, în loc să facă pe adultul în faţa copilului. Şi totul fără nici un cuvânt.

Sprijinindu-se de balustradă, privi lebedele care alergau după hrană, îndoindu-şi gândurile acelea zvelte, apoi înghiţind lacome. Din când în când câte una gâgâia, ciupind-o pe alta care îi invada teritoriul. Mâinile lui Alan stăteau aşezate pe balustradă de-o parte şi de cealaltă a ei. Uitând totul în afară de momentul acela, Shelby se lipi de el, lăsându-şi capul să se odihnească în locul acela intim şi comod dintre maxilarul şi umărul lui.

– Este o după-amiază frumoasă, murmură ea.

El îşi puse mâinile peste ale ei unde rămaseră, fără să apese.

– Ultima dată când am fost la grădina zoologică aveam în jur de doisprezece ani. Tata era într-una dintre rarele lui călătorii de afaceri la New York şi a insistat să mergem cu toţii. El îi atinse părul cu obrazul, bucurându-se de senzaţia blândă şi intimă. Mă simt obligat să pretind că eram prea mare ca să-mi placă să mă uit la lei şi la tigri, însă tata s-a distrat cel mai bine dintre toţi. E ciudată fâşia aceea de maturitate prin care trecem când suntem foarte mici.

– La mine a durat cam şase luni, îşi aminti Shelby. A lui, o ştia, nu dispăruse complet niciodată. Cam atâta i-am spus mamei mele pe nume.

– Câţi ani aveai?

– Treisprezece. „Deborah", îi spuneam, pe tonul acela cultivat pe care îl adoptasem pe atunci, „cred că sunt suficient de mare ca să-mi fac şuviţe blonde". Ea îmi

replica atunci ceva de genul că vom discuta foarte curând. Apoi adăuga cât de mândră era că eram îndeajuns de matură pentru a lua decizii de adult - cât de uşurată era că nu eram răsfăţată sau frivolă ca multe alte fete de vârsta mea.

- Şi, firește, te-ai bucurat să o auzi şi ai uitat de şuviţe.

- Firește. Râzând, Shelby îşi strecură braţul pe sub al lui şi începură să meargă din nou. Nu cred că am apreciat cât de deşteaptă era decât după ce-am împlinit douăzeci de ani. Eu şi Grant nu am fost niciodată nişte copii comozi.

- Seamănă cu tine?

- Grant? Cu mine? Shelby se gândi un moment. Din anumite puncte de vedere, dar este un singuratic. Eu nu am fost niciodată astfel. Când Grant e în preajma oamenilor, observă - absoarbe, de fapt. Îi ascunde undeva şi îi scoate din nou când doreşte. Se poate descurca fără ei săptămâni sau luni în şir. Eu nu pot.

- Nu, dar şi tu îi scoţi atunci când doreşti. Şi nu cred c-ai lăsat vreodată pe nimeni - pe nici un bărbat în orice caz, se corectă el, înclinându-şi capul să îi studieze profilul, să se apropie prea mult.

Shelby cochetă cu o replică furioasă, dar se decise pentru una mai subtilă.

- O spui din orgoliu, zise ea blând. Doar pentru că te-am respins.

- M-ai amânat, contracarară el ducându-i mână la buze. S-ar putea sublinia că eşti aici, la fel ca mine.

- Hmm. Shelby privi în jur la mulţimea de oameni, când pe lângă ei trecu un părinte frustrat cu un bebeluş care plângea în braţe. Şi într-un cadru atât de intim.

- Amândoi suntem obişnuiţi cu mulţimile.

Dintr-un impuls neastâmpărat, se opri în centrul aleii, înconjurându-i gâtul cu braţele.

- E un fel de-a spune, domnule senator.

Se aşteptase ca Alan să râdă şi să o tragă după el, punând-o în mişcare din nou, spunându-i foarte clar

unde ducea promisiunea. Era o amenințare a pasiunii, o promisiune a intimității. Nu, nu se așteptase ca el să îi întoarcă trucul împotriva ei cu atâta iscusință. Poate că pentru un moment Shelby uitase că era un bărbat care în esență se baza pe strategii.

Lipită de pieptul lui, inima ei începu să bată ușor. Deși momentul fu scurt, o atinse în toate sensurile – îi atinse inima, mintea și trupul. Nu își putu reține regretul că ceea ce simțea nu putea să existe niciodată – dar nu știuse că va fi atât de intens. Când se desprinse, îi reverberă în voce și i se reflectă în ochi.

– Cred c-ar fi mai bine să ne întoarcem.

Alan aproape că înjură de frustrare.

– E mult prea târziu pentru asta, mormăi el, conducând-o în direcția parcării.

Shelby ridică dintr-o sprânceană auzindu-i tonul. Iritare – era prima dată când o simțea la el. Crezuse că mai surprinsese o scânteie sau două în ochii lui până atunci, dar și le reținuse atât de repede, încât nu putea fi sigură. Ei bine atunci, poate că asta era cheia. Avea să îl enerveze până când se va îndepărta.

Avea pielea caldă încă – prea caldă și prea sensibilă. În ritmul în care devenea vulnerabilă, se va trezi într-o relație cu el, fie că voia sau nu. Poate că adevărata problemă era că se implicase deja. Faptul că nu erau amanți nu îl oprea să îi exploateze gândurile și sentimentele. O despărțire reușită avea să doară, dar va durea mai puțin dacă era rapidă și va surveni în scurt timp.

Așadar, va trebui să îi intre pe sub piele. Shelby zâmbi, făcând ceea ce era mai curând o grimasă, în timp ce urcă în mașina lui. Dacă era un lucru pe care-l putea face bine când își punea mintea, era să se bage pe sub pielea cuiva.

– Ei bine, a fost amuzant, spuse ea cu nonșalanță, în timp ce el ieșea din parcare. Mă bucur foarte mult că m-ai convins să ieșim. Ziua mea ar fi fost o pagină goală până la șapte.

Momentul acela lung, tăcut, rămase în mintea lui Alan, la fel cum îi rămase și lui Shelby. Alan se foi, sperând să ușureze bubuitul inimii în piept.

– Sunt întotdeauna fericit să ajut pe cineva să umple câteva spații goale. Faptul că o ținuse în brațe nu îl calmase, ci mai curând îl făcuse doar să își aducă aminte cât timp trecuse de când o ținuse ultima dată astfel.

– De fapt, e ușor pentru cineva să fie cu tine, Alan, ținând cont că ești politician.

– Ușor? își repetă Shelby, apăsând butonul pentru a deschide fereastra. Sângele îi pulsa încă după ce ochii lor se întâlniseră, privindu-se mai puțin de zece secunde. Dacă ar fi fost mai ușor, s-ar fi îndrăgostit până peste cap de el, îndreptându-se spre dezastru.

– Vreau să spun, nu ești prea pompos.

El îi aruncă o privire, lungă și rece, care îi întări încrederea în reușită.

– Nu? murmură el după un moment de tăcere tensionată.

– Aproape deloc. Shelby îi aruncă un zâmbet. Ce să spun, probabil că te-aș vota chiar eu.

Alan opri la stop, studiindu-l gânditor înainte de a se întoarce spre ea.

– Insultele tale nu sunt la fel de subtile astăzi, Shelby.

– Insulte? Îl privi fără nici o expresie. Ciudat, credeam că mai curând te-am flatat. Nu la vot se reduce totul? Voturile și nevoia aceea atotcuprinzătoare de a câștiga.

Semaforul se făcuse verde de cinci secunde lungi, înainte ca el să pornească.

– Ai grijă.

„Punct vulnerabil", se gândi ea, urându-se, și nu puțin.

– Ești un pic sensibil. Este în regulă. Își mângâie blugii pe coapsă. Nu mă deranjează un pic de sensibilitate excesivă.

– Problema nu este chestiunea sensibilității mele, cică reușești să fii nesuferită.

– Vai, vai, ne-am întors deodată pe Dealul Capitoliului. Privi în mod deliberat spre ceas când el intră pe aleea de lângă clădirea ei. Exact la țanc. Voi reuși să fac o baie și să mă schimb înainte să ies. Shelby se aplecă, sărutându-l cu nonșalanță pe obraz, apoi coborî din mașină. Mulțumesc, Alan. Ciao!

Dispreţuindu-se, Shelby ajunse pe palierul de sus înainte ca el să o prindă de mână. Adoptă o expresie ușor surprinsă, apoi întoarse capul.

– Care dracu' e ideea? întrebă el poruncitor.

Presiunea pe care o simțea în braț era îndeajuns de puternică pentru a o face să se întoarcă pe de-a întregul.

– Care dracu' e ideea? Nu te juca, Shelby.

Ea oftă cu zgomot, ca și când ar fi fost plictisită.

– A fost o după-amiază plăcută, o... schimbare de ritm pentru amândoi, îmi închipui.

Shelby deschise ușa apartamentului.

Preț de clipă o strânse mai tare pentru a o împiedica să intre. Niciodată sau rareori ceda furiei. Era rezultatul moștenirii sale, lucrul la care se pricepea familia sa, dar întotdeauna fusese un om care știa să se controleze. Lucid. Se chinui să-și aducă aminte acest lucru.

– Și?

– Și? repetă Shelby, ridicând din ambele sprâncene. Nu există nici un „și", Alan. Am petrecut două ore la grădina zoologică și am râs puțin. Ceea ce nu înseamnă că trebuie să mă culc cu tine.

Ea văzu furia, volatilă și intensă, traversându-i chipul. Ușor uluită de forța acesteia, se dădu automat un pas în spate. Gâtul i se uscă instantaneu. Zăcuse adormită în el în tot acest timp? se întrebă ea.

– Crezi că asta este tot ce vreau? întrebă el cu o voce letală, înghesuind-o în ușă. Dacă nu te aș fi vrut decât în pat, ai fi fost acolo.

Ridică mâna cuprinzându-i gâtul, în timp ce ea privea țintă la furia lividă de pe chipul lui.

– Problema este ce vreau eu, reuși ea să spună, surprinsă că vorbea poticnit și că rămăsese fără suflare. Era frică? se întrebă ea iute. Sau excitare?

– La dracu' cu ceea ce vrei tu.

Când făcu încă un pas, Shelby se lipi de ușă, iar aceasta se deschise. S-ar fi împiedicat dacă el nu ar fi fost îndeajuns de rapid să o prindă. Apoi erau deja în casă, iar trupul îi era strivit de-a lui, punându-i mâinile pe umeri, pentru întâia oară indecisă.

Își lăsă capul pe spate, furioasă că genunchii i se lichefiau de frică, în timp ce sângele îi clocotea de dorință nedisimulată.

– Alan, nu poți...

– Nu pot? Avea mâinile în părul ei, trăgându-i capul și mai mult pe spate. Se învârtejeau în el – furie, resentimente, pasiune. Nu le simțise niciodată pe toate deodată. Pot. Știm amândoi că pot acum și aș fi putut și înainte. Și ar fi trebuit să o facă, își spuse el în timp ce furia și frustrarea preluară controlul. Mă vrei chiar în clipa asta; o văd.

Ea clătină din cap, dar nu îi putu îndepărta mâna. Cum de uitase de panteră atât de curând?

– Nu, nu e așa.

– Crezi că poți lovi în ceea ce fac, în ceea ce sunt fără a fi pedepsită, Shelby? Brațul din jurul taliei ei se strânse, iar ea se luptă să nu icnească. Îți închipui că mă poți împinge atât de departe fără să plătești pentru asta?

Ea înghiți, dar gâtul îi rămase uscat.

– Te porți de parcă te-aș fi încurajat, când, de fapt, am făcut exact opusul, îi spuse ea pe un ton care aproape că reuși să pară ușor iritat. Dă-mi drumul, Alan.

– Când voi fi pregătit.

Gura lui coborî spre a ei. Shelby trase aer în piept șuierător – pentru a protesta sau de nerăbdare, nu era sigură. Dar el se opri, exact înainte de-a o atinge, făcând-o să tremure. Nu vedea în ochii lui altceva decât furie

și propria reflexie. Da, uitase de panteră, de temperamentul acela năvalnic și clocotitor al eroilor din cărțile lui Brönte, de care îi amintise prima dată.

– Crezi că ești ceea ce vreau? Ceea ce pot spune rațional și cu ușurință că vreau? Ești orice altceva, în afară de ceea ce este potrivit pentru mine. Sfidezi tot ce este vital pentru viața mea.

Asta o duru. Deși era exact ceea ce-și propusese să obțină, o duru că el o putea spune.

– Sunt exact ceea ce sunt, ripostă ea. Exact ceea ce vreau să fiu. De ce nu mă lași în pace și nu te duci să-ți găsești una dintre blondele acelea atrăgătoare, care arată atât de perfect în haine Oscar de la Renta? Sunt făcute pentru a fi partenerele unui senator. Nu vreau să iau parte la așa ceva.

– Poate că nu. Furia creștea. Nu mai simțise niciodată ceva crescând atât de repede. Poate că nu. Dar spune-mi... O strânse mai tare. Spune-mi că nu mă vrei.

Ea începu să respire precipitat; gâfâieli scurte, ca și când nu și-ar fi putut umple plămânii cu aer. Nici măcar nu era conștientă că își înfipsese degetele în umerii lui sau că scosese limba cu o mișcare rapidă și agitată pentru a-și umezi buzele. Știuse întotdeauna că era un moment și un loc pentru minciuni.

– Nu te vreau.

Dar negarea se sfârși într-un geamăt de excitare care o făcu să se cutremure în clipa în care gura lui o prinse pe a ei. Nu era seducția răbdătoare, nesfârșită, a sărutului cu care o tratase prima dată, ci opusul acesteia. Dure, nemiloase, buzele lui le dominau pe ale ei, așa cum n-o mai făcuse nimeni până atunci. Așa cum nu mai îndrăznise nici un bărbat. Apoi o cuprinse amețeala și bâjbâi după reperele care nu mai erau acolo.

Simțea gustul furiei lui și îl întâmpină cu o pasiune neputincioasă care crescu prea repede pentru a fi controlată. Îi simțea furia și îi răspunse cu o flacără care ardea prea puternic pentru a mai putea fi stăpânită.

Nu exista nici o împunsătură intensă de regret. Era acolo unde voia să fie. Degetele care îi strângeau umerii îl îndemnau să ceară mai mult şi, pe măsură ce o făcea, ea primea.

Alan o trase mai aproape, uitând de blândeţea care fusese întotdeauna o parte inerentă a felului în care făcea dragoste.

Gura ei era sălbatică sub a lui, lacomă să fie posedată. Dar de data asta nu era mulţumit cu atât. Îşi strecură mâna pe sub tricoul ei să o găsească.

Atât de zveltă, atât de fină, însă inima ei bubuia sub palma lui cu forţa unui alergător de maraton. Se încleştă de el, cu un geamăt care ar fi putut să fie numele lui. Gustul ei era la fel de sălbatic şi de liber ca şi parfumul cu care se dăduse, făcându-l aproape să nu mai reziste. Putea să o ia – pe podea sau unde se aflau, în câteva secunde sau într-o oră. Simpla conştientizare a acestui fapt îl făcu să simtă un fulger agonizant de dorinţă în tot trupul. Nu era un abandon, ci mai curând pasiune contra pasiune, foc contra foc. Nu o va supune niciodată, dar o putea avea.

Dar dacă o lua, deşi era dornică, risca să nu rămână cu nimic după ce se termina. Risca să transforme în realitate remarca aceea nepăsătoare şi tăioasă a ei.

Cu o înjurătură deosebit de vulgară şi care nu-i era caracteristică, Alan o desprinse de el. Ochii lui, când îi întâlniră pe ai ei, nu erau mai puţin furioşi decât înainte, nu erau mai puţin duri. O privi în tăcere pe fundalul sunetului respiraţiei lor inegale. Fără un cuvânt, se întoarse şi ieşi pe uşa deschisă.

capitolul 5

Încerca să nu se gândească. Shelby răsfoia suplimentul ziarului de duminică stând cu picioarele ridicate şi cu a doua ceaşcă de cafea încă aburindă, încercând să nu se gândească. Moshe stătea întins pe speteaza canapelei, ca şi când ar fi citit peste umărul ei, iar nasul îi zvâcnea din când, simţind mirosul cafelei. Shelby sorbi şi citi pe sărite un articol despre cum să găteşti franţuzeşte cu bani puţini.

Nu se putea abţine să nu se gândească. Fusese întru totul greşeala ei; nu o putea nega. Nu-şi propunea prea des să fie politicoasă şi nesuferită, dar îi reuşise de minune.

De obicei nu rănea oamenii decât dacă era orbită de furie. Dar nu putea nega că în ochii lui Alan nu se citise suferinţă, pe lângă furie. Deşi scopul ei fusese autoconservarea, era greu să se ierte.

„Crezi că eşti ceea ce vreau?"

Nu. Shelby se lăsă pe spate, cuprinzând cana cu ambele mâini. Nu, ştiuse încă de la început că nu era potrivită pentru el, pentru imaginea lui, la fel cum nici el nu se potrivea cu a ei. Însă simţise ceva la el şi la ea înşăşi încă din acea primă seară de pe terasa familiei Write. Văzuseră mult prea multe unul în celălalt, prea repede. Încă de atunci existase ceva care îi dăduse târcoale în minte. Putea să fie alesul. Fantezii prosteşti pentru o femeie care nu se gândise niciodată la cel care avea să fie alesul, dar nu fusese în stare să le îndepărteze.

Se întrebă dacă scăpase de Alan. Cu siguranţă, meritase furia lui şi răceala de gheaţă din privirea lui când ieşise pe uşă. Avea puterea să scoată la suprafaţă lucrul acela din el. Era înfricoşător şi cumva... da, cumva

seducător. Dar putea deveni rea din pricina asta; ceea ce era altceva. Răutatea se datora și ea tot instinctului de autoconservare. Sesizase că puterea pe care o avea asupra ei era prea mare. Prin urmare, poate că o meritase, deși nu îi era ușor să trăiască astăzi cu gândul acesta, cu durerea și cu dorința pe care i le lăsase.

Își trecu limba peste buze, amintindu-și. Alan MacGregor avea două laturi, reflectă ea. Latura cu un temperament cald și rezonabil și cea dură și necruțătoare. Dar asta nu-l făcea decât să fie și mai atrăgător. Mai periculos, adăugă ea mohorâtă.

Așezând cana jos, împături ziarul și încercă să se concentreze. La urma urmelor, ea fusese cea care îl alungase, exact cum își propusese. Nu avea rost să fie nefericită din pricina asta. Aproape imediat aruncă ziarul și se ridică, începând să se plimbe prin încăpere. Nu avea de gând să-l sune și să-și ceară scuze. Nu ar face decât să complice lucrurile.

Cu toate astea, dacă ar sublinia că era o scuză și nimic mai mult... Nu, nu era o mișcare inteligentă, își reaminti ea clătinând din cap. Mai rău, era un semn de slăbiciune și n-avea nici un rost. Luase hotărârea. Întotdeauna se mândrise că știa ce voia și că se ținea de ceea ce își propunea.

Privirea i se lumină văzând baloanele căzute pe masa din bucătărie. Își pierduseră puterea de a atârna în aer și zăceau acolo, ca o amintire a unei celebrări fericite. Respirația îi ieși mai mult ca un oftat. Ar fi trebuit să le spargă și să arunce cadavrele. Își trecu degetul pe sfera galbenă și moale. Era prea târziu acum.

Dacă suna și refuza cu tărie să se lanseze într-o conversație - doar să se scuze și nimic altceva? Trei minute. Își mușcă buza și se întrebă dacă își putea găsi cronometrul pentru fiert ouă. Ar avea conștiința curată cu doar câteva propoziții politicoase. Ce se putea întâmpla în trei minute la telefon? Privi din nou spre baloane.

Multe, își aminti ea. Întreaga nebunie fusese lansată de o convorbire la telefon, cu o zi înainte.

În timp ce stătea în picioare, indecisă, cineva bătu la ușă. Se uită iute într-acolo, arzând de nerăbdare. Înainte ca bătaia să se audă a doua oară, deschise ușa.

– Eu doar... Bună, mamă.

– Îmi pare rău că nu e cine sperai.

Deborah o sărută scurt pe obraz și intră.

– Nu, e mai bine că nu e așa, murmură Shelby închizând ușa. Ei bine, îți voi aduce niște cafea, spuse ea cu un zâmbet fugar. Nu se întâmplă să mă vizitezi prea des duminică dimineața.

– Poți să-mi faci o jumătate de ceașcă dacă aștepți pe cineva.

– Nu aștept.

Tonul lui Shelby era categoric.

Deborah o măsură pe fiica ei din spate pentru moment, dându-și cu presupusul. Clătină cu amărăciune din cap, se întrebă de ce se ostenea. De peste zece ani nu mai era în stare să ghicească ce era în mintea lui Shelby.

– Dacă nu ai nimic de făcut în această după-amiază, poate că ai vrea să vii cu mine să vezi expoziția aceea nouă de artă flamandă de la National Gallery.

Shelby înjură cu sete, apoi își vârî încheietura degetului mare în gură.

– O, te-ai ars. Lasă-mă...

– Nu e nimic, spuse Shelby prea apăsat și înjură din nou. Îmi pare rău, reuși să spună cu voce mai calmă. Am vărsat doar puțin pe mine, asta e tot. Stai jos, mamă.

Cu un gest aproape violent, îndepărtă baloanele de pe masă, aruncându-le pe podea.

– Ei bine, asta nu s-a schimbat, observă Deborah cu blândețe. Ai în continuare stilul tău propriu de a face ordine. Așteptă până când Shelby se așeză în fața ei. S-a întâmplat ceva?

– Dacă s-a întâmplat? Shelby se mai ocupă o clipă de deget. Nu, de ce?

– Rareori eşti agitată. Amestecând în cafea, Deborah îi aruncă una dintre privirile ei lungi şi neclintite. Ai văzut ziarul din această dimineaţă?

– Desigur. Shelby îşi încrucişă picioarele sub ea. Nu aş pierde ediţia de duminică a lui Grant.

– Nu, nu la asta mă refeream.

Vag interesată, Shelby ridică din sprâncene.

– Am aruncat o privire pe prima pagină, dar nu am văzut nimic pe care să vreau să-l aprofundez la prima ora a dimineţii. Mi-a scăpat ceva?

– Aşa se pare.

Fără a mai spune vreun cuvânt, Deborah se ridică şi se duse la canapea. Scotoci printre paginile dezordonate ale ziarului lui Shelby până găsi secţiunea pe care o dorea. Avea un zâmbet abia schiţat pe buze şi se îndreptă spre fiica ei, punându-i ziarul în faţă. Shelby privi în jos şi nu spuse nimic.

Văzu o poză bine încadrată cu ea şi Alan, în timp ce stăteau pe podul care dădea spre lebede. Îşi amintea momentul: se sprijinise de el, punându-şi capul pe umărul lui. Fotografia surprinsese clipa aceea şi expresia de mulţumire liniştită de pe chipul ei, pe care nu era sigură că o mai văzuse vreodată. Articolul de dedesubt era scurt, menţionând numele şi vârsta, pomenind de tatăl ei şi câteva cuvinte despre magazin. Pomenea, de asemenea, spre campania lui Alan pentru construirea de locuinţe pentru oamenii străzii, înainte de a trece la speculaţii cu privire la relaţia lor. Nu era nimic jignitor în feliuţa aceea scurtă şi vioaie de mondenităţi din Washington. Fu surprinsă de resentimentele pe care le simţi parcurgând articolul.

Avusese dreptate, îşi spuse Shelby, întorcându-şi din nou privirea la imagine. O optime de pagină dovedea că avusese dreptate din capul locului. Politica, în toate aspectele sale, avea să fie mereu între ei. Petrecuseră

o după-amiază ca niște oameni obișnuiți, dar nu durase. Nu avea să dureze niciodată.

Shelby împinse hotărâtă ziarul deoparte înainte de a-și lua cafeaua.

– Ei bine, nu aș fi surprinsă dacă m-aș trezi cu o mulțime de clienți luni dimineața datorită acestui fapt. Iarna trecută o femeie a venit cu mașina din Baltimore după ce a văzut o poză cu mine și cu nepotul Myrei. Se forță să soarbă din cafea, conștientă că era periculos de aproape să bată câmpii. Bine că am lucrat pe rupte săptămâna trecută și am umplut depozitul. Vrei o gogoașă la cafea? Cred că am una pe undeva.

– Shelby! Deborah își puse ambele palme pe mâinile fiicei sale înainte ca aceasta să apuce să se ridice. Zâmbetul abia schițat fusese înlocuit de o privire îngrijorată. Nu mi s-a părut niciodată că îți pasă de genul acesta de publicitate. Asta este fobia lui Grant, nu a ta.

– De ce mi-ar păsa? contracară Shelby, luptându-se să nu-și strângă degetele în pumn. Dacă e să aibă vreun efect, îmi va face puțină vânzare. Un turist întreprinzător l-a recunoscut pe Alan și a scos banii din buzunar, asta-i tot. E inofensiv.

– Da. Încuviințând încet din cap, Deborah liniști mâinile agitate de sub palmele ei. Așa este.

– Nu, nu este! răspunse Shelby aprinzându-se brusc. Nu e inofensiv. Nimic din toate astea nu e! Sări de la masă, învârtindu-se prin cameră, așa cum o văzuse Deborah făcând de nenumărate ori până atunci. Nu pot face față. Nu vreau să fac față. Izbi cu piciorul într-un adidas care îi ieși în cale. De ce dracu' nu se putea ocupa de fizică nucleară sau să fie patronul unui club de bowling? De ce trebuie să se uite la mine ca și când m-ar cunoaște dintotdeauna și ca și când nu l-ar deranja toate defectele? Nu vreau să tragă de mine în felul ăsta. Nu voi accepta! Într-o ultimă izbucnire de furie, aruncă secțiunile împrăștiate ale ziarului de pe canapea pe podea. Nu contează. Shelby se opri, trecându-și mâna prin

păr şi potolindu-şi respiraţia. Nu contează, repetă ea. M-am hotărât în orice caz, aşa că... Clătinând din cap, se duse înapoi la aragaz ca să ia ibricul de cafea. Vrei s-o încălzesc?

Prea obişnuită cu Shelby pentru a fi tulburată de izbucnire, Deborah încuviinţă din cap.

- Doar puţin. În legătură cu ce te-ai hotărât, Shelby?

- Că nu voi începe o relaţie cu el. După ce puse ibricul la loc, se întoarse să se aşeze la masă. Ce-ar fi să luăm prânzul la bufetul de la National Gallery?

- Bine. Deborah sorbi din cafea. Te-ai simţit bine la grădina zoologică?

Shelby ridică din umeri şi se holbă în cană.

- A fost o zi plăcută.

Duse cana la buze, apoi o aşeză deoparte fără să bea.

Deborah privi din nou spre poză. Când o văzuse ultima dată pe Shelby arătând senină? O văzuse vreodată? Poate, reflectă ea simţind o durere rapidă, aproape uitată, atunci când era mică şi stătea cu tatăl ei, împărtăşindu-i un secret. Deborah îşi reţinu un oftat şi se prefăcu interesată de cafea.

- Presupun că i-ai explicat clar senatorului MacGregor care îţi este poziţia.

- I-am spus lui Alan încă de la început că nici măcar nu vreau să ies cu el.

- Ai venit cu el la familia Ditmeyer săptămâna trecută.

- A fost altceva. Se juca neliniştită cu marginile ziarului. Iar ieri a fost o excepţie.

- Nu este tatăl tău, Shelby.

Ochii cenuşii se ridicară, pe neaşteptate atât de plini de suferinţă, încât Deborah întinse mâna spre ea din nou.

- Seamănă atât de tare cu el, şopti Shelby. Este înspăimântător. Liniştea, devotamentul, scânteia aceea care spune că are de gând să ajungă în vârf şi că probabil

o va face, dacă nu cumva... Se întrerupse și închise ochii. Dacă nu cumva vreun maniac cu o cauză obscură și o armă îl va opri. O, Doamne, cred că mă îndrăgostesc de el și vreau să fug.

Deborah o strânse mai tare.

- Unde?

- Oriunde. Trăgând aer adânc în piept pentru a-și reveni, Shelby deschise ochii. Nu vreau să mă îndrăgostesc de el pentru zeci de motive. Nu semănăm deloc eu și el.

Pentru prima dată de când îi dăduse ziarul lui Shelby, Deborah zâmbi.

- Ar trebui?

- Nu mă zăpăci când încerc să fiu logică. Liniștindu-se puțin, Shelby îi zâmbi la rândul ei. Mamă, l-aș înnebuni într-o săptămână. Nu i-aș putea cere niciodată să se obișnuiască cu stilul meu de viață. Nu aș fi niciodată în stare să mă obișnuiesc cu viața lui. Nu trebuie să vorbești cu el decât câteva minute pentru a vedea că are o minte ordonată, genul care funcționează ca un joc superior de șah. E obișnuit să ia masa la anumite ore și știe exact ce cămăși să trimită la spălătorie.

- Draga mea, până și tu trebuie să îți dai seama cât de stupid sună asta.

- În sine, poate că ar merge. Privirea i se îndreptă înspre baloanele care zăceau pe podea. Dar când adaugi toate celelalte...

- Prin toate celelalte, te referi la faptul că este politician. Shelby... Deborah așteptă până când ochii li se întâlniră. Nu poți să faci o comandă specială pentru bărbatul de care te îndrăgostești.

- Nu mă voi îndrăgosti de el. Chipul ei căpătă o expresie îndărătnică. Îmi place viața mea exact așa cum e. Nimeni nu mă va face să mă schimb înainte să fiu pregătită. Haide. Se ridicase și începuse să se plimbe din nou prin încăpere. Mergem să ne uităm la arta ta flamandă, apoi fac cinste cu o masă.

Deborah o privi pe Shelby care alerga de colo-colo prin apartament, căutându-şi pantofii. Nu, nu dorea ca fiica ei să sufere, se gândi ea din nou, dar ştia că avea să se întâmple. Shelby va trebui să se confrunte cu asta.

Alan stătea în spatele imensei mese vechi de lucru din biroul său cu fereastra deschisă în spate. Simţea mirosul de liliac înflorit din arbuştii din curtea mică de afară. Îşi aminti că mirosea liliac în prima seară în care o întâlnise pe Shelby. Dar nu voia să se gândească la ea acum.

Pe biroul său erau întinse răspunsuri şi informaţii referitoare la adăposturile ridicate de voluntari, pentru care purta o campanie. Avea o întâlnire cu primarul Washingtonului a doua zi şi nu putea decât să spere că va merge la fel de bine cum mersese discuţia cu primarul oraşului Boston. Avea datele – echipa sa lucrase săptămâni în şir la compilarea informaţiilor de care avea nevoie. Avea imaginile în faţa lui. Ridică o poză cu doi bărbaţi care împărţeau o pătură zdrenţuită într-o intrare din apropiere de 14th Street şi Belmont. Nu era doar trist, ci de nescuzat. Adăpostul era de primă necesitate.

Una era să te concentrezi asupra cauzelor – şomaj, recesiune, problemele sistemului social – alta era să priveşti oamenii trăind fără ca nevoile cele mai elementare să le fie să satisfăcute, în vreme ce roţile reformei sociale se urneau cu greu. Ideea lui era să acopere nevoile – adăpost, mâncare, îmbrăcăminte – în schimbul muncii şi a timpului. Nimic gratuit, nimic caritabil.

Dar avea nevoie de fonduri şi, la fel de important, avea nevoie de voluntari. Pusese lucrurile în mişcare în Boston după o bătălie îndelungată, uneori frustrantă, dar era prea curând pentru a vedea rezultate substanţiale. Va trebui să se bazeze pe informaţiile strânse de echipa sa şi pe propria putere de persuasiune. Dacă putea adăuga influenţa primarului, se gândea că s-ar putea să reuşească să dobândească fondurile federale de care avea nevoie. În cele din urmă.

Așezând hârtiile în teanc, le bagă în servietă. Nu mai putea face altceva până a doua zi. Și aștepta un vizitator - se uită la ceas - în zece minute. Se sprijini de spătarul confortabil al scaunului de piele tocită, lăsându-și mintea să se golească.

Întotdeauna reușise să se relaxeze în camera aceasta. Lambriurile erau închise la culoare și lucioase, tavanul înalt. Iarna lăsa focul să ardă mocnit în șemineul din marmură trandafirie. Pe poliță de deasupra erau fotografii în rame vechi, cu forme de caudate, pe care le colecționa. Familia sa - de la cei mici până la străbunicii săi care nu părăsiseră niciodată pământul Scoției, precum și poze cu fratele și cu sora lui. Va adăuga una cu nepoata sau cu nepotul său după ce sora lui, Rena, va naște.

Privi fotografia unei femei blonde elegante cu ochi surâzători și cu o gura încăpățânată. Ciudat câte nuanțe de păr puteau exista, reflectă el. Părul Renei nu semăna deloc cu al lui Shelby. A lui Shelby era plin de cârlionți rebeli de foc și pară.

Rebel. Cuvântul i se potrivea - și îl atrăgea, oricât de rațional ar fi încercat să fie. Să o stăpânească ar fi o provocare care i-ar lua întreaga viață. Să o aibă ar fi o surpriză constantă. Era ciudat ca un bărbat care întotdeauna preferase ordinea și logica să știe acum că viața sa nu ar fi completă fără perturbări.

Privi prin încăpere - pereți plini de cărți, indexate și așezate meticulos, un covor de un gri pal, care dădea semne de uzură, dar fără vreo urmă de mizerie, canapeaua victoriană bine conservată, de un vișiniu intens. Camera era organizată și ordonată - la fel ca viața lui. Cerea un vârtej. Nu avea nici un interes să îl supună, doar să-l trăiască.

Când sună soneria, privi din nou la ceas. Myra venise exact la timp.

- Bună dimineața, McGee.

Myra intră cu un zâmbet pe chip pentru voinicul majordom scoțian al lui Alan.

– Bună dimineaţa, doamnă Ditmeyer.

McGee avea doi metri, era masiv ca un dulap şi se apropia de şaptezeci de ani. Fusese majordomul familiei lui Alan timp de treizeci de ani, înainte de a se muta din Hyannis Port în Georgetown, la insistenţele sale. „Domnul Alan o să aibă nevoie de mine," afirmase el cu accentul lui puternic. Asta era tot, din punctul lui de vedere.

– Nu cred că ai din biscuiţii aceia minunaţi, pe care îi faci?

– Cu frişcă, îi spuse McGee, cu o urmă de zâmbet, care era maximumul de care era capabil.

– Ah, McGee, te ador. Alan... Myra îi întinse mâna când el ieşi în hol. Eşti foarte drăguţ că mi-ai permis să te deranjez duminica.

– Nu mă deranjezi niciodată, Myra. O sărută pe obraz, apoi o conduse în salon.

Camera era decorată în culori masculine discrete – nuanţe de ocru şi crem, şi din când în când cu câte un ton de un verde-închis. Mobila era în mare măsură Chippendale, iar covorul era unul oriental, de o culoare ştearsă. Era o încăpere calmă, comodă, în care te surprindea o pictură mare în ulei, cu un peisaj învârtejit de furtună – munţi abrupţi, nori clocotitori şi fulgere ameninţătoare – aşezată pe peretele dinspre sud. Myra o considerase întotdeauna a fi un adaos interesant şi sugestiv.

Oftând, se aşeză pe scaunul cu spetează înaltă, scoţându-şi pantofii cu toc-cui, de acelaşi roz şocant ca şi poşeta.

– Ce uşurare! murmură ea. Pur şi simplu nu mă pot convinge să cumpăr măsura potrivită. Ce preţ plătim pentru vanitate! Îşi mişcă degetele relaxată. Am primit un bileţel foarte drăguţ de la Rena, continuă ea frecându-şi piciorul de celălalt pentru a repune sângele în circulaţie, în timp ce îi zâmbi lui Alan. Voia să ştie când

mă voi duce cu Herbert în Atlantic City ca să pierdem banii în cazinoul ei.

– Am lăsat și eu ceva bani ultima dată când am fost acolo.

Alan se lăsă pe spate, știind că Myra va ajunge la scopul vizitei în propriul ritm.

– Ce mai face Caine? Ce băiat obraznic mai era! continuă ea înainte ca el să apuce să răspundă. Cine ar fi crezut că va deveni un avocat atât de strălucit?

– Viața e plină de surprize, murmură el.

Caine fusese băiatul obraznic, iar el cel disciplinat. De ce se gândea la asta acum?

– O, cât de adevărat. Ah, se duce pe apa sâmbetei dieta mea! Slavă cerului, declară ea când McGee intră cu tava. Torn eu, McGee, fii binecuvântat. Myra ridică ceainicul Meissen, făcându-și de lucru, în timp ce Alan o privea amuzat. Orice punea la cale, avea să își savureze biscuiții și ceaiul mai întâi. Cât îl invidiez pe majordomul tău, îi spuse ea întinzându-i o ceașcă. Știi că am încercat să îl fur de la părinții tăi acum douăzeci de ani ?

– Nu, nu știam. Alan zâmbi larg. Dar McGee este mult prea discret ca să fi pomenit de asta.

– Și prea loial pentru a ceda încercărilor mele iscusite de a-l mitui. A fost prima dată când am gustat unul dintre biscuiții aceștia. Mușcă dintr-unul și își dădu ochii peste cap. Firește, am crezut că bucătăreasa era de vină și m-am gândit să o racolez, dar apoi am aflat că erau făcuți de McGee... Ah, consolarea mea este că, dacă aș fi reușit, aș fi fost cât un elefant. Ceea ce mă face să-mi amintesc. Își șterse ușor degetele pe un șervet. Am observat că ai devenit interesat de elefanți.

Alan ridică dintr-o sprânceană sorbind din ceașcă. Așadar, despre asta era vorba.

– Întotdeauna sunt interesat de partidul oponent, spuse el cu blândețe.

– Nu vorbesc despre simboluri politice, replică Myra apăsat. Te-ai distrat la grădina zoologică?

- Ai văzut ziarul!

- Bineînțeles. Trebuie să spun că arătați foarte bine împreună. Mă gândeam că așa va fi. Sorbi din ceai mulțumită de sine. S-a enervat Shelby din pricina pozei?

- Nu știu. Sprâncenele lui Alan se lăsară în jos, nedumerite. Își trăise viața sub ochii publicului de prea mult timp pentru a-i acorda mai mult decât un gând trecător. Ar trebui?

- În mod normal, nu; dar Shelby are tendința să simtă și să facă lucruri neașteptate. Nu îmi vâr nasul, Alan - ba da, o fac, se corectă ea cu un zâmbet larg irezistibil. Însă doar pentru că vă cunosc pe amândoi de când erați copii. Țin foarte mult atât la tine, cât și la Shelby. Cedând ispitei după o luptă doar de formă, se servi cu încă un biscuit. Am fost foarte încântată când am văzut poza în dimineața asta.

Bucurându-se atât de pofta ei sănătoasă de mâncare, cât și de faptul că nu se putea abține să nu se amestece, Alan îi întoarse zâmbetul.

- De ce?

- De fapt... Myra se servi cu o lingură generoasă de frișcă. Nu ar trebui să fiu. Plănuiam să vă aduc laolaltă eu însămi. Faptul că v-ați ocupat singuri de treabă fără mine m-a pus cu botul pe labe, deși aprob rezultatul final.

Știind cum îi funcționa mintea, Alan se lasă pe canapea, așezându-și un braț pe spetează.

- O după-amiază la grădina zoologică nu este egală cu căsătoria.

- Ai vorbit ca un adevărat politician. Cu un suspin de pură plăcere gastronomică, Myra se lăsă pe spate. Dacă aș putea scoate rețeta acestor biscuiți de la McGee...

Alan îi aruncă un zâmbet care era mai curând amuzat decât apologetic.

- Nu cred.

– Oh, asta e! Întâmplător mă aflam în magazinului Shelby când a fost livrat un coș cu căpșuni, adăugă ea cu nonșalanță. Știi cumva ceva despre asta, dragul meu?

– Căpșuni? zâmbi el din nou echivoc. Îmi plac și mie foarte mult.

– Sunt mult prea deșteaptă pentru a fi trasă pe sfoară, îi spuse Myra, amenințându-l cu degetul. Și te cunosc mult prea bine. Un bărbat ca tine nu trimite coșuri cu căpșuni și nu petrece după-amiezi la grădina zoologică decât dacă i s-au aprins călcâiele.

– Nu mi s-au aprins călcâiele după Shelby, o corectă el blând sorbind din ceai. M-am îndrăgostit de ea.

Replica pe care și-o planificase Myra fu înlocuită de un pufnet.

– Ei bine, reuși ea să spună, a fost mai iute decât mă așteptam până și eu.

– A fost instantaneu, murmură Alan, nu cu aceeași ușurință, acum că făcuse afirmația.

– Încântător! Myra se aplecă să-l bată pe genunchi. Nu mă pot gândi la nimeni altcineva care să merite mai mult șocul dragostei la prima vedere.

Alan fu nevoit să râdă, deși nu mai era deloc binedispus.

– Shelby nu vrea să accepte.

– Ce vrei să spui? întrebă ea încruntându-se.

– Exact asta. Încă durea, descoperi el, punând pe masă ceașca de ceai. Amintirea cuvintelor ei, tonul acela nepăsător, încă îl rănea. Nici măcar nu este interesată să mă vadă.

– Prostii! Myra pufni și lăsă deoparte un biscuit pe jumătate mâncat. Eram cu ea când a primit căpșunile. Și o cunosc aproape la fel de bine pe cât te cunosc pe tine. Își punctă afirmația împungându-l rapid în genunchi. A fost prima dată în viața mea când am văzut-o arătând în felul acela.

Pentru un moment, Alan privi țintă într-un punct îndepărtat, reflectând.

– Este o femeie foarte încăpăţânată, spuse el gânditor. E hotărâtă să evite orice fel de relaţie personală cu mine din cauza profesiei mele.

– Ah, înţeleg. Myra încuviinţă din cap începând să bată cu o unghie roşie lungă în braţul fotbalului. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

– Nu este indiferentă, murmură Aman, gândind cu voce tare când îşi aminti de felul în care se încinsese gura ei sub a lui. Doar îndărătnică.

– Nu îndărătnică, îl corectă Myra, readucându-l înapoi. Speriată. A fost foarte apropiată de tatăl ei.

– Am priceput asta, Myra, şi înţeleg că trebuie să fi fost greu, foarte greu, să-l piardă în felul în care l-a pierdut, dar nu văd ce legătură are cu noi. Nerăbdarea lui devenise vizibilă, la fel ca şi frustrarea. Se ridică, nemaifiind în stare să stea într-un loc, şi începu să se plimbe prin cameră. Dacă tatăl ei ar fi fost arhitect, ar fi fost logic să excludă arhitecţii? Îşi trecu mâna prin păr, cu un gest rar de exasperare. La naiba, Myra, e al naibii de ridicol să mă respingă din pricina faptului că tatăl ei a fost senator!

– Eşti logic, Alan, spuse Myra răbdătoare. Shelby este rareori astfel – dacă nu cumva iei in considerare faptul că îşi utilizează propriul gen de logică. L-a adorat pe Robert Campbell, şi nu foloseşc cuvântul cu uşurinţă. Se opri din nou, compătimindu-i pe amândoi. Nu avea decât unsprezece ani când a fost împuşcat şi ucis la nici şapte metri de ea.

Alan se opri din plimbat, întorcându-se încet spre ea.

– Era acolo?

– Şi ea, şi Grant. Myra îşi puse ceaşca deoparte, dorindu-şi ca amintirea să nu fie atât de limpede. A fost un miracol că Deborah a reuşit să împiedice presa să exploateze povestea asta. S-a folosit de toate contactele pe care le avea.

Alan simţi un val de empatie, atât de uluitor şi de intens, încât îl ameţi.

– O, Doamne, nici măcar nu îmi pot imagina cât de îngrozitor trebuie să fi fost pentru ea!

– Nu a scos nici un cuvânt, zile în şir. Am petrecut o mulţime de timp cu ea în timp ce Deborah încerca să facă faţă propriei dureri, a copiilor, şi presei. Clătină din cap, amintindu-şi încercările tăcute şi disperate ale lui Deborah de a ajunge la fiica sa şi la izolarea mută a lui Shelby. A fost o perioadă îngrozitoare, Alan. Asasinatele politice conferă o anvergură publică durerii noastre personale. Îi scăpă un oftat lung şi istovit – sunet căruia îi ceda rareori. Shelby nu a cedat decât a doua zi după înmormântare. A jelit ca... ca un animal, spuse Myra. O durere acerbă, sălbatică aproape, care a durat la fel de mult cât durase liniştea în care se cufundase. Apoi a depăşit-o, poate prea bine.

Nu era sigur că voia să audă mai mult, imaginându-şi-o pe copila care era acum femeia pe care o iubea zdrobită, pierdută şi bâjbâind. Pe atunci era în anul doi la Harvard, sigur în lumea lui, aproape de familie. Chiar şi la treizeci şi cinci de ani, nu suferise nici o pierdere devastatoare. Tatăl său... încearcă să-şi imagineze pierderea bruscă şi violentă a lui Daniel MacGregor cel robust şi plin de viaţă. Era o durere prea puternică pentru a o putea simţi. Privi în gol pe fereastră la frunzele verzi de primăvară şi la mugurii proaspeţi.

– Ce-a făcut?

– A trăit – folosind fiecare picătură din surplusul acela de energie pe care l-a avut mereu. Când a împlinit şaisprezece ani, îşi aminti Myra, mi-a spus că viaţa e un joc numit „cine ştie?" şi că avea să încerce totul înainte de a fi trasă pe sfoară.

– Sună tipic pentru ea, murmură el.

– Da, şi una peste alta este cea mai bine adaptată fiinţă pe care o cunosc. Mulţumită de propriile defecte – poate mândră de câteva dintre ele. Dar Shelby este

un vârtej de emoţii. Cu cât foloseşte mai multe, cu atât mai multe are. Poate că nu a încetat niciodată să sufere.

– Nu-şi poate dicta emoţiile, spuse Alan, cu o frustrare reînnoită, în timp ce cuvintele Myrei îl rodeau. Oricât de mult ar fi afectat-o moartea tatălui ei.

– Nu, dar Shelby crede că poate.

– Gândeşte mult prea mult, mormăi el.

– Nu, simte mult prea mult. Nu va fi o femeie pe care să fie uşor să o iubeşti sau cu care să fie uşor să trăieşti.

Alan se forţă să se aşeze din nou.

– Am încetat să mai doresc o femeie cu care să fie uşor când am cunoscut-o pe Shelby. Lucrurile erau puţin mai clare acum şi, prin urmare, mai uşor de rezolvat. Problemele specifice, tangibile erau specialitatea lui. Începuse să reasculte în minte cuvintele pe care i le spusese Shelby în după-amiaza zilei precedente, nepăsarea muşcătoare. Îşi aminti, în timp ce se forţa să rămână calm, scânteia aceea rapidă de regret pe care-o văzuse în ochii ei. M-a trimis la plimbare ieri, spuse el încet.

Myra aşează cu zgomot ceaşca de ceai pe masă.

– Ce prostii! Fata are nevoie... Se întrerupse pufnind din nou. Dacă te descurajezi atât de uşor, nu ştiu de ce mă mai deranjez. Tinerii aşteaptă ca totul să le fie adus pe tavă, presupun. Le iese un obstacol în cale şi, gata, totul s-a terminat. Tatăl tău, continuă ea ambalându-se, găsea o cale să îşi croiască drum prin orice. Şi mama ta, cu care am crezut întotdeauna că semeni, pur şi simplu rezolva orice problemă fără să creeze valuri. Ce mai preşedinte o să fii! încheie ea morocănoasă. O să mă mai gândesc dacă te votez.

– Nu candidez la preşedinţie, spuse Alan cât de serios putu, zâmbind larg.

– Încă.

– Încă, fu el de acord. Şi mă voi căsători cu Shelby.

– Oh. Dezumflându-se, Myra se aşeză la loc. Poate că te voi vota totuşi, la urma urmelor. Când?

Privind țintă în tavan, Alan cântări, calculă, răsucind problema pe toate părțile.

– Întotdeauna mi-a plăcut în Hyannis Port toamna, spuse el meditativ. Mutându-și privirea, îi zâmbi cu surâsul lui serios și lipsit de grabă. Lui Shelby i-ar plăcea să se căsătorească într-un castel în care vuiește vântul, nu crezi?

capitolul 6

O săptămână nu însemna decât şapte zile. Shelby reuşi să depăşească aproape şase zile fără a pretinde că nu o ia razna. În jurul amiezii, vineri, începu să rămână fără scuze pentru cât de iritată şi de aiurită era.

Nu dormea bine; de aceea era agitată. Nu dormea bine pentru că fusese foarte ocupată, la magazin şi cu o serie de obligaţii sociale. Nu refuzase nici o invitaţie care îi ieşise în cale întreaga săptămână. Pentru că era agitată sau prea obosită sau ce-o fi fost, uita lucruri - cum ar fi să mănânce. Pentru că nu mai funcţiona conform programului, era irascibilă. Şi pentru că era irascibilă, nu avea deloc poftă de mâncare.

Se descurcase cu cercul acesta vicios de justificări zile în şir, fără a lega măcar vreodată motivul de Alan. De câteva ori îşi spusese că nu se gândise deloc la el. Nici măcar o dată. Realitatea era că începu să îşi spună de câteva ori pe zi că nu se gândise la el. O dată fu atât de încântată de ea însăşi că nu se gândise nici o clipă la el, că izbi un ghiveci de un albastru de Delft de zidul atelierului.

Acest fapt era atât de neobişnuit, încât Shelby fu obligată să recurgă din nou la cercul de raţionamente.

Muncea când putea - noaptea târziu, când nu putea îndura să rămână trează în pat, dis-de-dimineaţă, din acelaşi motiv. Când ieşea în oraş, avea o strălucire şi o vioiciune aproape disperate, încât câţiva dintre prietenii apropiaţi începură să o privească cu o oarecare îngrijorare. Să îşi umple timpul căpătase o importanţă capitală. Apoi uita că îşi planificase să se vadă cu prietenii la cină şi se îngropa în atelier.

Poate că vremea era de vină, reflectă Shelby, stând în spatele tejghelei cu bărbia în mână. Radioul îi oferea muzică şi un zgomot bine-venit, buletine de ştiri regulate care spuneau că ploaia avea să se sfârşească până duminică. Pentru ea, duminica era la ani-lumină.

Ploaia îi deprima pe o mulţime de oameni şi doar pentru că nu o deprimase niciodată până atunci nu însemna că nu o făcea de data asta. Două zile întregi de ploaie continuă, care te pătrundea până la piele, putea să facă pe oricine morocănos. Shelby privea mohorâtă pe fereastra magazinului la ploaia care continua să cadă.

Ploaia nu era bună pentru afaceri, hotărî ea. Abia dacă avusese câţiva clienţi în ziua aceea şi cu o zi înainte. În mod normal ar fi închis magazinul ridicând din umeri cu înţelepciune şi găsindu-şi altceva de făcut. Dar rămase, încruntându-se, la fel de mohorâtă ca şi ploaia.

Poate că va pleca pur şi simplu în weekend, se gândi ea. Va sări într-un avion şi va zbura până în Maine, surprinzându-l pe Grant. O, va fi furios, se gândi ea, zâmbind cu adevărat pentru prima dată după zile în şir. O va face cu ou şi oţet pentru că venise neanunţată. Apoi se vor distra de minune, necăjindu-se unul pe altul. Cu nimeni altcineva nu era mai amuzant să se tachineze decât cu Grant.

Grant vedea prea multe, îşi aminti Shelby oftând. Va şti că s-a întâmplat ceva şi, deşi ţinea cu cerbicie la propria intimitate, o va bate la cap până îi va povesti totul. Îi putea spune mamei ei, cel puţin o parte, dar nu-i putea spune lui Grant. Poate pentru că el înţelegea prea bine.

Aşadar... Suspină încă o dată lung şi îşi cântări opţiunile. Putea rămâne în Georgetown, fiind nefericită peste weekend sau putea pleca. S-ar putea să fie distractiv să arunce pur şi simplu câteva lucruri în maşină şi să conducă până când lăsa ploaia în urmă. Skyline Drive

în Virginia sau plaja de la Nags Head. O schimbare de peisaj, hotărî ea brusc. Orice alt peisaj.

Shelby se ridică repede, pregătindu-se să întoarcă semnul pe care scria „închis". Ușa se deschise, lăsând să intre un val de aer rece și picături de ploaie. O femeie cu o pelerină galbenă și cizme închise ușa trântind-o.

- Urâta vreme, spuse ea voioasă.

- Cea mai urâtă, confirmă Shelby își înfrână nerăbdarea. Cu zece minute în urmă se gândea să stea într-un picior și să facă scamatorii pentru a atrage clienții. Vă pot arăta ceva anume?

- Mă uit doar.

„O, sigur", își zise Shelby, afișând un zâmbet amabil. „Aș putea parcurge jumătate din drumul spre un loc însorit până va termina ea de privit." Se gândi să-i spună că avea la dispoziție zece minute.

- Nici o grabă, spuse ea în schimb.

- Am aflat despre magazinul tău de la o vecină. Femeia se opri să studieze un vas rotund cu puncte, potrivit pentru o curte interioară sau o terasă. A cumpărat un serviciu de cafea pe care l-am admirat. Un albastru foarte palid, pictat cu panseluțe.

- Da, mi-amintesc de el. Shelby reuși să își păstreze zâmbetul prietenos pe chip, privind spatele femeii. Nu fac duplicate, dar dacă sunteți interesată de servicii de cafea, am unul asemănător. Cercetând magazinul, încercă să își amintească unde îl așezase.

- De fapt, nu serviciul acela mi-a atras neapărat atenția, cât măiestria. Mi-a spus că îți faci singură marfa.

- Așa este. Shelby se forță să nu se agite și se concentră asupra femeii. Atrăgătoare, în jur de treizeci și cinci de ani, prietenoasă. Pe deasupra părului brunet elegant se zărea o nuanță subtilă și sofisticată de blond de culoarea spicului. Își dori ca femeia să plece de unde venise, apoi o cuprinse imediat furia pe ea însăși. Am roata în camera din spate, continuă ea străduindu-se mai mult. Le ard și le smălțuiesc tot aici.

Clienta se aplecă asupra unei urne înalte, studiind-o cu meticulozitate.

- Folosești vreodată matrițe?

- Câteodată, pentru lucruri cum ar fi taurul de acolo sau piticul, dar prefer roata.

- Știi, ai un talent minunat și o mulțime de energie. Ridicându-se, femeia își trecu degetul pe ciocul unui ibric de cafea. Îmi închipui de cât timp și de câtă răbdare este nevoie pentru a face toate acestea, pe lângă iscusința necesară.

- Mulțumesc. Presupun că atunci când îți place ceva, nu te gândești la timpul de care e nevoie.

- Hmm, știu. Sunt decorator. Înaintând spre ea, îi dădu o carte de vizită. „Maureen Francis, Design interior." Îmi decorez apartamentul în momentul de față și vreau neapărat vasul acela, urna și vaza. Le arătă pe fiecare înainte de a se întoarce către Shelby. Pot să îți dau un avans și să te rog să mi le păstrezi până luni? Nu vreau să le car pe ploaie.

- Desigur. O să le împachetez ca să le poți lua când poți.

- Nemaipomenit! Maureen scoase un carnet de cecuri din geanta de piele de pe umăr. Știi, am sentimentul că vom face ceva afaceri. Nu sunt în D.C. decât de o lună, dar am vreo două proiecte interesante pe cale să înceapă. Ridică privirea spre ea zâmbindu-i din nou, apoi continuă să completeze cecul. Îmi place să folosesc piese lucrate manual în munca mea. Nu e nimic mai rău decât o cameră în care se vede o mână de decorator profesionist de la o poștă.

Afirmația, venind din partea cuiva care trăia din asta, o intrigă pe Shelby. Uită de intenția de a o ușui pe Maureen.

- De unde ești?

- Chicago. Am lucrat la o firma mare acolo - zece ani. Rupse foaia de cec și i-o înmână lui Shelby. Mi-a venit cheful să îmi încerc norocul pe cont propriu.

Încuviințând din cap, Shelby îi termină de bătut bonul.

– Te pricepi?

Maureen clipi la întrebarea directă, apoi zâmbi larg.

– Sunt foarte bună.

Shelby îi studie fața un moment – ochii sinceri, o undă de umor. Acționând ca de obicei din instinct, mâzgăli un nume și o adresă pe spatele bonului.

– Myra Ditmeyer, zise ea. Dacă este cineva în zonă care cochetează cu ideea de a redecora, ea va fi la curent. Spune-i că ai numele ei de la mine.

Ușor uluită, Maureen privi spre bon. Se afla în D.C. de suficientă vreme ca să fi auzit de Myra Ditmeyer.

– Mulțumesc.

– Myra se va aștepta să-i spui povestea vieții tale în schimbul unui procent, dar... Shelby se întrerupse, căci ușa magazinului se deschise din nou. Trăi neașteptata și, pentru ea, unica experiență de a rămâne pur și simplu fără cuvinte.

Alan închise ușa, apoi își scoase calm haina udă înainte de a se îndrepta spre ea. Înclinând prietenos din cap spre Maureen, îi cuprinse bărbia lui Shelby în palmă, se aplecă peste tejghea și o sărută.

– Ți-am adus un cadou.

– Nu! Panica năvalnică din vocea ei o înfurie. După ce îi împinse mâna, făcu un pas înapoi. Pleacă!

Alan se aplecă peste tejghea, întorcându-se spre Maureen.

– E cuviincios să te porți astfel când cineva îți aduce un cadou?

– Ei bine, eu...

Maureen privi de la Shelby la Alan înainte să ridice din umeri neutră.

– Bineînțeles că nu este, continuă el, ca și când ea ar fi fost de acord. Scoase o cutie din buzunarul hainei și o așeză pe tejghea.

– Nu o voi deschide. Shelby privi spre cutie doar pentru că o împiedica să se uite la el. Nu avea să riște să nu-și mai găsească din nou cuvintele, atât de repede. Și am închis.

– Abia peste cincisprezece minute. Shelby este deseori nepoliticoasă, îi spuse el lui Maureen. Ai vrea să vezi ce am adus?

Ezitând între dorința de a o lua la goană și o curiozitate irezistibilă, Maureen întârzie un moment prea mult. Alan desfăcu rapid cutia și scoase o bucată mică de sticlă colorată sub formă de curcubeu. Shelby întinsese deja mâna pe jumătate înspre ea, înainte de a se opri.

– La naiba, Alan!

De unde putuse să știe cât de mult își dorea să vadă un curcubeu?

– Acesta este răspunsul ei tradițional, îi spuse el lui Maureen. Înseamnă că-i place.

– Ți-am spus să încetezi să-mi mai trimiți lucruri.

– Nu l-am trimis, sublinie el, punându-i curcubeul în mână. L-am adus.

– Nu-l vreau, spuse ea aprinsă, dar degetele i se strânseră în jurul lui. Dacă nu ai fi un MacGregor cu pielea groasă și îndărătnic, m-ai lăsa în pace.

– Din fericire pentru amândoi, împărtășim câteva trăsături. Îi luase mâna înainte ca ea să-l poate împiedica. Iar ți-a luat-o pulsul la galop, Shelby.

Maureen își drese glasul.

– Ei bine, cred că o să plec. Îndesă bonul în poșetă, în timp ce Shelby îl privea neajutorată pe Alan. Mă întorc luni, adăugă ea, deși nici unul din ei nu schiță vreun semn că ar auzi-o. Dacă cineva mi-ar da un curcubeu într-o zi ca asta, comentă ea în timp ce se îndrepta către ușă, aș fi topită.

„Topită", repetă Shelby în tăcere. Abia după ce se închise ușa își reveni.

– Încetează! îi porunci ea trăgându-și mâna. După ce închise radioul, camera se cufundă în tăcere, accentuată

de ropotul ploii. Prea târziu își dădu seama că făcuse prima greșeală. Acum era cât se poate de clar că nu respira atât de egal pe cât ar fi trebuit. Alan, închid magazinul.

– Bună idee. Se îndreptă spre ușă, întoarse pancarta, apoi încuie ușa.

– Hei, stai o clipă, începu ea furioasă. Nu poți... Se întrerupse când el se îndreptă spre ea. Privirea calmă din ochii lui o făcu să facă un pas înapoi și să înghită în sec. E magazinul meu, și tu...

Se izbi cu spatele de perete când el ocoli tejgheaua.

– Iar noi, începu el oprindu-se direct în fața ei, vom merge la cină.

– Nu merg nicăieri.

– Ba da, o corectă el.

Shelby îl privi, zăpăcită și tremurând. În vocea lui nu era nici furie, nici nerăbdare. Nu era nici urmă de mânie în ochii lui. Ar fi preferat mânia, în locul acelei încrederi simple, de necontrazis. Era atât de ușor să răspunzi cu aceeași monedă când cineva își ieșea din fire. Dacă avea să fie calm, își spuse ea, și ea va fi la fel.

– Alan, nu, nu îmi poți spune ce să fac. La urma urmelor...

– Îți spun, contracară el relaxat. Am ajuns la concluzia că ai fost rugată prea des în viața ta și nu ți s-a impus îndeajuns.

– Concluziile tale nu mă interesează câtuși de puțin, ripostă ea. Cine dracu' ești tu să îmi spui ceva?

În loc de răspuns, el o trase mai aproape.

– Nu vin, începu Shelby, simțind ceea ce își dădu seama că trebuia să fie disperare. Am planuri pentru weekend. Plec... Plec la plajă.

– Unde ți-e haina?

– Alan, am spus...

Reperând jacheta ușoară care atârna în cuierul din spatele tejghelei, Alan o luă și i-o dădu.

– Vrei poșeta?

– Vrei să îți intre odată în cap că nu vin cu tine?

El o ignoră şi luă geanta de umăr de după tejghea. Apucând cheile de lângă ea, o prinse de braţ şi o trase spre partea din spate a magazinului.

– La naiba, Alan, am spus că nu merg! Se trezi pe nepusă masă scoasă în ploaie în timp ce el încuia uşa din spate a magazinului. Nu vreau să merg nicăieri cu tine.

– Păcat. Băgă cheile în buzunar, apoi îşi puse şi el haina, în timp ce Shelby stătea încăpăţânată în ploaia torenţială.

Îşi îndepărtă părul leoarcă de apă din ochi şi îşi înfipse picioarele în pământ.

– Nu mă poţi obliga.

El ridică o sprânceană, aruncându-i o privire lungă şi cercetătoare. Era lividă şi udă până la piele şi frumoasă în felul ei atât de aparte. Şi, remarcă el cu satisfacţie, un pic nesigură pe ea. Era timpul.

– Va trebui să începem să ţinem socoteala de câte ori îmi spui că nu pot, comentă el înainte de a o apuca de braţ, trăgând-o spre maşina lui.

– Dacă tu crezi... Se întrerupse căci fu împinsă fără ceremonie înăuntru. Dacă tu crezi, începu ea din nou, că sunt impresionată de numărul tău în rolul de om al cavernelor, nu te poţi înşela mai amarnic. Nu se întâmpla prea des să adopte o atitudine demnă şi impunătoare, dar când îşi punea mintea, nimeni nu o făcea mai bine decât ea. Chiar şi udă leoarcă. Dă-mi cheile înapoi. Întinse mâna imperios, cu palma în sus.

Alan o luă, depuse un sărut lung în mijloc, apoi porni maşina.

Shelby îşi strânse mâna în pumn, ca şi când ar fi vrut să domolească acea căldură pe care începu să o simtă în palmă, împrăştiindu-se peste tot.

– Alan, nu ştiu ce te-a apucat, dar trebuie să înceteze. Acum, vreau să-mi dai cheile înapoi ca să pot intra în casă.

– După cină, spuse el afabil, ieşind de pe alee. Cum ţi-ai petrecut săptămâna?

Shelby se lăsă pe spate şi îşi încrucişă braţele. Abia atunci îşi dădu seama că avea încă în mână curcubeul de la el. Îl îndesă în buzunarul jachetei care stătea mototolită lângă ea, apoi se rezemă din nou de spătar.

– Nu iau cina cu tine.

– Mă gândeam că un loc liniştit ar fi cel mai potrivit. O luă la dreapta, intrând în ritmul traficului aglomerat, care se mişca greu. Pari puţin obosită, iubito; nu ai dormit bine?

– Am dormit foarte bine, minţi ea. Am stat până târziu aseară în oraş. Se întoarse hotărâtă spre el. La o întâlnire.

Alan îşi controlă puseul rapid de gelozie. Abilitatea ei de a apăsa butoanele potrivite pentru a-i intra pe sub piele nu mai era o surpriză. Îi întâlni privirea cenuşie pentru moment.

– Te-ai distrat?

– M-am distrat de minune. David este muzician, foarte sensibil. Foarte pasional, adăugă ea încântată. Sunt nebună după el. S-ar fi putut ca David să fie surprins, căci era logodit cu una dintre cele mai apropiate prietene ale lui Shelby, dar se îndoia că vor mai deschide subiectul vreodată. De fapt, continuă ea cu o inspiraţie subită, vine să mă ia la şapte. Aşa că aş aprecia dacă ai întoarce şi m-ai duce acasă.

În loc să îi facă pe plac, după cum sperase, sau să o ia razna, după cum se aştepta, el se uită la ceas.

– Păcat. Mă îndoiesc că ne vom întoarce până atunci. În timp ce Shelby stătu într-o linişte mormântală, el parcă maşina. Ar fi mai bine să-ţi pui jacheta; va trebui să mergem o jumătate de cvartal. Cum nici nu se mişcă, nici nu vorbi, se aplecă spre ea ca şi când ar fi vrut să-i deschidă portiera. Gura lui îi atinse urechea. Dacă nu cumva vrei să rămânem în maşină şi să ne giugiulim.

Shelby întoarse capul, cu o replică plină de furie gata pregătită. Se trezi cu buzele lipite de gura lui, uşor,

devastator. Cu o mișcare rapidă, coborî din mașină, trăgându-și jacheta peste umeri.

Vor juca scenariul până la capăt, își spuse ea, străduindu-se să își regleze respirația. Și, după ce își va primi cheile înapoi, avea să-l facă să sufere pentru fiecare clipă. Veni lângă ea pe trotuar, îi luă mâinile și nu făcu decât să o privească. Îi simți rezistența inițială topindu-se, înainte ca timpul să poată fi măsurat.

– Aveai gust de ploaie, murmură el înainte de a ceda tentației de a încheia promisiunea acelei scurte întâlniri a buzelor și a alipirii trupurilor. Săptămâna petrecută departe de ea aproape că îl înnebunise.

Ploaia cădea peste ei, iar Shelby se gândi la cascade. Jacheta îi alunecă de pe umeri și se gândi la curcubeie. Toate nevoile, toate dorințele goneau prin ea: puseuri dulci de dorință, visuri pe jumătate formate. Cum trăise toată viața fără el, când nu mai putea rămâne cu mintea întreagă nici măcar o săptămână, fără să fie atinsă în felul acesta?

Alan o îndepărtă ezitant. Încă o clipă, o știa, și ar fi uitat că se aflau pe stradă. Chipul ei era palid ivoriu, iar pe el se scurgea ploaia de primăvară. Picăturile stăteau agățate de genele care înconjurau ochii aceia cenușii, limpezi. Ar trebui să fie singuri, se gândi el, într-o pădure întunecoasă sau pe un câmp bătut de ploaie. Atunci nu ar mai trebui să se îndepărteze. Îi așeză jacheta din nou pe umeri.

– Îmi place cum îți stă cu părul ud. Cu o mișcare posesivă, tandră, își trecu mâna prin el. Fără vreun alt cuvânt, o cuprinse cu un braț și o conduse de-a lungul străzii. Shelby știa restaurantul. Plin de colțuri slab luminate și cu muzică lentă. Până la zece în seara aceea, avea să fie plin de zgomot și aglomerație. În mod normal, un bărbat precum Alan l-ar evita la ora aceea, în vreme ce ea l-ar căuta. Acum era liniștit – dușumele palide de lemn, lumânări care pâlpâiau și conversații discrete.

– Bună seara, domnule senator. Şeful de sală îi zâmbi lui Alan înainte de a-şi întoarce privirea spre Shelby. Surâse din nou. Mă bucur să vă revăd, domnişoară Campbell.

– Bună seara, Mario, răspunse Shelby, luându-şi un aer impunător.

– Masa vă aşteaptă. Îi conduse la o masă din colţul din spate, pe care se afla o lumânare care arsese deja pe jumătate. Mario avea suficient sânge hispanic, încât să miroasă idila şi să o aprecieze. O sticlă de vin? întrebă el trăgându-i scaunul lui Shelby.

– Pouilly Fuisse, Bichot, îi spuse Alan, fără a o consulta pe Shelby.

– 1979, completă Mario, înclinând aprobator din cap. Chelnerul va veni într-o clipă.

Shelby îşi îndepărtă părul umed din ochi.

– Poate că vreau o bere.

– Data viitoare, încuviinţă Alan afabil.

– Nu va mai fi o dată viitoare. Vorbesc serios, Alan, spuse smucindu-se când el îi trasă o linie pe dosul mâinii cu vârful degetului. Nu aş fi aici, dacă nu m-ai fi încuiat pe dinafară. Nu mă atinge aşa, adăugă ea pe un ton scăzut şi furios.

– Cum ai vrea să te ating? Ai mâini foarte sensibile, spuse el înainte ca ea să poată răspunde. Îşi trecu degetul peste încheietura ei şi simţi tremurul subit. În seara asta, îşi promisese el, avea să o simtă din nou – în toate punctele pulsatile. De câte ori te-ai gândit la mine săptămâna asta?

– Nu m-am gândit la tine, ripostă Shelby, apoi simţi un puseu de vinovăţie după noua minciună. Bine, şi ce dacă m-am gândit? Încercă să-şi tragă mâna, dar el nu făcu decât să îşi strecoare degetele printre ale ei, ţinându-i-o în loc. Era un gest simplu, convenţional, unul pe care un bărbat civilizat îl putea face în public fără a atrage privirile. Deşi o ştia şi încearcă să îl disprefuiască, Shelby simţi plăcerea străbătând-o până în vârful

degetelor de la picioare. M-am simţit prost pentru că am fost nesuferită. După comportamentul tău din seara asta, nu-mi doresc decât să fi fost şi mai nesuferită. Pot fi, adăugă ea ameninţătoare.

El nu făcu decât să zâmbească, în timp ce Mario adusese vinul la masă. Privind-o pe Shelby, Alan îl gustă, apoi încuviinţă din cap.

- Foarte bun. E genul de aromă care persistă ore în şir. Mai târziu, când te voi săruta, gustul va fi încă acolo.

Sângele începu să-i zumzăie în urechi.

- Nu sunt aici decât pentru că m-ai târât.

Spre lauda sa, Mario nu vărsă nici un strop de vin când turnă, ascultând. Ochii ei se aprinseseră, în timp ce Alan continuă să zâmbească.

- Şi, dat fiind că refuzi să îmi dai cheile, pur şi simplu voi merge pe jos până la cel mai apropiat telefon şi voi suna un lăcătuş. Îţi voi trimite factura.

- După cină, sugeră el. Îţi place vinul?

Încruntându-se, Shelby ridică paharul şi goli jumătate din conţinut.

- E în regulă. Ochii ei, insolenţi acum, rămaseră ţintuiţi în ai lui. Nu este o întâlnire, să ştii.

- Devine mai curând o aventură, nu-i aşa? Mai vrei vin?

Răbdarea revenise la locul ei. Voia să bată cu pumnii în masă, sfidând-o. Asta ar fi lăsat lumea cu gura căscată, se gândi ea tentată. Şi i-ar fi învăţătură de minte. Apoi se gândi la micul articol care ar putea apărea în ziar şi scrâşni din dinţi. Ridică din umeri când el îi umplu paharul.

- Vinul şi lumina lumânărilor nu te vor ajuta cu nimic.

- Nu? El decise că dimpotrivă, remarcând că îl ţinea de mână la fel de mult pe cât o ţinea el. Ei bine, m-am gândit că e momentul pentru ceva mai tradiţional.

– Chiar? Se văzu nevoită să zâmbească. Atunci ar fi trebuit să primesc o cutie cu bomboane de ciocolată sau un buchet de trandafiri. Astea sunt tradiționale.

– Știam că ai prefera să ai un curcubeu.

– Știi al dracului de multe. Luă repede meniul pe care chelnerul i-l așeză lângă cot și își îngropă fața în spatele lui. Dacă tot o târâse în ploaie, ar face bine să mănânce. Să se îndoape, se corectă ea. Apetitul îi revenise în forță. La fel și energia, recunoscu ea șovăielnic. Din momentul în care îl revăzuse, agitația se evaporase.

– Sunteți gata să comandați, domnișoară Campbell?

Shelby privi spre chelner și îi zâmbi.

– Da. Vreau salată de fructe de mare cu avocado, supă-cremă, file de miel cu sos béarnaise, un cartof copt și anghinare. Mă voi uita la produsele de patiserie mai târziu.

Chelnerul notă, fără să clintească o sprânceană la lungimea comenzii.

– Domnule senator?

– Salata casei, spuse el, zâmbind larg, văzând expresia neutră a lui Shelby. Și creveți. Văd că plimbarea prin ploaie ți-a făcut poftă de mâncare.

– Dacă tot sunt aici, ar fi cazul să mănânc câte ceva. Ei bine... Cu una din schimbările ei fulgerătoare de dispoziție, își puse brațele încrucișate pe masă și se aplecă peste ele. Trebuie să treacă timpul cumva, nu-i așa? Despre ce să vorbim, domnule senator? Cum merge treaba la Capitoliu?

– E aglomerat.

– Ah, clasicul eufemism. Stai peste program ca să blochezi legea lui Breiderman. Bravo, sunt obligată să o spun. Și mai e actualul tău proiect de suflet. Ai făcut vreun progres în obținerea fondurilor federale de care ai nevoie?

– Am făcut câțiva pași înainte. O privi gânditor un moment. Pentru o femeie care avea o asemenea aver-

siune față de politică, era bine informată. Primarul este entuziasmat de ridicarea unor adăposturi similare cu cele pe care le-am făcut în Boston. Pentru moment va trebui să ne bazăm în mare măsură pe contribuții și pe voluntari. Vom avea nevoie de mult mai mult înainte de a putea conta pe susținere pentru a le construi la nivel național.

– Te așteaptă o luptă lungă, având în vedere situația financiară actuală și tăierile bugetare.

– Știu. Voi câștiga în cele din urmă. Pe buzele lui înflori un zâmbet. Pot fi foarte răbdător până la un punct și pot fi foarte... insistent.

Neavând prea multă încredere în licărul din ochii lui, Shelby rămase tăcută când li se serviră salatele.

– Ai călcat câțiva oameni pe bătături în cazul Breiderman; vor riposta.

– Așa se întâmplă în jocul acesta. Nimic nu merită dacă nu există complicații. Eu... Îi umplu paharul din nou. Am o slăbiciune pentru rezolvarea lor pe măsură ce apar.

Fără să se obosească să pretindă că îl înțelesese greșit de data asta, Shelby înfipse furculița în salată și începu să mănânce gânditoare.

– Nu poți organiza o poveste de dragoste ca pe o campanie, domnule senator. În special cu cineva care cunoaște multe dintre mișcări.

– Este un concept interesant. În ochii lui și undeva în zâmbetul lui serios și lipsit de grabă se simțea umorul. Shelby se trezi că o mâncau degetele să îi atingă fața. Trebuie să recunoști că afirmațiile mele au fost clare. Nu am făcut nici o promisiune pe care nu mi-o voi ține, Shelby.

– Nu sunt unul dintre alegătorii...

– Asta nu îmi schimbă platforma.

Shelby scutură din cap, pe jumătate exasperată, pe jumătate amuzată.

– Nu te voi contrazice în terenul tău. Jucându-se cu resturile salatei, ridică din nou privirea spre el. Presupun că ai văzut poza din ziar.

– Da. O deranjase, realiză el, deși vorbise cu nonșalanță și cu o urmă de zâmbet. Mi-a plăcut să mi se amintească momentul acela anume. Îmi pare rău că te-a supărat.

– Nu m-a supărat, spuse ea prea repede. Cu o exclamație vagă de iritare, clătină din cap. Nu tare. Chelnerul luă salata și o înlocui cu supa. Shelby începu să amestece absentă în bol. Presupun că mi-a amintit cât de mult te afli în vizorul publicului. Te deranjează vreodată?

– Din când în când. Publicitatea este o parte complicată a profesiei mele. Poate fi un mijloc care să servească un scop sau, pur și simplu, o pacoste. Voia să o vadă zâmbind. Bineînțeles, sunt interesat să văd care va fi reacția tatălui meu când va afla că am fost la grădina zoologică cu o membră a familiei Campbell.

Vaga tensiune din umerii ei se diminuă când râse.

– Te temi pentru moștenirea ta, Alan?

– Mai curând pentru pielea mea, contracară el. Cel puțin pentru auz. Mă aștept să ridic telefonul oricând și să urle la mine.

Ea zâmbi larg, luând paharul de vin.

– Îl lași să creadă că te intimidează?

– Din când în când. Îl face fericit.

Shelby luă o chiflă, o rupse în două și îi oferi jumătate lui Alan.

– Dacă ai fi deștept, ai sta departe de mine. Chiar nu ar trebui să riști și să te alegi cu timpanul spart: va fi greu să auzi ce pune la cale opoziția în camera alăturată.

– Pot să mă ocup de tata – când va veni vremea.

Mușcând din chiflă, îl privi țintă.

– Vrei să spui după ce te vei ocupa de mine.

El ridică paharul cu un mic toast.

– Exact.

– Alan. Ea zâmbi din nou, mai încrezătoare după mâncare și vin. Nu te vei ocupa de mine.

– Va trebui să vedem, nu-i așa? spuse el relaxat. Ți-a venit mielul.

capitolul 7

Shelby şi-ar fi putut dori să nu se simtă atât de bine. Şi-a fi putut dori ca Alan să nu fie capabil să o facă să râdă cu atâta uşurinţă. Sau să nu fie în stare să o convingă să se plimbe pe M Street în ploaie, privind la vitrine şi la oameni - şi să bea un ultim pahar de vin într-o cafenea mică şi aglomerată.

Şi-a fi putut dori, dar nu îşi dori. Pentru prima dată de o săptămână, putea râde, se putea relaxa şi se putea bucura fără efort. Vor exista consecinţe - întotdeauna existau consecinţe. Se va gândi la ele mâine.

Nu o dată pe lângă masa lor trecură oameni care o salutară, aruncându-i lui Alan priviri speculative. Faptul îi reamintea că localurile mici şi afumate erau teritoriul ei. Spaţiile ample erau al lui.

Era încă un lucru la care avea să se gândească mâine.

- Bună, frumoaso.

Shelby ridică privirea, întorcând capul, simţind că cineva îi pune mâinile pe umeri.

- Bună, David. Bună, Wendy.

- Hei, ar fi trebuit să ne suni în seara asta, îi aminti David.

Pianistul trecu la o melodie antrenantă şi trepidantă. David privi spre el automat.

- Am văzut noua piesă de la Ford fără tine.

Wendy, suavă şi graţioasă, cu părul până peste talie, zâmbi larg, strecurându-şi braţul pe după talia lui David.

- Nu ai pierdut nimic.

- Am fost... Shelby îi aruncă o privire lui Alan. Deturnată. Alan, David şi Wendy.

– Încântat de cunoștință. Alan îi zâmbi bărbatului înalt și stângaci, cu barbă rară. Vreți să stați cu noi?

– Mulțumim, dar tocmai plecam. David îi răvăși părul lui Shelby înainte de a-i lua paharul de vin, sorbind scurt. Trebuie să cânt mâine la o nuntă.

– David încearcă încă să găsească o soluție pentru a cânta la nunta noastră luna viitoare. Hei, trebuie să te sun mai târziu în legătură cu firma de catering cu mâncare grecească de care mi-ai spus. Wendy îi aruncă lui Alan un zâmbet prietenos. Shelby spune că uzo însuflețește petrecerile. Auzi, ne vedem mai târziu, adăugă ea trăgându-l pe David de braț.

Alan îi privi ocolind mesele, în drum spre ușă.

– Se mișcă repede, comentă Alan, ridicând vinul.

– David? Shelby îi aruncă o privire nedumerită. De fapt, se târăște când prinde viteză maximă, asta dacă nu are o chitară în mână.

– Chiar? Alan îi întâlni privirea în timp ce sorbi, dar ea nu înțelese amuzamentul din ochii lui. Nu l-ai lăsat cu ochii în soare decât în seara aceasta și deja își planifică nunta cu altcineva.

– Cu ochii în... începu ea râzând, apoi își aminti... Sfâșiată între iritare și senzația de ridicol, Shelby se jucă distrată cu piciorul paharului. Bărbații sunt niște ființe nestatornice, decise ea.

– Așa se pare. Întinzând mâna, îi ridică bărbia cu vârful degetului. Te ții bine.

– Nu-mi place să-mi pun sufletul pe masă. Exasperată, amuzantă, își înăbuși un râset. La naiba, în seara asta s-a găsit să apară aici!

– Din atâtea cârciumi și din atâtea orașe...

De data aceasta ea izbucni de-a dreptul în râs.

– Bravo! spuse Shelby. Ar fi trebuit să mă gândesc la replica aceasta chiar eu. Și am auzit filmul nu cu mult timp în urmă.

– L-ai auzit?

– Mmm-hmm. Ei bine... Ridică paharul în semn de toast. Pentru inimile frânte?

– Sau minciuni prostești? contracară Alan.

Shelby își încreți nasul ciocnind paharul cu el.

– De obicei spun unele foarte reușite. În plus, chiar am ieșit cu David. O dată. Acum trei ani. Își termină vinul. Poate patru. Poți să încetezi să rânjești în felul ăla masculin și încrezut în orice moment, domnule senator.

– Asta făceam? Ridicându-se, îi oferi lui Shelby jacheta umedă. Ce nepoliticos din partea mea.

– Ar fi fost mai politicos să nu menționezi că mi-ai descoperit minciuna, comentă ea, în timp ce își croiau drum prin mulțime, înapoi în ploaie. Ceea ce nu ai fi reușit dacă nu m-ai fi enervat atât de tare, încât nu m-am putut gândi la un alt nume pe care să ți-l spun.

– Dacă descopăr neadevărul unei propoziții se pare că este greșeala mea. Alan își strecură brațul pe după umeri ei într-un fel firesc și prietenos, încât ea nu protestă. Să presupunem că îmi cer scuze că nu ți-am lăsat timp să te gândești la o minciună bună.

– Mi se pare corect. Shelby își ridică fața spre ploaie, uitând cum o blestemase cu doar câteva ore înainte. Era plăcută, răcoroasă și curată pe pielea ei. S-ar fi putut plimba ore în șir prin ea. Dar nu îți voi mulțumi pentru cină, adăugă ea cu o scânteie de râs în ochi. Se întoarse, sprijinindu-se de portiera mașinii lui când ajunseră la ea. Nici pentru vin și lumânări.

Alan privi spre chipul insolent spălat de ploaie și o dori cu disperare. Insolența aceea a ei se va resimți și în pasiune, la fel ca și prospețimea. Își vârî mâinile în buzunare înainte să cedeze impulsului de a o trage la piept acolo, în clipa aceea.

– Ce zici de curcubeu?

Gura ei se arcui într-un zâmbet.

– Poate că îți voi mulțumi pentru asta. Nu m-am decis. Se strecură iute în mașină. I se înmuiaseră genunchii,

descoperise, sub privirea aceea lungă pe care i-o aruncase înainte să vorbească. Ar fi înțelept să rămână la fel de degajată pe cât fusese în cafenea - cel puțin până când va ajunge în siguranță în apartamentul ei, iar el va fi plecat. Știi, continuă ea în timp ce el se așeza la volan, plănuiam să merg la plajă în seara asta. Mi-ai stricat planurile.

- Îți place plaja pe ploaie?

- Poate că nu ploua acolo, sublinie Shelby, în timp ce motorul începu să toarcă. Și, da, îmi place.

- Mie îmi place cel mai mult pe furtună. Alan întoarse Mercedesul luând-o pe după un colț. În amurg, când lumina de-abia te lasă să vezi cerul și apa învolburată.

- Chiar? Intrigată, îi studie profilul. Aș fi crezut că preferi plajele tăcute, iarna, când poți să faci plimbări lungi și să te gândești la lucruri profunde.

- Totul la vremea sa, murmură Alan.

Shelby le vedea - fulgerele, tunetele, incitarea provocată de suflarea vântului. Nu numai vinul îi încălzise sângele. Curent subteran. Știuse că în el existau curenți subterani din primul moment în care îl văzuse, dar acum păreau a fi mai aproape de suprafață. Va veni un moment, dacă nu avea grijă, când o vor lua pe sus.

- Sora mea locuiește în Atlantic City, spuse el cu nonșalanță. Îmi place să apar acolo din când în când în afara sezonului, să petrec două zile la plajă și să pierd bani în cazinoul ei.

- Sora ta are un cazinou? Shelby se întoarse către el.

- Are vreo două în parteneriat cu soțul ei. Amuzat de surpriza din vocea lui Shelby, îi aruncă un zâmbet larg. Rena a fost cândva crupieră de blackjack. Încă o mai face ocazional. Credeai că familia mea este foarte așezată, foarte cuviincioasă și foarte plicticoasă, Shelby?

- Nu tocmai, răspunse ea, deși așa era în mare măsură. Cel puțin nu din ce am auzit despre tatăl tău. Myra pare să țină foarte mult la el.

– Le place să se contrazică. E la fel de încăpățânat ca ea.

Parcă lângă clădirea ei, apoi coborî înainte ca Shelby să apuce să-i spună să nu se deranjeze să o conducă până la ușă.

– Ai băut destul în seara asta, domnule senator. În timp ce urcau scările, ea bagă automat mâna în geantă după chei.

– Sunt încă la mine, îi reaminti el scoțându-le din buzunar. Privind-o, le cântări în palmă. Ar trebui să merite o ceașcă de cafea.

Shelby se încruntă la el.

– Cred că asta e mită.

– Mită? O privea blând și cumpătat. Nu, e o presupunere.

Shelby ezită, apoi oftă. Ajunsese să-l înțeleagă destul de bine pentru a ști că vor sfârși dezbătând presupunerea lui o oră întreagă, pe palier. Și până la urmă va sfârși oferindu-i o ceașcă de cafea. Dându-se deoparte, îi făcu semn să descuie ușa.

– Cafea, spuse ea ca și când ar fi stabilit granițele.

După ce își scoase jacheta, o aruncă neglijent pe un scaun din bucătărie. Pisica ieși cu greu de sub ea, sări pe podea și privi încruntată cu ochiul sănătos.

– Of, îmi pare rău. Căută într-un dulăpior și scoase un plic cu mâncare de pisici. El e de vină, îi spuse lui Moshe. În timp ce pisica ataca mâncarea, ea se întoarse din nou spre Alan. Nu-i place când întârzii cu cina. Este foarte ordonat.

Alan îi aruncă o privire pisicii rotunjoare și lacome.

– Nu pare să o ducă rău.

– Nu. Scuturându-și bretonul din ochi, Shelby se întoarse spre chiuvetă pentru a umple filtrul. Dar se enervează repede. Dacă... Își pierdu șirul gândurilor când simți mâinile lui Alan pe umerii ei. Dacă uit să îl hrănesc – filtrul zdrăngăni în chiuvetă, în timp ce gura lui Alan îi atinse urechea. Se bosumflă, încheie ea, închizând

robinetul cu o smucitură. Colegii de apartament care se bosumflă, reuși ea să spună cu voce subit sacadată, punând filtrul pe tejghea, îngreunează lucrurile.

– Îmi imaginez, murmură Alan. Îndepărtându-i părul de pe ceafă, îi mușcă ușor pielea sensibilă. Shelby simți focul aprinzându-se și se luptă să pună cablul în priză.

– Shelby... Mâinile lui coborâră pe trupul ei, oprindu-se pe talie.

Avea să îl ignore, își spuse ea. Să ignore tot ce îi făcea.

– Ce?

– Mmm. Alan își trecu buzele pe gâtul ei. Parfumul ei era mai puternic acolo, descoperi el, exact deasupra claviculei. O atinse cu limba și o ascultă trăgând aer în piept iute și nesigur. Nu ai pus cafea în filtru.

Ea se înfioră, apoi apucă tejgheaua cu ambele mâini pentru a nu mai simți fiorul din nou.

– Ce?

Alan își strecură mâna pe după ea, scoțând ștecărul din priză.

– Nu ai, începu el întorcând-o cu fața, pus cafea înăuntru. O sărută ușor pe unul din colțurile gurii, apoi, la fel de ușor, pe celălalt.

Pentru moment, Shelby se înmuie, închizând ochii.

– Unde?

Buzele lui se arcuiră deasupra pomeților ei.

– În filtru.

– Pornește într-o clipă, murmură ea când buzele lui îi fluturară repede deasupra pleoapelor. Îl auzi râzând încet și se întrebă de ce suna triumfător. Își adună toate puterile pentru a lupta împotriva flăcării care scăpase deja de sub control. Alan... Sărutări ușoare ca o pană îi pluteau deasupra feței, alimentând focul mistuitor. Încerci să mă seduci.

– Nu, nu încerc. Îi mușcă ușor buzele, apoi le lăsă nesatisfăcute, înaintând spre gât. Voia să simtă pulsul acela sonor și disperat. Te seduc.

– Nu. Shelby ridică mâinile spre pieptul lui pentru a-l îndepărta. Cumva ajunseră să-i cuprindă gâtul. Nu vom face dragoste.

Alan de-abia își stăpâni puseul intens de dorință, în timp ce degetele lui își croiau drum prin părul ei.

– Nu? Se juca din nou cu buzele ei. De ce?

– Pentru că... Se luptă să-și aducă aminte cine era. Unde era. Pentru că este... calea spre pierzanie?

El râse înăbușit, cu gura lipită de a ei, înainte să-și strecoare limba printre buzele ei, ispitind-o.

– Mai încearcă o dată.

– Pentru că...

Creștea prea repede, dincolo de înțelegerea ei. Dorința nu trebuia să fie atât de dureroasă. Foamea nu trebuia să vină în valuri care te scoteau din minți. Știa asta deoarece le mai simțise pe amândouă. Trebuia să fie ceva diferit și totuși părea a nu avea nici un nume. Era o slăbiciune, o asemenea slăbiciune și o pornire, o forță arzătoare care amenința să devasteze tot ce credea că știe.

– Nu. Panica, intensă și reală, ieși la suprafață. Nu, te vreau prea mult. Nu pot permite să se întâmple, nu înțelegi?

– Prea târziu. Continuând să-i acopere fața cu sărutări, o călăuzi prin apartament. Mult prea târziu, Shelby.

Îi scoase bluza și-o lăsă să cadă la podea. De data asta, prima dată, se gândi el, va fi o seducție. Una pe care și-o vor aminti amândoi în toți anii ce vor veni. Catifelată, mult prea catifelată pentru a rezista. Fără a se grăbi, își trecu mâinile de-a lungul brațelor ei, pe deasupra umerilor.

– Știi de câte ori m-am gândit să fiu cu tine în felul acesta? Cât de des m-am gândit cum e să te ating – își trecu degetele peste cămașa subțire, mângâindu-i sânul – în felul acesta. Fără un sunet, fusta ei căzu la podea în pragul ușii spre dormitor. Auzi ploaia, Shelby?

Ea simți cuvertura atingându-i umerii când se lăsară pe pat.

- Da.

- Voi face dragoste cu tine. Buzele lui erau lipite de urechea ei din nou, distrugând până și pretenția unui refuz. Și de fiecare dată când vei auzi ploaia, îți vei aminti.

Nu va avea nevoie de ploaie ca să-și amintească, se gândi ea. Oare îi mai bătuse inima vreodată atât de tare? Își simțise pielea vreodată atât de catifelată? Da, auzea ploaia, răpăind neîncetat pe acoperiș, în ferestre. Dar nu va avea nevoie să îi audă sunetul din nou pentru a-și aminti felul în care gura lui se potrivea atât de perfect pe a ei, felul în care trupul ei părea să se muleze după liniile trupului lui. Nu va trebui decât să se gândească la el pentru a-și aminti de felul în care prospețimea ploii i se agățase în păr sau cum suna șoapta numelui ei printre buzele lui.

Nu mai dăruise abandonul acesta nici unui bărbat până atunci, deși nu era conștientă de asta. Acum cedă, lăsându-l să o conducă într-acolo unde visase atât de mult sau se temuse să meargă. Înspre uitare. Părea că vrea să îi atingă, să-i guste tot trupul, dar atât de încet, atât de temeinic, că putea pluti, lipsită de substanță precum ceața, mânată doar de sentimente. Nefolosindu-și decât buricele degetelor, decât buzele, o atâța, provocându-i o plăcere irezistibilă.

Shelby nu înțelesese adevărata moleșeală până în clipa în care întinse mâna spre nasturii cămășii lui. Avea brațele foarte grele. Mâinile, mereu atât de pricepute, degetele întotdeauna atât de iscusite, bâjbâiau, prelungind procesul și aducându-l fără să vrea în pragul disperării.

Gura lui deveni subit lacomă cuprinzând-o pe a ei, iar trupul lui o apăsă, prinzându-i mâinile între ei. Poate că era dominația aceea inconștientă sau poate că era dorința excesivă și înăbușită, dar încetă să îi cedeze și începu să ia.

Dorința ei era pe măsura dorinței lui și când amenință să-l depășească o echilibră din nou. Shelby găsi

mușchii aceia puternici și fini, eliberați de sub cămașă, dar degetele nu mai bâjbâiau. Părea a fi o cursă, care dintre ei îl putea împinge pe celălalt mai departe, mai iute. Gura lui alerga deasupra ei, zăbovind în puncte de plăcere despre care nu știuse că există până să le găsească el, exploatându-le, apoi continuându-și drumul. Trase peticul de mătase în jos, tot mai jos, deși mângâierile lui încetară a mai fi blânde. Nici unul din ei nu căuta blândețea. Ceea ce exista între ei se aprinsese la prima întâlnire și mocnise prea mult.

O simți tremurând peste tot unde o atingea, în toate locurile în care limba lui îi dansa deasupra pielii. Știa că lăsase teama în urmă. Aceasta era pasiunea, pasiunea pură și nediluată, pe care știuse că i-o va da dacă o va aștepta. Era vârtejul de care avea nevoie și vârtejul pe care îl aducea ea.

Agresivă, înflăcărată și aprinsă, se mișca laolaltă cu el, lipită de el, pentru el, până când controlul lui se destrămă, distrus și uitat. O putea gusta cu fiecare răsuflare pe care o trăgea în plămâni - dezlănțuită, dulce și ispititoare.

Nici unul din ei nu conducea în clipa aceea, amândoi să lăsau conduși. Shelby îl primi în ea cu un țipăt înăbușit de gura lui, care nu avea nimic de-a face cu abandonul. Tunetul și fulgerul se hrăneau unul pe celălalt.

Ploaia continua să cadă. Sunetul nu era nici mai blând, nici mai puternic. Poate că stătuseră întinși unul lângă altul ore în șir sau doar câteva momente. Nici unul din ei nu se gândise la timp, doar la loc. Aici.

Shelby se ghemui în Alan, cu ochii închiși, respirând regulat în sfârșit, cu mintea și trupul atât de liniștite, de parcă furtuna nu ar fi avut loc niciodată. Dar cea care îi dăduse seninătatea din clipa aceea fusese furtuna, după care nici măcar nu știuse că tânjește, rolul ei în ea, faptul că i se abandonase. Alan - Alan era pacea ei, inima ei, casa ei.

Sigur, solid, năbădăios, insistent. Erau prea multe etichete pentru el – poate că de aceea era atrasă de el iar și iar și poate că de aceea continuase să se îndepărteze.

El o trase mai aproape. Încă simțea ecoul plăcerii: excitarea, pasiunea, emoțiile prea vibrante pentru a fi numite. Shelby continua să curgă prin el ca un vânt îmbătător, care îți lua respirația, bătând în toate direcțiile în același timp. Energică sau înflăcărată, era o briză care domolea asprimea lumii despre care știa prea multe. Avea nevoie de genul acela de magie de la ea, în același fel în care avea nevoie să-i ofere partea aceea din el de care era atrasă. Alene, posesiv, își trecu mâna peste spatele ei.

– Mmm, încă odată, murmură Shelby.

Râzând ușor, o mângâie în sus și-n jos până când aproape că începu să toarcă.

– Shelby... Ea suspină din nou drept răspuns și se ghemui mai aproape. Shelby, am ceva cald și pufos sub picioare.

– Mm-hmm.

– Dacă e pisica ta, nu respiră.

– MacGregor.

El o sărută pe creștet.

– Ce?

Ea râse înfundat, lipită de umărul lui.

– MacGregor, repetă ea. Porcul meu.

Să așternu liniștea pentru un moment, în timp ce el încercă să proceseze informația.

– Poftim?

Tonul sec și serios ascundea hohote de râs. Va mai fi capabilă să înfrunte vreo zi fără să-l audă?

– O, mai spune-o dată. Îmi place la nebunie.

Pentru că trebuia să-i vadă fața, Shelby găsi energia să se aplece peste el și să bâjbâie după chibriturile de pe noptieră. Pielea ei se atinse tulburător de a lui, și aprinse chibritul, apoi lumânarea.

– MacGregor, spuse ea, sărutându-l scurt înainte de a gesticula către picioarele patului.

Alan studie chipul porcin zâmbitor.

– Ai botezat un animal mov de pluș cu numele meu?

– Alan, așa vorbești despre copilul nostru? Ochii lui se întoarseră înspre ai ei cu o expresie atât de masculină și de ironică, încât se prăbuși pe pieptul lui, râzând în hohote. L-am pus acolo pentru că trebuia să fie singurul MacGregor care avea să mă farmece, strecurându-se în patul meu.

– Zău. O trase de păr până când își ridică fața, amuzată și plină de neastâmpăr, înspre a lui. Asta am făcut?

– Știai al naibii de bine că nu voi fi în stare să rezist baloanelor și curcubeielor mereu. Lumina lumânării pâlpâi peste fața lui. Shelby contura licărul mișcător cu vârful degetului. Voiam să rezist farmecelor tale; voiam cu adevărat. Nu intenționam să fac asta.

Alan îi luă încheietura, trăgând-o spre el, astfel încât să-i poată depune un sărut în palmă.

– Să faci dragoste cu mine?

– Nu. Privirea ei urcă dinspre gura spre ochii lui. Să mă îndrăgostesc de tine.

Simți că degetele lui i se strâng pe încheietură, apoi se desfac încet, în timp ce o privea fix, cu ochii negri. Sub ea, simți că pulsul lui își schimbă ritmul.

– Și așa s-a întâmplat?

– Da.

Cuvântul, de-abia audibil, detuna în mintea lui.

O trase lângă el, lipindu-i capul de piept, simțind cum lăsa aerul să iasă din piept încet, în timp ce o cuprinse cu brațul. Nu se așteptase să îi dea atât de mult, atât de curând.

– Când?

– Când? repetă Shelby, bucurându-se de senzația pe care i-o dădea pieptul lui puternic sub obrazul ei. Când-va între momentul în care am ieșit prima dată pe terasa

familiei Write și momentul în care am deschis coșul cu căpșuni.

– Atât de mult ți-a trebuit? Eu nu a trebuit decât să te privesc.

Shelby ridică fruntea și se trezi că privirile li se înlănțuie. Nu exagera, știa. Nu era stilul lui. Cuvinte simple, cu adevăruri simple. Copleșită, îi cuprinse fața în mâini.

– Dacă mi-ai fi spus asta cu o săptămână în urmă, cu o zi în urmă, aș fi crezut că ești nebun. Izbucnind în hohote de râs, își apăsă gura de-a lui. Poate că ești – nu pare să conteze. Suspinând, se topi lipită de el. Nu pare să conteze deloc.

Shelby știa că are tandrețe în ea – pentru copii și animalele mici. Nu mai simțise niciodată tandrețe adevărată pentru un bărbat. Dar când îl săruta acum, cu cuvintele despre iubire încă reverberându-i în minte, fu copleșită de tandrețe. Mâinile ei se îndreptară din nou spre fața lui, iar degetele ei de artistă conturară, modulară forma, până când crezu că o cunoaște îndeajuns pentru a o face să apară din neant dacă i-o cerea cineva.

Apoi alunecă în jos, pe deasupra gâtului lui, peste umerii musculoși. Umeri pe care te puteai baza – suficient de puternici pentru a-ți susține problemele, dacă aveai nevoie. Dar nu avea să ceară; era suficient să știe că erau acolo. Cu gura încă gustând, zăbovind asupra gurii lui, își trecu degetele peste brațele lui, ca și când prima dată când făcuseră dragoste, în vâltoarea aceea, fusese prea înnebunită să-l vadă cu adevărat în întregime. Își dădu seama când se cuibări la gâtul lui că își simțea mirosul pe el și i se păru minunat. Brațele lui o cuprinseră și rămaseră astfel doar pentru moment – goi, înlănțuiți, satisfăcuți.

– Pot să-ți spun ceva fără să ți se urce la cap? murmură ea, trecându-și degetele peste pieptul și peste coastele lui.

– Probabil că nu. Vocea i se îngroşase din pricina plăcerii de a fi atins. Sunt uşor de flatat.

– În atelier... Shelby îşi apăsă buzele pe pieptul lui şi îi simţii inima bătând mai repede sub ele. Când ţi-am murdărit tricoul şi ţi l-ai scos-o să îl clăteşti? M-am întors şi te-am văzut – am vrut să-mi pun mâinile pe tine în felul acesta. Îşi trecu mâna în sus şi în jos, spre locul în care se îngusta talia. Exact aşa, era cât pe ce să o fac.

Alan simţi că începe să-i pulseze sângele – în cap, în inimă, în vintre.

– Nu aş fi opus o rezistenţă prea mare.

– Dacă m-aş fi decis să te am, domnule senator, murmură ea cu un râs ademenitor, nu ai fi avut nici o şansă.

– Chiar aşa?

Ea îşi plimbă limba peste toracele lui.

– Mmm, spuse ea când auzi cum inspiră scurt şi repede. Exact aşa. Un MacGregor va ceda întotdeauna sub un Campbell.

Alan începu să se gândească la o replică, apoi degetele ei îi atinseseră coapsa. Ca politician, cunoştea valoarea dezbaterilor – dar uneori nu era nevoie de cuvinte. Putea să ia ea cuvântul prima.

Putea să plutească sub atingerea puternică, iscusită a mâinilor ei. Odată cu dorinţa crescu şi plăcerea prelungirii. Părea absorbită de forma trupului lui, de textura pielii sale. Lumânarea pâlpâi, roşu palid, în spatele pleoapelor lui, în timp ce se cufunda în ceea ce îi oferea ea. Ploaia îşi continua cântecul monoton, dar începu să audă doar suspinele şi murmurele tăcute ale lui Shelby.

Se mişca încet, zăbovind ici, muşcând uşor colo. O atingere putea slăbi sau incita. Un sărut putea dezmierda sau înnebuni. Pulsul i se acceleră, apoi o luă la goana până când ştiu că era momentul să ia iniţiativa. Cu o mişcare rapidă, o rostogoli sub el.

Chipul ei era aprins de dorinţă, respira neregulat sub presiunea pasiunii de-abia stârnite. Alan o privi,

vrând să păstreze amintirea aceea pentru nopțile reci și pentru după-amiezile neliniștite.

Pata sălbatică de roșu care era părul ei stătea răvășită pe verdele intens al cuverturii. Umbrele lumânării se mișcau peste chipul ei, reamintindu-i de prima impresie pe care o avusese despre ea – țiganca – focuri aprinse, viori tânguitoare. Avea ochii întunecați, de un cenușiu pur, așteptând.

– Noi cei din familia MacGregor, murmură el, avem felul nostru de... a trata cu cei din neamul Campbell.

Gura lui coborî și îi opri o șoaptă. Văzu că pleoapele îi fluturară, însă nu se închiseră. Îl privea printre gene, în timp ce respirația i se accelera. Își mișcă încet capul începând să-i muște ușor linia maxilarului. Shelby închise ochii cu un geamăt care suna totodată a protest și a apreciere. Buzele ei ardeau după ale lui, dar senzația acelei guri iscusite care îi survola pielea îi dădea fiori grăbiți și trepidanți. Avea mâinile deja pe ea, mișcându-se cu meticulozitatea pe care știa că i-o va oferi mereu. Trasă cercuri agale, pe îndelete, devastatoare în jurul sânilor ei, cu limba, cu dinții și cu buzele; însă nu îi permitea să se concentreze doar asupra senzației de acolo. Degetele lui îi mângâiau abdomenul, atâtând, promițând, până când se arcui sub el, disperată după împunsătură aceea orbitoare de dorință. Dar el nu se grăbea, întețindu-i plăcerea. Făcu dorința să crească strat cu strat, cu răbdarea aceea intensă care o lăsa neputincioasă.

Gura lui coborî mai jos, aprinzând focuri cu limba, pe care le tempera cu mâna. Nici unul dintre ei nu mai știu în ce clipă încetă să mai existe lumea. Era posibil să fi dispărut într-o clipită; era posibil să fi încetat să se mai învârtă cu încetinitorul. Dar nu mai era nimic în afară de ei, carne lângă carne, suspin urmat de alt suspin, dorință răsplătită cu dorință. Gura lui reveni asupra gurii ei, absorbind acel ultim moment înainte ca uitarea să îi înghită. Tremura când intră în ea, cuprinzând puterea care îl invada. Avea să-i ofere plăcere până când vor

înnebuni amândoi. O luă încet, ascultându-i răsuflările profunde, tremurătoare, care se amestecau cu ale lui, în vreme ce buzele li se înlănțuiră, sorbind gusturile arzătoare și umede ale gurii ei.

Timpul păru să stea în loc pentru ei, devenind viteză, până când nu mai fu altceva decât goană și dorință arzătoare. Alan își îngropă fața în gâtul ei și se lăsă purtat de nebunie.

capitolul 8

Dimineţile ceţoase şi mohorâte aveau tendinţa de a o face pe Shelby să îşi tragă aşternuturile peste cap şi să mai moţăie încă o oră după ce îi suna ceasul deşteptător din minte. În dimineaţa aceea, simţind căldura lui Alan lângă ea, se cuibări mai bine, pregătindu-se să facă acelaşi lucru. Era evident, după ce mâna lui îi alunecă pe spate şi intim peste fund, că el avea alte planuri.

– Eşti trează? murmură el lângă urechea ei. Sau ar trebui să te trezesc?

Ea îi răspunse cu un mormăit.

– Înţeleg că eşti indecisă. Îşi trecu buzele în josul gâtului ei, unde pulsul îi bătea încet şi egal. Cât ar dura, se întrebă el agale, să schimbe acest lucru? Poate te pot influenţa să iei o poziţie mai fermă.

Încet, bucurându-se de reacţia ei somnoroasă, începu să o sărute şi să o mângâie. Părea imposibil, ştia, să fi fost în ea cu o seară înainte şi să o dorească încă atât de febril în dimineaţa asta. Dar pielea ei era atât de caldă şi de catifelată, la fel şi gura. Mişcările ei sub el rămaseră leneşe, însă nu lipsite de interes. Simţi, aşa cum îşi dorea, că îi creştea treptat pulsul.

Pasiunea era adormită în ea, astfel că păru mulţumită să îl lase să o atingă şi să o exploreze în voie, în timp ce îl stârnea pur şi simplu suspinând. Dimineaţa se scurgea – dar aveau eternitatea în faţă.

Făcură dragoste înconjuraţi de o aură ceţoasă, de vis, care dură de la prima atingere întâmplătoare până la ultimul sărut care-i lăsă fără suflare.

– Cred, spuse Shelby în timp ce Alan se cuibări între sânii ei, că ar trebui să stăm în pat până când se opreşte ploaia.

– Prea curând, murmură el. Ar fi trebuit să te gândeşti la asta cu zile în urmă. Cu ochii închişi, o vedea stând întinsă adormită sub el, cu pielea încă încinsă de-a lui. Ai de gând să deschizi magazinul astăzi?

Ea căscă, trecându-şi mâinile de-a lungul muşchilor proeminenţi de pe partea de sus a spatelui lui.

– Kyle se ocupă de el sâmbăta. Putem să stăm exact aici şi să dormim.

Îi sărută rotunjimea sânilor, apoi înaintă încet înspre gâtul ei.

– Am un prânz de afaceri în după-amiaza asta şi nişte hârtii de care trebuie să mă ocup până luni.

„Bineînţeles", se gândi ea, înăbuşindu-şi un suspin.

Pentru un bărbat ca el, sâmbăta era doar o altă zi a săptămânii. Privind spre ceas, văzu că nu era decât şapte. Din reflex, se ghemui la pieptul lui. Timpul zbura deja.

– Înseamnă că mai avem câteva ore de stat exact aici.

– Dar micul dejun?

Shelby se gândi un minut, apoi decise că îi era mai curând lene decât foame.

– Ştii să găteşti?

– Nu.

Încruntându-se, îl prinse de amândouă urechile, ridicându-i capul.

– Deloc? Este extrem de şovin pentru un bărbat ale cărui vederi politice reflectă în mare măsură punctul de vedere feminist.

Alan ridică dintr-o sprânceană.

– Nu mă aştept să ştii să găteşti nici tu. În ochii lui se citi amuzamentul. Ştii?

Shelby se luptă să îşi reţină un zâmbet.

– Nu prea.

– Mi se pare ciudat pentru cineva cu apetitul tău.

– Mănânc des în oraş. Dar tu?

– McGee se ocupă de asta.

– McGee?

– Este ceea ce ai numi un servitor al familiei. Alan îi răsuci un cârlionț răvășit în jurul degetului. A fost majordomul nostru pe când eram copil și, când m-am mutat în D.C., a insistat, în felul său stoic și de neclintit, să vină cu mine. Îi aruncă un zâmbet larg și rapid, care îi apărea rareori pe chip. Mereu am fost preferatul lui.

– Chiar? Shelby își încrucișă brațele alene în spatele capului. Și-l imagina copil, văzând dincolo de ce vedeau ceilalți băieți și ținând totul pentru el. De ce?

– Dacă nu aș fi modest, aș mărturisi că am fost întotdeauna un copil manierat, cu un temperament blând, și nu le-am dat părinților mei bătăi de cap nici măcar o clipă.

– Mincinosule! spuse ea cu nonșalanță. Cum ți-ai spart nasul?

Zâmbetul lui deveni amar.

– M-a pocnit Rena.

– Sora ta ți-a spart nasul? Shelby izbucni în râs, încântată și fără pic de compătimire. Crupiera de blackjack, nu-i așa? O, minunat!

Alan prinse nasul lui Shelby între două degete și îl răsuci iute.

– A fost foarte dureros la momentul respectiv.

– Îmi închipui. Ea continuă să râdă în timp ce el se mișcă lângă ea. Avea obiceiul să te bată?

– Nu m-a bătut, o corectă el cu o oarecare demnitate. Încerca să-l bată pe Caine pentru că o tachinase că îi făcuse ochi dulci unuia dintre prietenii lui.

– Intimidare frățească tipică.

– În orice caz, completă degajat, m-am dus să o trag de pe el, i-a mai tras una, a ratat și m-a lovit pe mine. Un croșeu în plin, cu toată forța, din câte îmi amintesc. Atunci, continuă el în timp ce Shelby scoase un hohot cristalin de râs, am hotărât să nu mă fac diplomat. Întotdeauna partea neutră o ia pe coajă.

– Sunt sigură... Shelby își lăsă capul pe umărul lui. Sunt sigură că i-a părut rău.

– Inițial. Dar, dacă mi-amintesc bine, după ce nu am mai sângerat și nu am mai amenințat că îi voi omorî atât pe ea, cât și pe Caine, reacția ei a semănat foarte mult cu a ta.

– Insensibilă! Shelby îl sărută pe obraz plină de compătimire. Bietul băiat! Fii atent, îmi voi lua revanșa făcând micul dejun. Cu o izbucnire rapidă de energie, îi dădu un ultim sărut și sări din pat. Bine, haide, vino să vedem ce e în bucătărie. Găsind un halat care fusese aruncat pe un scaun, Shelby așteptă până când Alan își trase pantalonii pe el. Poți să faci cafeaua, îi spuse ea, în timp ce eu mă uit să văd dacă e ceva comestibil în frigider.

– Sună promițător, murmură el.

– Acum, nu îți face iluzii înainte să vezi peste ce dăm, îl sfătui ea. Trecură prin living unde pisica se rostogolea pe canapea ignorându-i pur și simplu. E încă bosumflat, afirmă Shelby suspinând. Acum va trebui să-i cumpăr ficăței de pui sau ceva. Se opri să scoată vasul cu apă din colivia Mătușicii Em. E o ființă capricioasă, nu-i așa? Pasărea scoase un cârâit nerăbdător, la care se reducea vocabularul ei.

– Se pare că s-a trezit cu fundul în sus, comentă Alan.

– O, nu. E într-o dispoziție bună dacă spune ceva.

El îi aruncă o privire interesată lui Shelby.

– Da?

Drept răspuns, ea îi înmână bolul de apă.

– Poftim, poți să te ocupi de asta înainte să începi să faci cafeaua. Fără a aștepta aprobarea, traversă bucătăria mergând spre ușa din lateral pentru a aduce ziarul. Alan privi spre vas ca un bărbat care se trezise cu un copilaș ud la fund. Se pare că turul din Orientul Mijlociu al președintelui continuă să fie principala știre, observă ea înainte de a arunca ziarul pe blat. Îți place să călătorești?

Pricepând unde bătea întrebarea, el închise apa înainte de a răspunde.

- Uneori îmi place. Uneori este pur și simplu o necesitate. Nu este întotdeauna posibil să aleg când și unde merg.

Ea alungă gândul în mod voit.

- Presupun că nu. Deschise frigiderul și privi înăuntru până când îl auzi îndepărtându-se pentru a se ocupa de pasăre. „Nu te gândi la asta", își ordonă ea hotărâtă. „Nu trebuie să te gândești la asta astăzi." Ei bine, începu ea vioaie când el reveni în cameră. Avem așa: o cutie de lapte, două caserole cu resturi de mâncare chinezească rămasă, o felie mică de brânză de capră, o jumătate de cutie de tarte cu smochine și un ou.

Alan veni și privi peste umărul ei.

- Un ou?

- Bine, așteaptă un minut, spuse Shelby mușcându-și buza de jos. Trebuie să ai în vedere posibilitățile.

- Am putea avea în vedere restaurantul de la colț.

- Nu ai deloc viziune, mormăi Shelby, concentrându-se. Stai să văd... Dându-se într-o parte, cotrobăi printr-un dulap. OK, am... trei, patru, cinci felii de pâine, dacă punem la socoteală colțurile. Pâine franțuzească. Zâmbi triumfătoare. Asta înseamnă două felii și jumătate pentru fiecare.

Alan încuviință din cap.

- Bine, tu iei colțurile.

- Mofturosule!

Plescăind din limbă, Shelby se duse după lapte și ouă.

- Discriminare, o corectă el, lăsând-o să se ocupe de creația ei, în timp ce el făcea cafeaua.

Câteva momente, lucrară într-o tăcere plăcută: el măsura cafeaua și apa; ea turna ceea ce considera ar fi cantitatea potrivită de lapte într-un bol. Alan cotrobăi printr-un dulap, îndepărtând un borcan gol, un recipient mare de plastic fără capac și o agendă cu pagini lipsă.

– Aici erai, mormăi ea când găsi tigaia. Când se ridică, îi surprinse privirea și licărul de amuzament. Nu fac prea des treaba asta. Puse tigaia pe aragaz și aprinse focul.

– Ți-aș aminti de restaurantul acela de după colț, doar că... Privirea lui cercetă halatul care stătea desfăcut deasupra sânilor atingându-i coapsele. Trebuie să te îmbraci.

Ea zâmbi, invitându-l discret, dar când Alan făcu un pas spre ea, aruncă pâinea în amestec.

– Ia o farfurie.

El întinse mâna spre dulapul indicat, apoi scoase două farfurii și veni să se așeze în spatele ei. Aplecându-se, o atinse cu buzele sub ureche, încântat de fiorul instantaneu.

– Cele pe care le ard, îl avertiză Shelby, sunt ale tale.

El râse înfundat și puse farfuriile lângă aragaz.

– Ai zahăr pudră?

– Pentru ce?

Cu limba între dinți, Shelby întoarse pâinea.

– Pentru astea. Alan deschise trei sertare înainte să găsească zaharnița.

Frecându-se pe nas cu dosul mâinii, se uită la el în timp ce ultima bucată de pâine începu să sfârâie în tigaie.

– Nu folosești sirop?

– Nu.

Ridicând cu nonșalanță din umeri, ea puse ultima felie de pâine pe farfurie.

– Ei bine, astăzi o vei face. Probabil că am niște sirop în... al doilea dulap din stânga, decise ea. În timp ce el căuta, ea tăie cu meticulozitate o bucată în două. Turnase cafeaua și adusese farfuriile și ceștile la masă înainte ca el să reușească să găsească sticla.

– Se pare că nu mai avem decât o lingură, conchise Alan, în timp ce ea înclină sticla.

– Adică o linguriță și jumătate de căciulă.

Așezându-se, el întinse mâna după sticlă. După ce turnă cu grijă, îi înapoie siropul.

- Nu prea reușesc să țin socoteala lucrurilor care sunt pe terminate, spuse ea, începând să mănânce.

El se străduí să stoarcă ultimele picături din sticlă.

- Cred că ai șase cutii cu mâncare de pisici în dulapul acela.

- Moshe se enervează dacă nu îi ofer hrană diversă.

După ce gustă din micul dejun, Alan descoperi că era mai bun decât să așteptase.

- Nu înțeleg cum o persoană atât de încăpățânată ca tine se lasă intimidată de o pisică temperamentală.

Shelby ridică din umeri și continuă să mănânce.

- Cu toții avem slăbiciunile noastre. În plus, ca tovarăș de apartament, e perfect. Nu trage cu urechea când vorbesc la telefon și nu îmi împrumută hainele.

- Acestea sunt condițiile tale?

- Cu siguranță, se numără printre primele zece.

Privind-o, el încuviință din cap. Mâncase frigănelele într-un timp record.

- Dacă aș promite că mă voi abține să fac vreunul dintre acele lucruri, te-ai căsători cu mine?

Ceașca pe care o ridicase se poticni la jumătatea drumului spre gură. Pentru prima dată de când o întâlnise, Alan o văzu absolut uluită. Puse cafeaua pe masă fără s-o guste, apoi privi țintă spre ea în timp ce în minte îi goneau o sută de gânduri. Erau dominate de emoția simplă și primitivă numită teamă.

- Shelby?

Ea clătină iute din cap. Se ridică, iar tacâmurile zdrăngăniră pe farfuria pe care o luă și o duse la chiuvetă. Nu vorbi, nu îndrăznea să vorbească încă. „Da"-ul amenința să i se rostogolească de pe buze, și acesta era lucrul de care se temea cel mai mult. Avea o presiune în piept, o greutate, o durere. Își aminti să dea drumul aerul aerului pe care îl ținuse. În timp ce-o făcu, se lăsă

greoaie pe chiuvetă privind țintă în ploaie. Când simți mâinile lui Alan pe umeri, închise ochii.

De ce nu fusese pregătită? Știa că pentru un bărbat ca el dragostea conducea la căsătorie. Iar căsătoria la copiii, își spuse ea încercând să se calmeze. Dacă nu ar fi vrut și ea același lucru, nu ar simți acest impuls frenetic de-a spune da, și încă repede. Dar nu era atât de simplu, de la dragoste la căsătorie și copii, nu cu Alan. Înaintea numelui lui se afla cuvântul senator, iar acela nu va fi cel mai înalt titlu spre care va ținti.

– Shelby. Avea vocea încă blândă, deși credea că simțea mici trepidații de nerăbdare și frustrare în degetele lui, care i se mișcau pe umeri. Te iubesc. Ești singura femeie cu care am vrut vreodată să-mi petrec viața. Am nevoie de dimineți ca aceasta – să mă trezesc cu tine.

– Și eu.

Se întoarse către el. Intensitatea revenise nou, seriozitatea aceea întunecată care o atrăsese întâia oară la el. Îi cerceta fața, încet, meticulos.

– Atunci, căsătorește-te cu mine.

– O faci să sune atât de simplu...

– Nu, o întrerupse el. Nu simplu. Necesar, vital, dar nu simplu.

– Nu mă întreba acum. Shelby îl cuprinse cu brațele și îl ținu aproape. Te rog, nu o face. Suntem împreună și te iubesc. Lasă ca asta să fie îndeajuns pentru moment.

El ar fi vrut să insiste. Instinctul îi spunea că nu trebuia decât să ceară un răspuns pentru a-l auzi pe cel de care avea nevoie. Și totuși... Văzuse vulnerabilitatea când îi privise chipul. Văzuse implorarea în ochii ei – două lucruri rare la Shelby Campbell. Două lucruri care îl împiedicau să ceară orice.

– Te voi dori la fel de mult și mâine, murmură el, mângâindu-i părul. Și peste un an. Îți pot promite că voi aștepta să te cer din nou, Shelby, dar nu pot promite că voi aștepta până când vei fi gata să răspunzi.

– Nu trebuie să promiţi. Lăsându-şi capul pe spate, îi cuprinse faţa între palme. Nu trebuie să îmi oferi nici o promisiune. Pentru moment, haide să ne bucurăm de ce avem – un weekend ploios împreună. Nu trebuie să ne gândim la ziua de mâine, Alan, când avem atât de mult astăzi. Întrebările sunt pentru mai târziu. Când îşi lipi gura de-a lui, Shelby simţi un val atât de intens de iubire, încât o făcu să tremure de frică. Vino înapoi în pat. Fă dragoste cu mine din nou. Când o faci, nu mai e nimeni şi nimic în afară de noi doi.

Îi simţea disperarea, deşi nu înţelegea pe deplin. Fără a spune vreun cuvânt, o ridică şi o duse înapoi în pat.

– Pot totuşi să transmit regretele mele, afirmă Alan, oprind maşina în faţa casei sale.

– Alan, nu mă deranjează să merg, crede-mă. Shelby se aplecă, sărutându-l scurt, înainte de a coborî din maşină. Ploaia se domolise, transformându-se într-o burniţă în seara aceea, care umezea umerii jachetei scurte de catifea. În plus, aceste cine dansante pot fi distractive, chiar şi atunci când sunt exerciţii politice deghizate.

Alan începu să înainteze pe trotuar alături de ea, luându-i bărbia şi sărutând-o din nou.

– Presupun că ai merge oriunde atâta timp cât e mâncare în meniu.

– E un stimulent în sine. Strecurându-şi un braţ pe sub al lui, Shelby o apucă pe alee. Şi am totodată ocazia de a-ţi scotoci prin casă în timp ce te schimbi.

– S-ar putea să o găseşti un pic... cam serioasă pentru gusturile tale.

Cu un râset languros, Shelby îl muşcă de ureche.

– Tu nu eşti.

– Cred, spuse Alan deschizând uşa din faţă, că am avea o seară mai incitantă acasă.

– Aş putea fi convinsă. După ce intră, Shelby se întoarse şi îl luă de gât. Dacă vrei să faci efortul.

Înainte ca el să apuce să îi răspundă, auzi o tuse discretă. McGee stătea lângă uşile salonului, drept ca un copac. Faţa lui lungă şi ridată era lipsită de expresie. Alan simţi valurile de dezaprobare de la doi metri. Aproape că oftă. McGee reuşea încă să se poarte ca un servitor perfect manierat şi să transmită vibraţii ca un unchi sever. De când avea şaisprezece ani, Alan fusese nevoit să se confrunte cu dezaprobarea aceea demnă ori de câte ori venea acasă târziu sau nu tocmai treaz.

– Aţi primit câteva apeluri, domnule senator.

Gura lui Alan aproape că tresări înainte să apuce să se controleze. Apelativul „domnule senator" era rezervat pentru ocaziile când avea companie.

– Ceva urgent, McGee?

– Nimic urgent, domnule senator, răspunse el, accentuând „r"-ul, spre încântarea lui Shelby.

– Atunci mă voi ocupa de ele mai târziu. Shelby, aceasta este McGee. Este în familia mea de când eram copil.

– Bună, McGee. Fără să-şi dea seama, Shelby se desprinse de Alan, îndreptându-se spre servitor şi întinzând mâna. Eşti muntean?

– Doamnă. Din Perthshire.

Zâmbetul ei ar fi putut fermeca până şi coaja oricărui copac, chiar şi a unuia atât de noduros.

– Bunicul meu era din Dalmally. Ştii locul?

– Da.

Alan privi ochii tulburi încălzindu-se.

– E un loc care merită văzut şi a doua oară.

– Aşa mă gândeam şi eu, deşi nu am mai fost acolo de când aveam şapte ani. Cel mai bine îmi amintesc munţii. Te-ntorci acolo des?

– În fiecare primăvară pentru a vedea cum înfloreşte iarba neagră. Nu se compară nimic cu o plimbare prin iarba neagră în iunie.

Era cea mai lungă şi, reflectă Alan, cea mai romantică afirmaţie pe care îl auzise vreodată făcând-o

în prezența cuiva care nu făcea parte din familie. Însă nu îl surprinse.

- McGee, vrei să faci niște ceai? Mă duc sus să mă schimb. Poate că ai putea să o servești pe domnișoara Campbell în salon.

- Campbell? Pe chipul în mod obișnuit de piatră al lui McGee se citi surpriza, privind țintă de la Alan la Shelby. Campbell...

Pentru o clipă foarte scurtă, lui Shelby i se păru că surprinsese o privire de veselie năstrușnică în ochii lui.

- O să fie mare tărăboi, murmură el înainte de a se întoarce pe călcâie, îndreptându-se către bucătărie.

- Nu multă lume ar fi reușit să scoată asta de la el, comentă Alan, conducând o pe Shelby în salon.

- A fost mult?

- Iubito, pentru el, a fost un întreg discurs.

- Hm, ei bine, mi-a plăcut de el, conchise Shelby, plimbându-se prin încăpere. Mai ales cum te-a mustrat, fără să spună nimic că nu ți-ai petrecut noaptea acasă.

Strecurându-și mâinile în buzunarele adânci ale fustei, studie peisajul marin de pe perete. Camera era ordonată, calmă, cu tușe subtile de turbulențe. Se potrivea cu el, reflectă ea. Își aminti de vasul verde jad pe care îl făcuse a doua zi după ce îl întâlnise. Va trebui să îl pună în camera asta, reflectă ea. Ciudat că atunci făcuse ceva care se potrivea atât de perfect în lumea lui. De ce să n-o fi făcut?

Alungând gândul, se întoarse să-i zâmbească.

- Îmi place cum trăiești.

Afirmația simplă îl surprinse. Afirmațiile simple nu erau obișnuite pentru Shelby. Se așteptase la un comentariu nonșalant, cu un dublu înțeles subtil. Apropiindu-se de ea, Alan își trecu mâinile peste brațele jachetei încă umede de la burniță.

- Îmi place să te văd aici.

Ar fi vrut să se agațe de el, acolo, în clipa aceea, cu disperare. Dacă i-ar putea spune că totul va fi mereu așa

cum era în clipa aceea, că nimic nu se va schimba sau nu se va interpune... În schimb, îl atinse cu palma pe obraz vorbind cu degajare:

- Ar fi mai bine să mergi sus să te schimbi, domnule senator. Cu cât ajungem mai repede acolo - zâmbi larg -, cu atât mai repede vom putea pleca.

El îi apăsă palma pe buzele lui.

- Îmi place cum gândești. Vin repede.

Rămasă singură, Shelby închise ochii și se lăsă pradă panicii. Ce avea să facă? Cum putea să-l iubească, să aibă nevoie de el, în felul acesta, când mintea ei urla avertizând: „Nu o face. Ai grijă. Amintește-ți".

Existau vreo zece motive solide și viabile pentru care nu se potriveau. Le putea enumera pe toate... Când nu o privea. Nici măcar nu avea nevoie de frica aceea trepidantă și tulbure pe care o ținea închisă undeva în minte.

Privi prin încăpere din nou, îndeaproape. Era o ordine esențială aici, un stil pe care îl admira, bogăția neostentativă pe care o înțelegea. Capricii fără stridență. Dar nu era stilul ei. Shelby trăia în haos nu pentru că era prea leneșă sau prea indiferentă la ordine în viața ei, ci pentru că alegea haosul.

Exista o bunătate înnăscută pe care nu era sigură că ea o avea. O toleranță pe care era sigură că nu o deținea.

El funcționa pe bază de fapte sau teorii care fuseseră gândite temeinic. Ea funcționa pe baza imaginației și a posibilităților. Era o nebunie, își spuse Shelby trecându-și mâna prin păr. Cum se puteau iubi atât de mult doi oameni care aveau atât de puține în comun?

Ar fi trebuit să fugă, își spuse. Ar fi trebuit să fugă iute și departe din prima clipă când dăduse cu ochii de el. Aproape râzând, păși înspre celălalt capăt al încăperii. Nu ar fi avut rost. Ar fi putut alerga ca un iepure înnebunit. Alan ar fi găsit-o, calm, fără grabă. Când s-ar

fi prăbușit, cu răsuflarea tăiată, el ar fi fost pur și simplu acolo, așteptând.

– Ceaiul dumneavoastră, domnișoară Campbell.

Se întoarse și îl văzu pe McGee intrând cu un serviciu de ceai din porțelan, pe care trebuia pur și simplu să îl atingă.

– O, Meissen, porțelan roșu. Ridică ceașca marmorată, pictată cu delicatețe. Johann Bottger, începutul anilor 1700... Minunat. Studie ceașca așa cum ar fi studiat orice student la artă opera unui maestru. Întotdeauna simțise că muzeele aveau dreptul de a conserva lucruri de neînlocuit în spatele sticlei, în timp ce celelalte trebuiau manevrate, atinse și folosite. Nu și-a atins niciodată țelul vieții, murmură era, de a ajunge la perfecțiunea aceea orientală a culorii folosite în decorare. Dar ce lucruri minunate a produs încercând.

Surprinzând privirea majordomului, Shelby își dădu seama că era cântărită, fiind posibil ca acesta să considere că umbla după avere. Amuzantă, așeză ceașca la loc pe tavă.

– Îmi pare rău, McGee, m-a luat valul. Am o slăbiciune pentru lut.

– Lut, domnișoară?

Ea bătu cu degetul în ceașcă.

– De-acolo pleacă totul. Un bulgăre de pământ de diverse feluri.

– Da, domnișoară. El decise că ar fi nedemn să continue subiectul. Poate că ați dori să stați pe canapea.

Shelby îi făcu pe plac, apoi îl privi cum aranja cu grijă serviciul pe masă în fața ei.

– McGee, Alan a fost întotdeauna atât de tăcut și de neclintit?

– Da, domnișoară, răspunse el fără să ezite.

Răspunsul fusese foarte la obiect.

– Mă temeam că așa este, murmură Shelby.

– Poftim, domnișoară?

– Ce? distrasă, Shelby ridică privirea, apoi clătină din cap. Nimic, absolut nimic. Mulţumesc, McGee.

Shelby sorbi din ceai, întrebându-se de ce se osteni se să întrebe când cunoştea răspunsul. Alan va câştiga întotdeauna în orice aspect al vieţii sale asupra căruia se concentra. Pentru un moment, privi ţintă în ceaiul auriu pal. Acesta era exact lucrul de care se temea cel mai tare.

– Cât costă un gând în această perioadă de inflaţie? se întrebă Alan cu voce tare, oprindu-se în uşă.

Era atât de frumoasă, reflectă el. Atât de distantă. Apoi ea ridică privirea cu un zâmbet care îi sublinie primul gând, alungându-l pe cel pe al doilea.

– Ai venit repede, îl complimentă Shelby, evitând întrebarea cu aceeaşi degajare. Mă tem că ţi-am admirat serviciul de ceai puţin cam prea mult şi l-am stânjenit pe majordomul tău. S-ar putea să se întrebe dacă nu cumva îmi voi strecura o ceaşcă în geantă. Aşezând ceaşca pe masă, se ridică. Eşti gata să fii fermecător şi distins? Aşa pare.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Am senzaţia că „distins" se află periculos de aproape de „serios" în sistemul tău.

– Nu, mai este loc destul, îi spuse ea ieşind în hol. O să te îndepărtez, dacă începi să te apropii de seriozitate.

Alan o opri în hol, strecurându-şi braţele pe după talia ei.

– Nu am mai făcut asta de o oră şi douăzeci şi trei de minute. Buzele lui îi acoperiră gura, încet, încrezător. Ea îşi desfăcu buzele oferindu-se, iar el o luă, ducând sărutul până la graniţa, dar nu mai departe, a nebuniei. Te iubesc. Îi prinse buza de jos între dinţi, apoi îi dădu drumul gurii doar pentru a schimba unghiul, adâncind sărutul. Îi simţi inima sprintând lipită de a lui, simţi că oasele i se topesc încet, cum ştia că se întâmpla exact înainte ca ea să devină din supusă avidă. În seara asta, indiferent cu cine vei dansa, gândeşte-te la mine.

Rămasă fără suflare, ea ridică privirea. În ochii lui văzu pasiunea aceea întunecată și înfrânată, căreia nu-i putea rezista niciodată. Ar fi copleșit-o dacă o lăsa; ar fi absorbit-o. Avea puterea asta. Shelby își înclină capul, astfel încât buzele îi rămaseră la o șoaptă distanță de ale lui.

– În seara asta, spuse răgușit, indiferent cu cine vei dansa, mă vei dori pe mine. Brațele ei continuară să-l cuprindă și își odihni capul pe umărul lui. Iar eu voi ști.

Exact în clipa aceea văzu reflexia lor în oglinda lungă și fațetată, înrămată pe perete. Alan, elegant și sofisticat, era atât de convențional cu cravată neagră pe cât era ea de rebelă în jacheta mulată de catifea și fusta trandafirie strâmtă, pe care o găsise într-un magazin specializat în îmbrăcăminte vintage.

– Alan. Shelby îl întoarse, până când ajunse cu fața la oglindă, împreună cu ea. Ce vezi?

Cu brațul în jurul taliei ei, el studie imaginea. Creștetul capului ei îi ajungea la baza maxilarului. Se întrebă ce altă roșcată ar fi putut să poarte acea nuanță de trandafiriu și să arate atât de uluitor. Ar fi putut să iasă din oglinda aceea antică, venind din secolul în care fusese meșteșugită aceasta. Dar nu avea nici un medalion la gât. În schimb, purta un lanț gros de aur răsucit, care provenea probabil dintr-un magazinaș înghesuit din Georgetown. Părul i se cârlionța rebel și neîmblânzit în jurul chipului ei subțire și palid. Urma vagă de neliniște din ochi o făcea să semene și mai mult cu puștiul nomad cu care o comparase prima dată.

– Văd doi oameni îndrăgostiți, spuse el cu privirea țintă la ea în oglindă. Doi oameni foarte diferiți, care arată extraordinar de bine împreună.

Shelby își sprijini din nou capul de umărul lui, fără să fie sigură dacă era bucuroasă sau iritată că o citea atât de bine.

– El ar arăta foarte bine și mult mai adecvat cu o blondă aranjată, într-o rochie neagră foarte clasică.

Alan păru să reflecteze un moment.

- Știi, rosti el blând. E prima dată când te aud spunând o asemenea prostie.

Ea se uită țintă la imaginea lui din nou, la expresia vag interesată, pe deplin rezonabilă, de pe chipul lui. Părea că nu are ce să facă altceva.

- Bine, pentru asta voi fi absolut la fel de serioasă ca tine.

- Doamne ferește, mormăi Alan, înainte să o tragă pe ușă afară.

Lumini elegante și cristaluri scânteietoare. Fețe de masă albe și licărul argintului. Shelby stătea la una dintre cele peste douăzeci de mese rotunde mari, cu Alan într-o parte și cu șeful Comisiei buget-finanțe de cealaltă. Gusta din supa de homar și întreținea conversația.

- Dacă nu ai fi de atât de încăpățânat, Leo, și ai încerca racheta de aluminiu, ai putea observa o îmbunătățire a jocului tău.

- Jocul meu s-a îmbunătățit. Demnitarul cu chelie și cu umerii de taur își scutură lingura spre ea. Nu am mai jucat de șase luni. Nu m-ai mai bate seturi la rând acum.

Shelby zâmbi, bând din paharul de apă, în timp ce mâncarea era înlocuită cu următorul fel.

- Vom vedea dacă voi găsi vreo două ore libere ca s-ajung la club.

- Să faci asta. Al naibii să fiu dacă nu-mi va face plăcere să te bat măr.

- Va trebui să ai grijă la greșelile acelea de picioare, Leo, îi reaminti ea, continuând să zâmbească ușor cu privirea.

Îi mulțumi sorții că o așezase lângă Leo. Cu el, putea fi degajată, naturală. Erau zeci de oameni în încăperea imensă cu tavan înalt pe care îi cunoștea și câțiva cu care i-ar fi plăcut cu adevărat să petreacă o oră.

Ambiţia. Plutea prin încăpere ca un parfum scump. Nu o deranja, ci regulile şi tradiţiile ţepene şi inflexibile care mergeau mână în mână cu ea. Mână în mână cu Alan, îşi aminti, apoi îndepărtă gândul. Îi promisese că se va purta exemplar. Dumnezeu ştia că se străduia.

– Şi mai e şi reverul tău slab...

– Lasă-mi tu reverul în pace, îi spuse el pufnind. Aplecându-se uşor, se încruntă spre Alan. Ai jucat vreodată tenis cu cicălitoarea asta, MacGregor?

– Nu, nu am jucat – ochii lui priviră trecător spre Shelby – încă.

– Ei bine, te avertizez, fetiţa asta are o bucurie răutăcioasă atunci când câştigă. Şi nu are nici un fel de respect nici pentru vârstă, adăugă el apucând furculiţa.

– N-o să te las să câştigi puncte ani în şir, Leo, afirmă Shelby cu lejeritate. Ai obiceiul să adaugi puncte la greu când te conduc la seturi.

Gura lui zvâcni zâmbind.

– Drac împieliţat! o acuză el. Aşteaptă să-mi iau revanşa.

Râzând, Shelby se întoarse din nou la Alan.

– Joci tenis, domnule senator?

– Din când în când, spuse el cu o urmă de zâmbet.

Nu adăugă că învăţase acest sport la Harvard.

– Îmi imaginez că şahul este jocul tău – să pui la cale strategii pe termen lung.

Zâmbetul lui rămase enigmatic când întinse mâna după vin.

– Va trebui să facem o partidă.

Râsul înfundat al lui Shelby pluti spre el.

– Cred că am făcut-o deja.

Mâna lui o atinse uşor pe a ei.

– Vrei să mai jucăm una?

Shelby îi aruncă o privire care îi făcu sângele să-i clocotească.

– Nu. S-ar putea să nu reuşeşti să îmi citeşti manevrele a doua oară.

Dumnezeule, își dorea ca masa interminabilă să se sfârșească. Voia să fie singur cu ea – singur unde i-ar fi putut scoate hainele una câte una, simțind cum pielea i se încălzește. Ar fi putut privi ochii aceia cenușii surâzători încețoșându-se până când va ști că nu se gândea la nimic altceva în afară de el. Simțurile îi erau asaltate de parfumul ei, nu de aranjamentul de boboci de trandafir din mijlocul mesei, nu de aroma de mâncare, acum că se servea un nou fel. Îi auzea vocea– joasă și cu o undă de răgușeală –, nu tonurile și texturile vocilor din jurul lui. Putea vorbi cu congresmenul din dreapta, putea vorbi ca și când ar fi fost vital interesat de tot ce îi spunea. Dar se gândea să o țină în brațe și să o audă murmurându-i numele când îl atingea.

Dorința aceasta intensă se va diminua, își spuse Alan. Trebuia. Puteai înnebuni dorind o femeie cu atâta ardoare. Cu timpul va deveni o senzație mai confortabilă, o atingere la mijlocul nopții, un zâmbet din cealaltă parte a încăperii. Privi spre profilul ei în timp ce ea continua să-l tachineze pe Leo. Trăsăturile acelea agile de elf, părul acela înflăcărat și răvășit – niciodată nu va fi comodă. Dorința nu se va potoli niciodată. Și ea era destinul lui la fel de mult pe cât el era al ei. Nici unul din ei nu-l putea opri.

Conversațiile se derulau pe deasupra muzicii discrete care însoțeau cina. Spre tavan se ridica o perdea de fum din țigările, pipele și trabucurile aprinse după cină. Discuțiile se învârteau în jurul politicii, devenind încinse sau pragmatice în răstimpuri. Orice alt subiect care se ivea era invariabil legat de esența lumii în care se mișcau. Alan o auzi pe Shelby spunându-și opinia concisă și deloc flatantă despre o lege controversată, care urma să fie discutată de către Congres în săptămâna următoare. Îl înfurie pe cel cu care vorbea, deși acesta își menținea un control pe care Shelby încerca implacabil să îl doboare. În ciuda faptului că era de acord cu poziția ei, avea

o tactică... rebelă? decise el după un moment. Nu avea să fie niciodată diplomat.

Știa cât de complexă era? se întrebă el. Avea în față o femeie care se împotrivea politicienilor ca grup, însă putea trata cu ei în condițiile impuse de ei, vorbindu-le pe limba lor, fără a trăda nici o urmă de disconfort. Dacă simțea cu adevărat vreunul, adăugă Alan. Nu, dacă exista disconfort, acesta era de partea opusă. Își trecu privirea peste oamenii de la masa lor, continuându-și conversația cu membra Congresului. Shelby nu avea rafinamentul sau lustrul lor. Iar Alan știa că era astfel, fiindcă așa alesese ea să fie. Mai mult, se opunea cu delicatețe deținerii acestei trăsături. Nu exploata unicitatea, era pur și simplu unică.

Poate că bruneta elegantă din fața lui era mai frumoasă, blonda mai distinsă – dar cea pe care aveai să ți-o amintești la finalul serii era Shelby. Poate că reprezentantul din Ohio era extrem de spiritual, poate că asistentul secretarului de stat era erudit – dar cea cu care voiai să vorbești era Shelby. De ce? Motivul era că nu exista nici un motiv pe care să-l poți numi. Pur și simplu, așa stăteau lucrurile.

O simți mișcându-se înainte ca buzele ei să-i atingă urechea.

– Ai de gând să dansezi cu mine, domnule senator? Momentan este singurul mod cuviincios în care îmi pot pune mâinile pe tine.

Alan se lăsă cuprins de primul val de dorință – senzație care îl făcu nu mai vadă și să nu mai audă nimic în jur preț de o clipă îmbătătoare. Îl zăgăzui cu grijă înainte de a se ridica, luându-i mâna.

– Ciudat cât de asemănător funcționează mințile noastre! După ce o conduse pe ringul de dans, o trase la piept. Și cât de bine, murmură el, când trupurile li se atinseră, ne potrivim.

Shelby își lăsă capul pe spate.

- Nu ar trebui. Ochii ei erau plini de promisiuni secrete înflăcărate, ascunse. Buzele ei îl ispiteau - ușor desfăcute, ușor arcuite. Mâna de pe umărul lui i se apropie de gât, astfel încât să-i atingă pielea cu vârfurile degetelor. Nu ar trebui să ne potrivim. Nu ar trebui să ne înțelegem. Nu pricep de ce se întâmplă contrariul.

- Sfidezi logica, Shelby; prin urmare, logic, nu există nici un răspuns rezonabil.

Ea râse, încântată de felul structurat în care funcționa mintea lui.

- O, Alan, ești mult prea rațional pentru a fi contrazis.

- Ceea ce înseamnă că o vei face mereu.

- Exact. Continuând să zâmbească, își așeză capul pe umărul lui. Mă cunoști prea mult pentru propriul meu bine... Și poate și pentru al tău. Sunt în pericol de a te adora.

Își aminti că Myra folosise cuvântul acela pentru a descrie sentimentele lui Shelby față de tatăl ei.

- Îmi asum acest risc. O vei face?

Cu ochii închiși, Shelby făcu o mișcare insesizabilă din cap. Nici unul din ei nu știu dacă era o încuviințare sau o negare.

Mai târziu dansară din nou, fiecare gândindu-se la celălalt în timp ce se mișca în ritmul muzicii cu altcineva. Din când în când, dacă se vedeau unul pe celălalt prin încăpere, își transmiteau un mesaj, prea puternic și prea direct pentru a nu fi observat de oamenii a căror existență depindea de interpretarea unei priviri sau a unui gest. Curenții subterani de toate felurile erau o parte intimă a jocului de putere de la Washington. Unii se lăsau duși de ei, alții luptau împotriva lor, dar cu toții erau conștienți de existența lor.

- Ei bine, Alan, îl bătu Leo pe umăr când Shelby fu condusă pe ringul de dans din nou. Faci un oarecare progres cu morile de vânt în viața personală.

Alan se rezemă de spătar cu vinul în mână, schițând un zâmbet. Nu-l deranja aluzia la Don Quijote în legătură cu proiectul său privind adăposturile. Genul acela de replică va avea anumite avantaje pe termen lung. Era în firea oamenilor să le pese măcar de cei oprimați, chiar dacă nu făceau nimic tangibil pentru a ajuta.

– Oarecum. Încep să primesc feedback pozitiv din Boston cu privire la progresul adăposturilor de acolo.

– Va fi în beneficiul tău dacă vei reuși să demarezi treaba și să o faci să funcționeze în timpul acestei administrații. Leo își aprinse bricheta, îndreptând-o către capătul unui trabuc lung și parfumat. Ar trebui să-ți aducă o susținere considerabilă, dacă te hotărăști să intri în joc.

Alan gustă vinul și o privi pe Shelby.

– E devreme încă pentru asta, Leo.

– Tu știi mai bine. Leo pufăi, trimițând fumul spre tavan. Eu nu mi-am dorit cursa asta pentru mine. Dar tu... O mulțime de oameni sunt dispuși să treacă de partea ta când va veni vremea, dacă dai semnalul.

Alan se întoarse și îi aruncă o privire lungă colegului său.

– Așa mi s-a spus, rosti el prudent. Apreciez. Nu este o decizie pe care o voi lua cu ușurință, fie într-un sens, fie în altul.

– Dă-mi voie să îți dau câte câteva argumente pro, căci, sincer, nu sunt entuziasmat de ce avem momentan. Se apropie ceva mai mult. Experiența ta este impresionantă, chiar dacă înclină puțin spre stânga pentru gusturile unora. Ai avut o activitate solidă în Congres, și mandatul tău ca senator merge perfect. Nu intru în detalii punctuale cu privire la strategiile tale sau la legile de care te ocupi – haide să rămânem la imagine. Pufăi din nou din trabuc, gândindu-se. Tinerețea e un avantaj. Ne oferă timp. Educația ta este aleasă și impresionantă – iar faptul că te-ai descurcat bine la sport nu strică. Oamenilor le place să creadă că liderul lor se descurcă pe orice teren de joc. Proveniența ta e curată

și solidă. Faptul că mama ta este o profesionistă de mare succes este un avantaj puternic.

- Ar fi bucuroasă să audă asta, replică Alan sec.

- Ești prea deștept să crezi că nu contează, îi reaminti Leo, gesticulând cu trabucul. Arată că te poți identifica și poți înțelege femeile de carieră - un segment semnificativ din electorat. Tatăl tău are reputația că face lucrurile așa cum dorește, dar e onest. Nu ai nici un cuib de viespi ascuns în pod.

- Leo... Alan își învârti paharul de vin înainte de a-i arunca o privire directă. Cine te-a pus să vorbești cu mine?

- Și ești perspicace, răspunse Leo fără ezitare. Să spunem că am fost rugat să te abordez și să ating niște aspecte generale.

- În regulă. General vorbind, nu exclud posibilitatea de a participa la alegerile primare când va veni momentul.

- Bun așa. Leo încuviință din cap spre Shelby. Eu, personal, țin la fată. Dar va fi un atu pentru tine? Nu v-aș fi văzut niciodată împreună.

- Oh? Silaba fu blândă, dar Alan își miji ochii ușor.

- Fiica lui Campbell - cunoaște jocul, căci a participat la campanii în copilărie. Leo își țuguie buzele, cântărind prudent argumentele pro și contra. Shelby a crescut cu politica, astfel că nu trebuie să fie școlită cu privire la protocol sau diplomație. Desigur, e un pic rebelă. Își scutură trabucul gânditor. Ceva mai mult, dacă stai să te gândești. Face eforturi considerabile de a sfida scena socială din Washington de ani de zile. Sunt unii care o plac mult pentru asta, inclusiv eu, dar pe câțiva i-a făcut să strâmbe din nas la un moment dat.

Leo își vârî trabucul în gură din nou, mestecându-l, în timp ce Alan se cufundă în tăcere.

- Dar este posibil să mai netezești asperitățile. E tânără; excentricitatea mai poate fi temperată. Educația și originea ei sunt ireproșabile. Are suficientă strălucire

pentru a atrage și nu îndeajuns pentru a îndepărta. Își conduce cu succes propria afacere și știe cum să se poarte cu mulțimile. E o alegere excelentă, una peste alta, conchise el. Dacă o poți pune la punct.

Alan puse paharul jos pentru a nu fi tentat să-l arunce.

– Shelby nu trebuie să fie un atu, spuse el cu o voce calmă, dar severă. Nu trebuie să fie nimic altceva decât ce alege să fie. Relația noastră nu este ajustată la moara politică, Leo.

Leo se încruntă la vârful trabucului. Atinsese un punct sensibil, își dădu seama, dar fu cât se poate de încântat de maniera în care Alan își controlase furia. Nu era înțelept să ai o minte înfierbântată în fruntea forțelor armate.

– Îmi dau seama că te simți îndreptățit să ai o anumită intimitate, Alan. Dar odată ce intri in joc, intră și doamna ta cu tine. Suntem o cultură a cuplurilor. Unul îl reflectă pe celălalt.

Faptul că știa că era adevărat nu făcea decât să îl înfurie și mai tare. Acesta era lucrul de care fugea Shelby, de care se temea. Cum o putea proteja de el continuând să rămână ce era?

– Orice mă hotărăsc să fac, Shelby rămâne liberă să fie exact ceea ce este. Alan se ridică. Asta-i tot ce contează.

capitolul 9

Era o zi însorită și, în cea mai bună stare de spirit, Shelby descuie ușile de la Calliope luni dimineața. Nici dacă ar fi fost un muson afară nu i-ar fi stricat dispoziția. Petrecuse o duminică lungă lenevind cu Alan, neieșind deloc din apartament. Fără a-și dori măcar să o facă.

Acum stătea în spatele tejghelei, hotărându-se să îngăduie lumii de afară să intre puțin în lumea ei. Luă ziarul de dimineață și, ca de obicei, îl deschise mai întâi la benzile desenate. Ce personaje vor apărea în *Macintosh* și ce vor avea de spus? Cu coatele sprijinite și bărbia în mâini, Shelby pufni scurt în râs. Ca de obicei, Macintosh spunea lucrurilor pe nume, dar într-un mod căruia nu puteai să-i reziști. Spera că vicepreședintele avea să-și păstreze simțul umorului după ce-și va citi mica replică din ziarul de dimineață. Din experiența ei, oamenii aflați în vizorul publicului obiectau rareori când erau caricaturizați - într-o anumită măsură. Expunerea - satirică sau nu - era expunere.

Shelby privi spre semnătură, caricaturistul identificându-se prin simplele inițiale G.C. Poate că atunci când ținteai atât de des și atât de bine vanitatea, cel mai bine era să optezi pentru anonimat. Ea nu putea să o facă, își dădu seama. Pur și simplu nu era în firea ei să fie isteață în anonimat.

Întinzând mâna absentă după cana de cafea, pe jumătate goală și rece, continuă să parcurgă pagina. Umorul o ajuta întotdeauna să-și înceapă ziua și îi confirma convingerea că oricâte ciudățenii existau un lume, era un loc pentru toate. În timp ce sorbea din cană, se deschise ușa magazinului, iar ea ridică privirea.

– Bună. Zâmbindu-i lui Maureen Francis, împinse ziarul deoparte.

Bruneta nu părea genul de femeie care să aibă o pelerină de ploaie, cu atât mai puțin să poarte una. În dimineața aceea purta mătase, un albastru de culoarea oului de măcăleandru, sub forma unui taior subțire de primăvară.

– Hei, arăți grozav! exclamă Shelby, admirându-i taiorul, fără a se imagina în el.

– Mulțumesc. Maureen așeză servieta elegantă de piele pe tejghea. Am venit să îmi iau obiectele de ceramică și să îți mulțumesc.

– Îți aduc cutiile. Se duse în camera din spate unde îl instruise pe Kyle să le depoziteze. Pentru ce îmi mulțumești? strigă ea.

– Pentru contact. Fără să-și poată stăpâni curiozitatea, Maureen se strecură pe după tejghea, vârându-și capul în atelierul lui Shelby. E minunat, conchise ea, privind țintă, cu perplexitatea omului nepriceput, înspre roată, înainte să cerceteze rafturile. Mi-ar plăcea teribil să te văd lucrând la un moment dat.

– Dacă mă prinzi în dispoziția potrivită într-o miercuri sau într-o sâmbătă, îți dau o lecție rapidă, în cazul în care dorești.

– Poți să îți pun o întrebare stupidă?

– Sigur. Shelby o privi peste umăr. Toată lumea are dreptul să o facă de trei ori pe săptămână.

Maureen gesticulă înspre atelier și magazin.

– Cum reușești să te descurci cu toate astea singură? Vreau să spun, știu cum e să îți începi propria afacere. E dificil și îndeajuns de complicat, dar când pui la socoteală și genul acesta de creativitate, orele de care e nevoie pentru a produce ceva... apoi să schimbi macazul și să faci comerț.

– Nu e o întrebare stupidă, zise Shelby după un moment. Presupun că îmi place să îmi vâr nasul în ambele lucruri. Aici sunt în mod normal foarte izolată.

Acolo – făcu un gest spre magazin – nu sunt. Îmi place să îmi fac programul singură. Zâmbind larg, începu să mute cutiile de carton. Îmi imaginez că la fel e și în cazul tău, altfel ai fi încă la firma aceea din Chicago.

– Da, dar am încă momente în care sunt tentată să mă întorc la stabilitate. Îi studie spatele lui Shelby. Nu îmi imaginez că ție ți se întâmplă asta.

– Există o oarecare doză de amuzament în instabilitate, nu-i așa? răspunse Shelby. În special când crezi că se va găsi o plasă de siguranță care să te prindă în cazul în care te prăbușești.

Râzând, Maureen clătină din cap.

– E o perspectivă. Să te bucuri și să lași restul în seama destinului.

– Pe scurt. Shelby îi dădu lui Maureen prima cutie, apoi le ridică pe celelalte două chiar ea. Prin contactul de care ai pomenit, presupun că te refereai la Myra.

– Hmm, da. Am sunat-o sâmbătă după-amiază. Nu a trebuit decât să spun „Shelby" și m-a invitat la gustare în dimineața asta.

– Myra nu crede în timpul irosit. Shelby își sufla bretonul din ochi, punând cutiile pe tejghea. Mă anunți cum merge?

– Vei fi prima care va afla, promise Maureen. Știi, nu toată lumea este atât de dornică să facă favoruri – nici măcar prietenilor apropiați, ca să nu mai vorbesc de străini. Apreciez cu adevărat.

– Ai spus că ești bună, îi reaminti Shelby cu un zâmbet larg, apucându-se să facă factura. Mă gândeam că e așa. În orice caz, s-ar putea ca după-amiază să nu ți se mai pară o favoare atât de mare. Myra este o doamnă dificilă.

– La fel și eu. Maureen își scoase carnetul de cecuri. Și am o curiozitate nesățioasă. Poți să-mi spui să-mi văd de treabă, începu ea, uitându-se la Shelby. Dar trebuie să te întreb cum au mers lucrurile cu senatorul MacGregor. Mă tem că nu l-am recunoscut în momentul acela.

Am crezut că este unul dintre maniacii îndrăgostiți obișnuiți.

Shelby reflectă asupra expresiei și descoperi că era pe placul ei.

– Este un bărbat încăpățânat, îi spuse ea lui Maureen, dându-i factura. Slavă cerului!

– Bun. Îmi plac bărbații care gândesc în curcubeie. Ei bine, ar fi cazul să duc aceste cutii la mașină, dacă nu vreau să întârzii.

– Îți dau o mână de ajutor.

Ținând cutiile, Shelby propti ușa astfel încât Maureen să poată ieși.

– Mașina e chiar acolo. Deschise portbagajul unui automobil combi elegant. S-ar putea să-ți fac o vizită într-o miercuri sau într-o sâmbătă.

– Bine. Dacă o să fiu arici, așteaptă până îmi trece. Succes.

– Mulțumesc. Maureen închise portbagajul și se îndreptă spre locul șoferului. Transmite-i salutări senatorului, te rog.

Râzând, Shelby îi făcu cu mâna, apoi se întoarse în magazin. Avea să împacheteze vasul acela verde, hotărî. De data asta avea să îi facă ea o surpriză lui Alan.

Era pe punctul de a primi una, în orice caz – deși nu ar fi trebuit să fie o surpriză pentru el.

Alan nu se simțea deseori tracasat, dar în dimineața aceea avusese un șir neîntrerupt de ședințe. Nu se simțea deseori pistonat de presă, dar reporterul care îl așteptase afară în fața noii clădiri de birouri a Senatului fusese tenace și enervant totodată. Poate că mai avea încă o urmă de iritare după conversația cu Leo sau poate că lucrase pur și simplu prea mult, pentru că în momentul în care coborî din lift la etajul unde lucra, aproape că ajunsese la capătul răbdării.

– Domnule senator. Secretara lui sări de pe scaun, părând aproape la fel de agitată pe cât se simțea el. Telefoanele au sunat întruna în dimineața asta. Avea

un o agendă de piele şi o răsfoia deja. Un anume Ned Brewster de la AFL-CIO; doamna Platt de la Congres; Shiver de la biroul primarului din Boston în legătură cu adăpostul din Back Bay; Smith, consultantul media; doamna Rita Cardova, asistent social din nord-est, care insistă să vorbească personal cu dumneavoastră despre proiectul de locuinţe; şi...

– Mai târziu.

Alan intră în birou şi închise uşa. „Zece minute" – îşi promise el, „zece minute", lăsând servieta pe birou.

Răspunsese la un şuvoi de solicitări de la opt şi jumătate dimineaţa. La naiba, avea să fure zece minute înainte să se apuce iar de treabă.

Nu era în firea lui să aibă nevoie de ele, se gândi el nemulţumit, încruntându-se spre fereastră. Vedea partea de est a Capitoliului, domul alb care simboliza democraţia, libertatea de gândire, dreptatea – toate lucrurile în care crezuse mereu. Vedea Capitol Plaza, cu ghivecele sale uriaşe pline cu flori. Fuseseră puse imediat după atacul cu bombă – o baricadă estetică. Reprezentau ceea ce ştia că face parte din împletitura umană. Unii urmăreau să clădească; unii urmăreau să distrugă. Terorismul era înspăimântător de logic. Dacă el, după cum se exprimase Leo, intra în joc, va fi ceva cu care va trebui să se confrunte în fiecare zi.

Nu-şi mai putea amâna decizia prea mult. În mod normal ar putea să amâne, să testeze apele. Şi în esenţă o va face – în mod public. Dar în privat, decizia sa venise prea curând. Nu avea cum să o ceară pe Shelby în căsătorie din nou până când nu-i va putea spune mai întâi ce avea în vedere. Îi va cere să împartă mai mult decât un nume, o casă şi o familie, dacă în cele din urmă ţintea spre preşedinţie. Îi va cere să aleagă să îi ofere lui o parte din viaţa ei, ţării lor, mecanismului protocolului şi politicii. Nu mai considera că decizia îi aparţine doar lui. Shelby era deja soţia lui în toate sensurile, în afară de cel legal – nu trebuia decât să o convingă de asta.

Când telefonul de pe biroul lui sună, îl privi deloc încântat. Nu avusese parte decât de cinci din cele zece minute.

– Da? răspunse iritat.

– Îmi pare rău să vă deranjez, domnule senator, dar tatăl dumneavoastră e la telefon pe linia unu.

Alan își trecu mâna prin păr și se așeză.

– Bine, îl preiau. Arlene, îmi pare rău, a fost o dimineață grea.

Tonul ei se schimbă rapid și complet.

– E OK. Tatăl dumneavoastră pare a fi... exuberant ca de obicei, domnule senator.

– Arlene, ar fi trebuit să optezi pentru corpul diplomatic. O auzi râzând ușor înainte de a schimba liniile. Bună, tată.

– Ei, ei, ca să vezi, ești încă în viață! Vocea tunătoare și amplă era plină de un sarcasm deloc subtil. Eu și mama ta ne-am gândit că ai avut un accident fatal.

Alan reuși să își ascundă zâmbetul din glas.

– M-am tăiat săptămâna trecută când mă bărbieream. Tu ce mai faci?

– Mă întreabă ce mai fac? Daniel scoase un oftat care ar fi trebuit să fie patentat pentru tații încercați de pretutindeni. Mă întreb dacă îți mai amintești cine sunt. Dar e în regulă – eu nu sunt important. Însă mama ta se așteaptă să fie sunată de fiul ei. Întâiul ei născut.

Alan se lăsă pe spătar. De câte ori blestemase soarta pentru că se născuse primul, dându-i tatălui său ocazia de a-l tachina cu expresia asta? Bineînțeles, își reaminti el filosofic, Daniel avea expresii și pentru Rena și pentru Caine – „singura fiică", „mezinul". Totul era relativ.

– Lucrurile au fost un pic cam haotice. Mama este acolo?

– A avut o urgență la spital. Daniel nu ar fi recunoscut nici în ruptul capului că soția sa, Anna, l-ar fi mustruluit o oră întreagă dacă ar fi știut ce pune la cale. Daniel considera că era o strategie de bază să nu îi spună

decât după ce lucrul era înfăptuit. Dat fiind că a jelit şi-a suspinat pe aici, minţi el fără remuşcări, m-am gândit să îmi înghit mândria şi să te sun chiar eu. E timpul să îţi iei un weekend liber şi să o vizitezi pe mama ta.

Alan ridică circumspect din sprâncene, cunoscându-şi tatăl mult prea bine.

- Aş crede că e prinsă cu primul ei nepot, care e pe drum. Ce mai face Rena?

- Poţi afla singur weekendul acesta, îl informă Daniel. Eu... Adică Rena şi Justin au decis că vor să petreacă un weekend cu familia. Vin şi Caine, şi Diana.

- Ai fost ocupat, murmură Alan.

- Ce spui? Nu mormăi, băiete.

- Am spus că vei fi ocupat, se corectă Alan prudent.

- De dragul mamei tale, îmi pot sacrifica pacea şi liniştea. Îşi face griji pentru voi toţi - în special pentru tine, dat fiind că încă nu ai soţie şi familie. Întâiul născut, adăugă el, turându-se - şi atât fratele, cât şi sora ta s-au aşezat la casa lor înaintea ta. Primul meu fiu, cel care poartă numele tatălui meu, e prea ocupat pentru a-şi face datoria faţă de clanul MacGregor.

Alan se gândi la dimineaţa lui îngrozitoare şi aproape că zâmbi.

- Clanul MacGregor pare să o ducă foarte bine. Poate că Rena va avea gemeni.

- Ha! Însă Daniel cântări ideea o clipă. Crezu că îşi aminteşte de nişte gemeni cu vreo două generaţii în urmă, din partea mamei. Îşi propuse să verifice arborele genealogic al familiei după ce va închide. Te aşteptăm vineri seara. Acum... Daniel se aplecă peste biroul sau masiv, pufăind din unul dintre trabucurile sale interzise. Ce dracu' e toată treaba asta despre care am citit în ziare?

- Fă-mi un rezumat, îi sugeră Alan.

- Presupun că s-ar putea să fi fost o greşeală de tipar, spuse Daniel, încruntându-se spre vârful trabucului înainte de a-l scutura în scrumiera pe care o ţinea ascunsă

în sertarul de jos al biroului. Cred că îmi cunosc îndeajuns de bine progenitura.

– Fă un rezumat și mai restrâns, îi ceru Alan, deși pricepuse încotro se îndrepta. Însă era pur și simplu prea savuros pentru a-i pune capăt așa curând.

– Când citesc că propriul meu fiu – moștenitorul meu, cum ar veni – petrece timp fraternizând cu o membră a familiei Campbell, știu că trebuie să fie o greșeală. Cum o cheamă pe fată?

Pe lângă valul de afecțiune, Alan simți și o urmă de maliționizitate pură.

– Care fată?

– La naiba, băiete! Fata cu care te vezi și care arată ca o mică zână. O tinerică arătoasă din poza pe care am văzut-o. Are oase bune; se ține bine.

– Shelby, spuse Alan, apoi așteptă o clipă. Shelby Campbell.

Se lăsă o liniște mormântală. Lăsându-se pe spătarul scaunului, Alan se întrebă cât va dura până când tatăl său își va aminti să respire. Păcat, reflectă el, mare păcat că nu îi putea vedea fața bătrânului pirat.

– Campbell! se auzi cuvântul tunând. Un hoț și un ucigaș de Campbell!

– Da, și ei îi plac cei din neamul MacGregor.

– Fiii mei nu petrec timp cu cineva din clanul Campbell! urlă Daniel. Pun cureaua pe tine, Alan Duncan MacGregor! Amenințarea era la fel de goală acum ca și atunci când Alan avea opt ani, însă era rostită cu același răget. Îți tăbăcesc pielea.

– Vei avea ocazia să o faci weekendul acesta când o vei întâlni pe Shelby.

– Un Campbell în casa mea! Ha!

– Un Campbell în casa ta, repetă Alan cu blândețe. Și un Campbell în familia ta înainte de sfârșitul anului, dacă iese cum vreau eu.

– Tu... Emoțiile se războiau în el. Campbell versus cea mai mare aspirație a lui: să-și vadă toți copiii

căsătoriți și așezați la casa lor și să se vadă înconjurat de nepoți. Te gândești să te însori cu o Campbell?

– Deja am cerut-o. Nu mă vrea... încă, adăugă el.

– Nu te vrea! Mândria paternă domina orice altceva. E săracă cu duhul? Tipic pentru un Campbell, mormăi el. „Păgâni fără minte." Daniel bănuia că în rândurile lor se strecuraseră niște vrăjitoare. Probabil că i-a făcut farmece băiatului, se încruntă el în gol. Mereu a fost foarte rațional până acum. Bine, adu-o pe această Campbell la mine, porunci el hotărât. Îi dau eu de cap.

Alan își înăbuși un râset, uitând de dispoziția proastă care îl copleșise cu doar câteva minute mai devreme.

– O voi ruga.

– Ruga? Ha! Adu fata, fiica unui Campbell, aici.

Imaginându-și-o pe Shelby, Alan decise că nu ar pierde întâlnirea nici pentru două treimi din voturi.

– Ne vedem vineri, tată. Spune-i mamei că o iubesc.

– Vineri, murmură Daniel, pufăind cu poftă din trabuc. Da, da, vineri.

Când închise telefonul, Alan aproape că îl vedea pe tatăl său în fața ochilor, frecându-și mâinile de nerăbdare. Ar trebui să fie un weekend interesant.

Când opri mașina pe aleea de lângă casa lui Shelby, Alan uită de oboseală. Cele zece ore de muncă rămaseră în urmă, cu toată hârțogăria, datele și cifrele.

Dar când îi deschise ușa, Shelby văzu oboseala și urmele grijilor încă prezente în ochii lui.

– O zi proastă pentru democrație?

Zâmbind, îi cuprinse fața în mâini și îl sărută ușor.

– Lungă, o corectă el și o trase mai aproape pentru a o îmbrățișa mai strâns. Și știa că putea înfrunta încă o sută de astfel de zile dacă o avea când se terminau. Îmi pare rău că am întârziat.

– Nu ai întârziat. Ești aici. Vrei ceva de băut?

– Nu aș refuza.

– Vino, mă voi preface că sunt o fată din casă pentru câteva minute.

Shelby îl conduse spre canapea. După ce îl ajută să se aşeze, îi desfăcu cravata, apoi îi deschise primii doi nasturi de la cămaşă. Alan o privea cu un zâmbet schiţat, în timp ce îi scotea pantofii.

– M-aş putea obişnui cu asta.

– Ei bine, nu o face, îl sfătui ea îndreptându-se spre bar. Nu se ştie niciodată când vei veni şi mă vei găsi prăbuşită pe canapea, refuzând să mă mişc.

– Atunci te voi răsfăţa eu, se oferi el, în timp ce ea îi întinse un pahar cu scotch. Se aşeză, ghemuindu-se lângă el. Aveam nevoie de asta.

– De băutură?

– De tine. Când ea îşi înclină capul, o sărută lung, fără grabă. Doar de tine.

– Vrei să-mi povesteşti despre toţi demnitarii nesuferiţi, lobbyiştii sau despre orice altceva ţi-a stricat ziua?

El lăsă scotch-ul să-i zăbovească pe limbă.

– Am avut o discuţie destul de lungă cu doamna Platt din Congres.

– Martha Platt. Shelby oftă, ştiind despre cine era vorba. Era o birocrată dură, austeră şi cu opinii ferme pe când eram mică.

Descrierea se potrivea perfect.

– Încă este.

– Tata spunea întotdeauna că ar fi fost o contabilă excelentă. Gândeşte în dolari şi cenţi.

Râzând, Alan îşi puse paharul jos. Cine avea nevoie de scotch când o avea pe Shelby?

– Dar tu? Cum merge treaba în lumea afacerilor?

– Greu de dimineaţă şi o nebunie după-amiază. M-au invadat studenţii de la colegiu. Se pare că e la modă ceramica. Că veni vorba, am ceva pentru tine. Sări in picioare şi dispăru, în timp ce Alan îşi întinse picioarele, dându-şi seama că nu era deloc obosit – doar mai relaxat decât ar fi crezut posibil chiar şi cu douăzeci de minute înainte.

– Un cadou, îi spuse Shelby, punându-i cutia în poală. S-ar putea să nu fie la fel de romantic pentru stilul tău, dar este unicat.

Se așeză din nou lângă el, în timp ce Alan deschise cutia.

În tăcere, scoase vasul, cuprinzând bolul în ambele mâini. Cumva, Shelby și-l imaginase ținându-l astfel, cum ar fi putut-o face unul dintre conducătorii romani. Îi făcea plăcere să îl vadă în mâinile lui.

Îl studie fără să vorbească. Era neted și de un verde adânc cu nuanțe vagi de ceva mai deschis imediat sub suprafață. Liniile erau curate și simple, superbe tocmai prin absența decorațiunilor. Nu îi venea în minte nimic altceva ce îi fusese oferit care să pară mai important.

– Shelby, este frumos. Foarte, foarte frumos! Mutându-l într-o mână, îi prinse palma cu cealaltă. M-a fascinat, încă de la început, că niște mâine atât de mici au un talent atât de mare. Îi sărută degetele înainte să își ridice privirea spre ea. Mulțumesc. Îl făceai în ziua în care am intrat în atelierul tău.

– Nu-ți scapă prea multe, nu-i așa? Încântată, își trecu degetul pe marginea bolului. Lucram... și mă gândeam la tine. Mi s-a părut firesc să ți-l dăruiesc după ce l-am terminat. Apoi, când ți-am văzut casa, am știut că era potrivit pentru tine.

– E potrivit pentru mine, încuviință el înainte de a pune vasul la loc în cutie. Așezând-o cu grijă pe podea, o trase mai aproape. La fel și tu.

Ea își puse capul pe umărul lui. Părea adevărat când o spunea el.

– Haide să comandăm mâncare chinezească.

– Hmm. Mă gândeam că vrei să vezi filmul acela de la cinematograful din apropiere.

– Asta era azi-dimineață. În seara asta aș prefera să mănânc carne de porc cu sos dulce-acrișor și să mă giugiulesc cu tine pe canapea. De fapt, se gândi ea începând

să îi muște ușor gâtul, probabil că aș putea-o face cu câțiva biscuiți vechi și niște brânză.

Alan se întoarse, astfel încât să se poate juca cu buzele ei.

– Ce-ar fi să ne giugiulim mai întâi și să mâncăm mai târziu?

– Ai o minte atât de ordonată, comentă Shelby, lăsându-se pe maldărul de perne, și trăgându-l spre ea. Pur și simplu mă topesc după felul în care funcționează. Sărută-mă, Alan, așa cum ai făcut-o când am stat prima dată aici. M-a înnebunit.

Avea ochii pe jumătate închiși, buzele abia întredeschise. El își împleti degetele în părul ei care stătea răvășit pe pernele cu forme ciudate. Nu simțea răbdare acum că se forța să simtă pentru prima dată. Cu Shelby, să își imagineze cum va fi era aproape la fel de incitant ca și când ar fi știut cum va fi. Era mai ispititoare decât cea mai păgână fantezie, mai dezirabilă decât orice vis frenetic. Și era acolo, pentru el.

Alan îi gustă buzele încet, așa cum își dorise ea să o facă. Nevoia de adevăr putea fi controlată când știa că va veni vremea pentru a fi împlinită. Ea oftă, apoi tremură. Combinația aproape că îl înnebuni înainte să-și dea seama că fusese atât de aproape. Nici măcar nu o atinsese, nefăcând decât să-i tachineze ușor gura cu buzele.

Nu știuse că tortura putea fi atât de plăcută. Dar cunoștea dulcea agonie acum, cu gura lipită de a lui Shelby, cu degetele ei deschizându-i cămașa pentru a-l explora.

Lui Shelby îi plăcea să-l atingă. De fiecare dată când îl putea atinge nestingherită, știa că nu se va sătura niciodată. Întotdeauna îi producea o plăcere atât de pură, o dorință atât de intensă! Întodeauna când vedea ceva ce admira, voia să testeze cum se simte, ce greutate are și ce textură. La fel era și cu Alan. De fiecare dată când o făcea, era ca și când ar fi fost prima dată. Parfumul săpunului lui – nu, săpunul ei, își aminti – persista pe el, dar cu acel

iz vag de mosc pe care i-l conferise ziua. Inima îi bătea repede, deşi gura lui făcea în continuare dragoste cu a ei încet, cu o meticulozitate lipsită de grabă. Degetele ei alunecară spre umerii lui îndepărtând cămaşa, pentru a-l explora cu mai mare libertate. Sărutul lui îşi pierdu răbdarea cu o bruschețe care o lăsă fără suflare.

Acum se prăvălea în furtuna pe care el o putea invoca precum un magician. Nori negri clocotitori, fulgere puternice. Ar fi putut jura că auzise tunetul, dar nu era decât propriul ei puls care o luase la galop. Mâinile lui erau iuţi, dezbrăcând-o aproape cu furie, apoi atingând-o cu mângâieri apăsate, sigure care o făceau să treacă de la o înfiorare convulsivă la alta. Senzaţia se intensifică rapid, nemiloasă, neputând să facă altceva în afară de a se lăsa absorbită de furtună.

O auzi strigându-l, dar era prea prins în propria urzeală pentru a răspunde. Dragostea languroasă şi îndestulătoare de cu o zi înainte nu avusese acest efect asupra lui. Era ceva sălbatic în el, ceva nemilos care nu se dezlănţuise niciodată pe deplin. Se întâmplă acum, aşa cum ar fi făcut-o pantera care şi-ar fi sfârâmat în cele din urmă cuşca. O poseda sălbatic, şi chiar ştiind, nu se putea opri. Trupul ei era dornic şi tremura sub el. Peste tot unde atingea gura lui gusta pasiune şi promisiune.

Ea se arcui, gemând. Cu limba, o conduse nemilos spre un nou climax. Trupul ei era în flăcări, mintea goală de gânduri, condusă doar de senzaţii. Nu ştia ce îi cerea el, deşi îi auzise vocea răguşită şi precipitată. Shelby nu ştia ce îi răspunsese, doar că nimic din ce-ar fi putut cere nu ar fi fost prea mult. Vag, prin ceaţa pasiunii, îi văzu chipul deasupra ei. Nu avea ochii îngânduraţi, asta era tot ce era clar. Erau întunecaţi, aproape sălbatici.

– Nu pot trăi fără tine, spuse el cu o şoaptă care păru să-i reverbereze la nesfârşit în minte. Nu vreau.

Apoi gura lui se prăbuşi asupra gurii ei şi totul se pierdu în delir.

*

– Ești sigur că nu mai vrei?

Două ore mai târziu, Shelby stătea cu picioarele încrucișate pe pat, într-un mic halat de mătase cu imprimeuri japoneze, care îi lăsa picioarele dezgolite. Își înfipse furculița într-o cutie mică de carton, luând o bucățică de carne de porc cu sos dulce-acrișor. În spatele ei, televizorul mergea cu sonorul redus, fără nici o imagine. Alan stătea întins confortabil, cu capul rezemat de pernele ei.

– Nu. O privi luând o nouă bucată. Shelby, de ce nu repari televizorul acela?

– Hmm, mai devreme sau mai târziu, spuse ea, înainte să pună cutia deoparte. Ducându-și mâna la stomac, oftă mulțumită. M-am îndopat. Cu un zâmbet gânditor, își lăsă privirea să coboare de pe chipul lui spre trupul zvelt și musculos. Mă întreb câți oameni din zona metropolitană a Washingtonului știu cât de grozav arată domnul senator MacGregor în chiloți.

– Câțiva aleși.

– Trebuie să te fi gândit la imaginea proiectată, domnule senator. Își trecu vârful unui deget pe deasupra piciorului lui. Ar trebui să te gândești să faci niște reclame, știi, ca sportivii... „Nu mă întâlnesc niciodată cu demnitarii străini fără brandul meu special de lenjerie."

– Nu pot decât să fiu recunoscător că nu ești consultantul meu media.

– Închistarea, asta-i toată problema. Se întinse cu totul deasupra lui. Gândește-te doar la posibilități.

Alan își trecu o mână pe sub halatul ei.

– Mă gândesc.

– Reclame discret plasate în revistele naționale, spoturi de treizeci de secunde la ora de maximă audiență. Shelby își propti coatele pe umerii lui. Sigur mi-aș repara televizorul.

– Gândește-te la trendul pe care l-ar putea declanșa. Demnitarii federali de peste tot dezbrăcați în boxerii respectivi.

Shelby se încruntă închipuindu-şi.

– Dumnezeule mare, ar putea declanşa o calamitate naţională!

– Mondială, o corectă Alan. Odată începută treaba, nu va mai putea fi oprită.

– Bine, m-ai convins. Îl sărută cu zgomot. Este datoria ta patriotică să rămâi cu hainele pe tine. Mai puţin aici, adăugă ea cu un licăr în ochii, jucându-se cu elasticul de la boxerii lui.

Râzând, el îi cuprinse gura din nou.

– Shelby... Limba ei o exploră uşor pe al lui, în timp ce el îi cuprinse ceafa mai ferm. Shelby, repetă el un moment mai târziu, voiam să vorbesc ceva cu tine mai devreme şi sunt în pericol să devin la fel de distras acum pe cât eram atunci.

– Îmi promiţi? Ea îşi mişcă buzele deasupra gâtului lui. Am de îndeplinit un rol în weekendul acesta.

Ea trecu la urechea lui. În semn de autoapărare, Alan se rostogoli şi o ţintui sub el.

– M-a sunat tata în după-amiaza asta.

– Ah. Umorul dansa în ochii ei. Moşierul.

– Titulatura i-ar plăcea. Alan o prinse de încheieturi pentru a o împiedica să-i tulbure mintea, cum părea hotărâtă să facă. Se pare că a pus la cale unul dintre celebrele sare sale weekenduri în familie. Vino cu mine.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

– La fortăreaţa MacGregor din Hyannis Port? Neînarmată?

– Vom arbora steagul alb.

Nu voia să meargă. Voia să spună nu. O vizită la familia lui se apropia periculos de mult de angajamentul final pe care îl evita cu atâta grijă. Întrebări, speculaţii – nu va avea cum să le evite. Alan îi auzi gândul la fel de clar ca şi când ar fi fost rostit. Îndepărtă frustrarea, schimbă tactica.

– Mi s-a ordonat să o aduc cu mine pe fata aceea – o privi mijindu-și ochii –, pe fiica acelui neam de hoți și ucigași.

– Chiar așa?

– Exact așa, răspunse Alan cu blândețe.

Shelby își ridică bărbia.

– Când plecăm?

capitolul 10

Primul gând al lui Shelby când văzu casa pe stâncă fu că nu s-ar fi putut descurca mai bine nici ea însăşi. Era superbă. Aspră, fără dulcegării, stătea aşezată sus, înălţându-şi turnurile şi turnuleţele în văzduh. Era făcută din piatră şi te ducea cu gândul la mare - apăsătoare şi misterioasă în lumina care se împuţina. O fortăreaţă, un castel, un anacronism - nu avea să o eticheteze, ci doar să o aprecieze.

Când se întoarse spre Alan, Shelby văzu că avea sprâncenele ridicate, aşteptând verdictul. În ochii săi se deslușea unda aceea de umor pe care învăţase să o detecteze şi ironia care îl însoţea. Râzând, se aplecă pe bord, privind din nou.

- Ştiai că mă voi da în vânt după ea.

Pentru că nu putu rezista, Alan întinse mâna, atingându-i părul cu degetele.

- Mă gândeam că s-ar putea... să-ţi placă.

Shelby râse înfundat auzindu-i tonul sec şi continuă să privească spre casă, în timp ce el conducea maşina închiriată de-a lungul şoselei unduitoare.

- Dacă aş fi crescut aici, aş fi avut fantome fără cap drept tovarăşi de joacă şi mi-aş fi ales o cameră în turn.

Alan luă o curbă şerpuitoare care nu făcea decât să intensifice atmosfera. Marea era suficient de aproape, astfel că parfumul şi sunetul său pătrundeau pe geamurile deschise.

- Nu sunt fantome, deşi tatăl meu ameninţa periodic să importe câteva exemplare însetate de sânge din Scoţia. Cu buzele uşor arcuite, îi aruncă lui Shelby o scurtă privire piezişă. Are biroul într-o cameră din turn.

Ea se întoarse, ridicând dintr-o sprânceană, apoi se aplecă pe bord din nou.

Cu sprâncenele încă arcuite, studie lucarnele din turn. Daniel MacGregor. Da, aştepta cu nerăbdare să îl cunoască, decise ea. Chiar dacă era la el acasă. Dar înainte să o facă, avea să se bucure de peisaj. Florile înfrumuseţau locul, reflectă ea – şuvoaie întregi care porneau de la baza casei, într-o combinaţie sălbatică de imaginaţie primăvăratică. Domnul MacGregor avea ultimul cuvânt şi când venea vorba de peisagistică, se întrebă Shelby, sau era domeniul soţiei sale? Poate că medicul chirurg cardiovascular se relaxa plantând petunii. Shelby se gândi şi îşi spuse că avea logică. Nişte mâini pricepute şi o minte ascuţită aveau nevoie exact de genul acesta de debuşeu creativ. Dacă locuinţa fusese concepută de Daniel, iar grădinile de Anna, Shelby concluzionă că trebuiau să se potrivească foarte bine. Ambele aspecte erau unice, puternice şi impunătoare. S-ar putea dovedi a fi foarte interesant să-i cunoască, reflectă ea. De îndată ce Alan opri maşina, Shelby coborî în grabă şi dădu fuga spre marginea unui strat de flori, de unde putea avea o privire de ansamblu asupra întregii structuri. Râdea din nou, cu capul dat pe spate, iar cârlionţii ei rebeli se legănau în vânt. Se gândi că locuinţa va arăta perfect în lumina asfinţitului.

Alan se sprijini de capota maşinii privind-o: cu Shelby, uneori era îndeajuns să priveşti.

Îi plăcea cum arăta pe fundalul florilor viu colorate şi al pietrei cenuşii a casei, cu mâinile în buzunarele pantalonilor largi, şi bluza aceea din material subţire fluturând în vânt. Micile lalele care decorau decolteul gâtului fuseseră cusute cu migală cu peste cincizeci de ani în urmă. În jurul încheieturii purta un ceas digital subţire.

– Sigur aş fi avut fantome, hotărî ea, apoi întinse mâna. Fantome înfricoşătoare, zgomotoase, nu genul acela apatic şi eteric. Degetele ei se înlănţuiră cu ale lui

Alan şi, pentru un moment, priviră spre casă împreună. Sărută-mă, MacGregor, îi ceru ea, dându-şi părul învârtejit de vânt din ochi. Apăsat. Nu am văzut niciodată un loc mai perfect pentru asta.

Exact în timp ce rosti aceste cuvinte îşi lipi trupul de al lui, trecându-şi mâna liberă cu fermitate de-a lungul spatelui, aducându-l mai aproape. Când li se întâlniră gurile, crezu că simte miros de furtună pe mare - chiar dacă cerurile erau limpezi. Îl putea atinge şi simţi cutremurarea şi fiorii fulgerului. Dacă îi şoptea numele în timp ce buzele li se mişcau laolaltă, putea auzi tunetul.

Apoi se strânseră în braţe, pierduţi, uitând de lumea care încetase pur şi simplu să se învârtă în jurul lor. Era posibil ca păsările de mare să se fi întors la cuiburile lor odată cu lăsarea nopţii; era posibil ca luna să fi început să se ridice încet-încet în clipa în care soarele coborî în mare. Nu conta. Lumea lor îşi avea centrul în fiinţa celuilalt.

Mâinile ei îi atinseră obrajii şi rămaseră uşor deasupra pielii lui când se desprinseră. O cuprinse regretul pentru ceea ce nu îi putea oferi încă, pentru ceea ce s-ar putea să nu îi poată da niciodată. Un angajament care putea transcende toate fricile, toate îndoielile şi o promisiune pe care şi-o făcuse ei înseşi.

- Te iubesc, Alan, murmură ea. Crede-mă.

În ochii ei, vedea norii pasiunii şi lupta. Da, îl iubea, dar... „Nu încă", îşi porunci Alan. Putea să mai aştepte puţin înainte să îi ceară mai mult.

- Te cred, spuse el luându-i încheieturile. Îi sărută uşor ambele mâini înainte de a-şi strecura braţul pe după talia ei. Haide să intrăm.

Shelby îşi înclină capul doar cât să şi-l lase o clipă pe umărul lui în timp ce intrară pe uşă.

- Mă bazez pe promisiunea ta că voi ieşi întreagă de aici la sfârşitul weekendului.

Alan nu făcu decât să zâmbească larg.

– Ți-am spus ce poziție am când vine vorba de a juca rolul de mediator.

– Mulțumesc mult.

Shelby privi spre ușă, observând blazonul greu de alamă, care servea drept ciocan de bătut la ușă. Leul MacGregor o privea cu răceală, cu mottoul său galic deasupra capului încoronat.

– Tatăl tău nu e genul care să fie prea modest, nu-i așa?

– Să spunem doar că are un puternic simț al mândriei familiale. Alan ridică ciocanul, apoi îl lăsă să cadă cu forță pe ușa groasă.

Shelby își imagină că sunetul va reverbera în toate cotloanele din casă.

– Clanul MacGregor, începu Alan, pe ton scăzut, cu un accent scoțian, este unul dintre puținele căruia i se permite să folosească pe blazonul lui coroana. Sânge bun. Spiță puternică.

– Ha! Privirea batjocoritoare a lui Shelby se transformă într-una de vagă curiozitate când Alan izbucni în râs. Ce e așa amuzant?

Înainte ca el să apuce să răspundă, ușa se deschise. Shelby văzu un bărbat înalt, blond, cu ochi albaștri izbitori, care băteau în violet. Avea o față subțire, care trăda inteligență și viclenie. Sprijinindu-se de ușă, îi aruncă lui Alan un zâmbet larg.

– Poți să râzi, spuse el. Tata turuie și mormăie de vreo oră. Ceva despre – își întoarse privirea, zăbovind asupra lui Shelby – trădători și păgâni. Bună, tu trebuie să fii păgâna.

Ironia prietenoasă din vocea lui o făcu pe Shelby să-și arcuiască buzele.

– Eu trebuie să fiu.

– Shelby Campbell, fratele meu Caine.

– Primul membru al familiei Campbell care a pășit vreodată în fortăreața MacGregor. Intri pe propriul risc.

Caine îi întinse mâna, iar Shelby trecu pragul. Primul lui gând fu că avea un chip de sirenă – nu foarte frumoasă, dar ispititoare şi nu uşor de uitat.

Shelby privi holul larg, aprobând tapiseriile decolorate şi mobila veche şi masivă. Surprinse parfumul florilor de primăvară, o undă de praf şi de lustru vechi. Nu, nu ar fi putut face o treabă mai bună nici măcar ea însăşi.

– Ei bine, nu s-a prăbuşit acoperişul, comentă ea, studiind un scut cu blazon de pe perete. Până acum e bine.

– Alan! Serena coborî scările iute, în ciuda sarcinii stânjenitoare.

Shelby văzu o femeie elegantă cu ochi violet, cu păr blond oarecum delicat şi totodată des. Mai văzu plăcere, dragoste, umor, înainte ca Serena să-l îmbrăţişeze pe Alan.

– Mi-a fost dor de tine.

– Eşti frumoasă, Rena. Puse mâna cu blândeţe pe burta ei rotundă. Sora lui, se gândi el cu un amestec de mirare şi mândrie. Sora lui mai mică. Nu mă pot obişnui, murmură el.

Serena îşi puse mâna peste al lui.

– Nu mai e prea mult timp pentru a te obişnui. Simţi copilul mişcându-se sub mâinile lor împreunate şi îi zâmbi larg lui Alan, a cărui privire se îndreptă într-acolo. El sau ea este nerăbdător să vină pe lume. Înclinând capul, îi studie chipul lui Alan. Lui tata i-a intrat brusc în cap că s-ar putea să fie doi... Mă întreb cine i-o fi dat ideea asta?

În ochii lui apăru un zâmbet, în timp ce se uită la sora lui.

– A fost pur şi simplu o manevră defensivă.

– Mmm-hmm. Întorcându-se, întinse amândouă mâinile. Tu trebuie să fii Shelby. Mă bucur că ai putut veni.

Shelby simți căldura, mai lipsită de griji decât a lui Alan, mai primitoare și mai puțin curioasă decât a lui Caine.

– Și eu. Am vrut să o cunosc pe femeia care i-a spart nasul lui Alan.

Cu un râset înfundat, Serena întoarse capul către Caine.

– Ar fi trebuit să fie al lui. Își miji ochii un moment, în timp ce Caine își vârî mâinile în buzunare, zâmbind larg. Trebuia să fie al lui. Vino să cunoști restul familiei, continuă ea, luând-o de braț pe Shelby. Dumnezeule, sper că Alan te-a pregătit!

– În felul lui.

– Dacă începi să te simți copleșită, aruncă-mi o privire. În perioada asta nu trebuie decât să oftez pentru a-i distrage atenția lui tata timp de o oră și jumătate.

Alan se uită la cele două femei care înaintau pe hol.

– Se pare că Rena preia comanda, murmură el.

Caine zâmbi șugubăț, cuprinzându-i umărul fratelui său cu un braț.

– Adevărul este că ardem cu toții de nerăbdare să o vedem pe Campbell a ta de când ne-a făcut tata, ăăă, anunțul. Nu îl întrebă pe Alan dacă era serios – nu era nevoie. Aruncă o nouă privire cercetătoare spre Shelby când începură să înainteze și ei pe hol. Sper că i-ai spus că tata latră, dar nu mușcă.

– Ei, de ce aș face asta?

Shelby avu nevoie de un moment pentru a cuprinde scena din salon, când se opri în pragul ușii. Un bărbat cu părul negru fuma calm într-un fotoliu vechi. Shelby avu impresia că, deși părea că nu se mișcă aproape deloc, putea fi foarte agil când era necesar. Pe brațul fotoliului stătea o femeie cu părul de aceeași culoare. Avea mâinile împreunate frumos în poală, pe fusta de un verde aprins. Un cuplu frapant, reflectă Shelby. Însă se părea că familia MacGregor era una aparte.

Vizavi de ei se afla o femeie care broda cu seninătate, mânuind acul și ața. Shelby își dădu seama nu doar de unde moștenise Alan trăsăturile, ci și zâmbetul acela atrăgător și serios. În centrul grupului, se afla un fotoliu mare cu spetează înaltă, bogat ornamentat. Se potrivea cu bărbatul care stătea pe el.

Shelby observă că Daniel MacGregor era masiv. Un bărbat spectaculos, cu păr roșu aprins, umerii imenși și față rotofeie ridată. Văzu, cu un licăr de amuzament, că purta pledul scoțian pe deasupra sacoului. Era, indiscutabil, șeful.

– Rena ar trebui să se odihnească mai mult, afirmă el, împungând cu degetul lui mare și pătrățos înspre bărbatul de pe scaun. O femeie în starea ei nu are ce căuta la cazinou toată ziua.

Justin scoase agale un rotocol de fum.

– Cazinoul este afacerea Serenei.

– Când o femeie este însărcinată... Daniel se opri îndeajuns încât să îi arunce Dianei o privire cercetătoare.

Shelby o privi pe femeia brunetă care se lupta să își rețină un zâmbet, înainte de a scutura din cap. Daniel oftă, apoi se întoarse la Justin.

– Când o femeie este însărcinată...

– Poate funcționa ca orice altă femeie sănătoasă, îi încheie Serena propoziția.

Înainte ca Daniel să apuce să rostească replica pe care o avea în minte, o văzu pe Shelby. Umerii lui masivi se ridicară, bărbia lată se înălță într-un unghi încăpățânat.

– Ei bine, spuse el scurt fără a mai adăuga altceva.

– Shelby Campbell, începu Serena cu blândețe intrând în cameră cu Shelby alături. Restul familiei noastre. Soțul meu, Justin Blade.

Shelby se trezi țintuită de o pereche de ochi verzi foarte calmi și foarte pătrunzători. Nu se grăbi să zâmbească, dar când o făcu, merită.

– Cumnata mea, Diana, continuă Rena.

– Sunteți rude. Shelby întrerupse prezentările studiindu-i pe Justin și pe Diana. Frate și soră?

Diana încuviință din cap, plăcându-i candoarea din ochii lui Shelby.

– Așa este.

– Ce trib?

Justin zâmbi din nou scoțând încă un fuior de fum.

– Comanș.

– Neam bun, afirmă Daniel bătând cu palma în brațul fotoliului.

Shelby îi aruncă o privire tăcută.

– Mama mea, continua Serena, înghițindu-și râsul.

– Suntem foarte încântați că ai putut să vii, Shelby.

Anna avea o voce liniștită și alinătoare. Când îi luă mâna, Shelby văzu că era fermă și puternică.

– Mulțumesc. V-am admirat grădina, doamnă doctor MacGregor. Este spectaculoasă.

Anna zâmbi, strângându-i iute mâna lui Shelby.

– Mulțumesc. E una dintre vanitățile mele. Când Daniel își drese zgomotos glasul, pe chipul Annei apăru un licăr de amuzament. A fost plăcut zborul? întrebă ea relaxată.

– Da. Cu spatele la Daniel, Shelby zâmbi larg. Fără turbulențe.

– Ia să o văd și eu pe fată! porunci Daniel, bătând din nou în brațul fotoliului.

Shelby o auzi pe Serena înăbușindu-și din nou râsul. Se întoarse încet cu fața spre Daniel.

Avea bărbia ridicată în același unghi arogant ca și a lui.

– Shelby Campbell, spuse Alan, savurând momentul, tatăl meu, Daniel MacGregor.

– Campbell, repetă Daniel, bătând cu mâinile lui mari pe brațele fotoliului.

Shelby se apropie de el, dar nu întinse mâna.

– Da, spuse ea, căci sângele părea să i-o impună. Campbell.

Colţurile gurii lui Daniel se lăsară în jos în timp ce se încruntă, cu ceea ce credea a fi cea mai înspăimântătoare expresie a lui. Shelby nu clipi.

- Neamul meu ar primi mai curând un bursuc în casă, decât un Campbell.

Alan o văzu pe mama sa deschizând gura şi clătină din cap pentru a o împiedica să vorbească. Nu numai că ştia că Shelby se putea apăra singură, ci şi voia s-o vadă făcând-o.

- Majoritatea celor din neamul MacGregor se simţeau destul de în largul lor cu bursucii în salon.

- Barbari! Daniel trase aer în piept. Cei din neamul Campbell erau barbari, absolut toţi.

Shelby îşi înclină capul ca şi când l-ar fi studiat dintr-un nou unghi.

- Cei din neamul MacGregor au reputaţia că nu ştiu să piardă.

Chipul lui Daniel se făcu instantaneu aproape la fel de roşu ca şi părul său.

- Nu ştiu să piardă? Ha! Nu s-a născut niciodată vreun Campbell care să poată înfrunta un MacGregor într-o luptă dreaptă. Şi te înjunghie pe la spate.

- Vom reveni într-un moment la biografia lui Rob Roy, îl auzi Shelby pe Caine mormăind. Nu ai de băut, tată, spuse el, sperând să îl distragă. Shelby?

- Da. Privi spre el, observând că se străduia din răsputeri să menţină liniştea. Scotch, spuse ea, făcându-i cu ochiul fără să se poată abţine. Fără nimic altceva. Dacă cei din neamul MacGregor ar fi fost mai înţelepţi, continuă ea fără să îşi piardă şirul, poate că nu şi-ar fi pierdut pământul, kiltul şi numele. Regii, continuă ea cu blândeţe în timp ce Daniel începu să pufăie, au obiceiul de a-şi pierde răbdarea când cineva încearcă să îi detroneze.

- Regii! explodă Daniel. Un rege englez, pentru Dumnezeu! Nici un adevărat scoţian nu avea nevoie

de un rege englez care să-i spună cum să trăiască pe pământul lui.

Buzele lui Shelby se arcuiră când Caine îi dădu paharul.

- Acesta este un adevăr pentru care pot bea.

- Ha!

Daniel ridică paharul şi îl goli dintr-o sorbitură, înainte de a-l trânti pe masa de lângă el. Ridicând dintr-o sprânceană, Shelby privi spre scotch-ul din paharul ei, apoi îi urmă exemplul lui Daniel. Preţ de o clipă, acesta se încruntă la paharul gol de lângă el. Încet, în liniştea mormântală din încăpere, îşi întoarse privirea către Shelby. Avea ochii aspri, iar ai ei erau insolenţi. Ridicându-se de pe scaun, se înălţă deasupra ei, un bărbat cu păr roşu aprins, mare ca un urs. Ea îşi puse mâinile în şolduri, o femeie subţire ca trestia, cu cârlionţii la fel de aprinşi. Alan îşi dori pentru o clipă să fi putut picta scena.

Râsul lui Daniel, când îşi lăsă capul pe spate dându-i drumul, fu amplu, sonor şi îndelungat.

- Da, pe Dumnezeu, asta da, fată!

Shelby se trezi luată pe sus într-o îmbrăţişare zdrobitoare, prin care i se ura bun venit. Lui Shelby nu-i trebui mult pentru a face o schiţă mentală a familiei MacGregor. Daniel era îndrăzneţ, dramatic şi cerea multe - şi un papă-lapte absolut când venea vorba de copiii săi. Anna avea ochii şi temperamentul întâiului ei născut. Putea, concluzionă Shelby, domina pe toată lumea, inclusiv pe soţul ei. Urmărind-o întreaga seară, Shelby îşi dădu seama că va trebui să aibă grijă cu ea în ceea ce îl privea pe Alan. Avea răbdarea şi perspicacitatea mamei sale. O combinaţie extraordinară.

Îi plăcea familia lui Alan - similitudinile şi contrastele. Individual, i-ar fi găsit interesanţi. Ca grup, îi găsea fascinanţi. Casa însăşi era un lucru căruia Shelby nu i-ar fi putut rezista niciodată. Tavane boltite, gargui, armuri ciudate şi pasaje nesfârşite. Luară cina într-o sufragerie la fel de mare ca o casă obişnuită. Deasupra unui

şemineu enorm, plin acum mai degrabă cu lemne verzi decât cu buşteni în flăcări, erau încrucişate sulițe. Ferestrele erau înalte cu multe ochiuri, dar lumina venea de la un enorm candelabru Waterfall. Bogăția, excentricitatea şi ostentația i se potriveau lui Daniel MacGregor.

Shelby stătea în stânga lui Daniel, trecându-şi un deget în jurul marginii farfuriei.

– Este un aranjament frumos, comentă ea. Serviciu de jasp, Wedgwood, finalul secolului al XVIII-lea. Galbenul este foarte rar.

– E al bunicii mele, spuse Anna. Unicul şi singurul ei trofeu. Mă tem că nu mi-am dat seama că este rară culoarea.

– Nuanțele de albastru, lavandă, verde şi negru sunt produse mai des prin oxidare. Nu am văzut niciodată această nuanță în afara unui muzeu.

– Nu am înțeles niciodată toată tevatura care se iscă în jurul unei farfurii, interveni Daniel.

– Pentru că te interesează mai mult ce este pe ea, comentă Serena.

– Shelby este ceramistă, explică Alan cu blândețe, înainte ca tatăl său să apuce să răspundă.

– Ceramistă? Daniel se încruntă studiind-o. Faci oale?

– Printre alte lucruri, spuse Shelby sec.

– Mama noastră făcea ceramică, murmură Diana. Îmi aduc aminte că lucra la o mică roată manuală când eram copil. E fascinant să vezi ce poate ieşi din dintr-un mic bulgăre de lut. Îți aminteşti, Justin?

– Da. Uneori îşi vindea piesele la micul magazin din oraş. Tu îți vinzi creațiile? o întrebă pe Shelby. Sau este un hobby?

– Am un magazin în Georgetown.

Shelby sesiză strânsa legătură dintre frate şi soră.

– Proprietăreasă de magazin. Daniel încuviință din cap aprobator. Comerțul era un lucru pe care îl aprecia. Atunci îți poți vinde propriile mărfuri. Te pricepi la asta?

Shelby ridică paharul de vin.

– Îmi place să cred că da. Dându-și bretonul din ochi, se întoarse spre Alan. Ai spune că mă pricep, domnule senator?

– În mod uimitor, răspunse el, pentru cineva complet de lipsit de simțul organizării, reușești să te ocupi de meșteșugul tău, să administrezi magazinul și să trăiești exact așa cum vrei.

– Îmi plac complimentele bizare, decise Shelby după un moment. Alan este obișnuit cu o rutină mai structurată. Nu ar rămâne niciodată fără benzină pe autostradă.

– Îmi plac insultele bizare, murmură Alan deasupra vinului.

– E un echilibru bun. Daniel gesticulă spre amândoi cu furculița. Știi ce vrei, nu-i așa, fetițo?

– La fel ca toată lumea.

– Vei arăta bine pe post de primă-doamnă, Shelby Campbell.

Degetele lui Shelby se strânseră pe paharul de vin, gest involuntar pe care nu-l observară decât Alan și mama lui.

– Poate, răspunse ea, calm, dacă ar fi una dintre ambițiile mele.

– Ambiție sau nu, e un destin când ești perechea acestuia, spuse Daniel arătând cu furculița spre Alan.

– Te grăbești nițel. Alan își taie cu grijă carnea, înjurând cu aplomb doar în mintea sa. Nu m-am decis încă să candidez la președinție, iar Shelby nu a fost de acord să mă ia de bărbat.

– Nu te-ai decis? Ha! Daniel dădu vinul pe gât. Nu a fost de acord? Puse paharul jos trântindu-l. Fata nu îmi pare nesăbuită, fie că e o Campbell sau nu, continuă el. Are sânge scoțian bun, oricare ar fi clanul. O să aducă pe lume niște adevărați MacGregori.

– I-ar plăcea în continuare să-mi schimbe numele, comentă Justin, încercând vizibil să atragă atenţia asupra lui însuşi.

– S-a mai făcut asta pentru perpetuarea spiţei, îi spuse Daniel. Dar copilul Renei va fi un MacGregor la fel de adevărat. La fel şi al lui Caine, când îşi va aminti de datoria lui şi va începe să facă unul. Îi aruncă mezinului o privire pe sub sprâncene, care fu întâmpinată cu un zâmbet insolent. Dar Alan este întâiul născut şi are obligaţia de a se însura şi de a produce un moşte...

Alan se întoarse, intenţionând să pună capăt subiectului, când îi surprinse zâmbetul lui Shelby, care îşi încrucişase braţele pe masă, uitând de cină şi bucurându-se pur şi simplu să-l privească pe Daniel MacGregor dându-se în spectacol.

– Te distrezi? îi mormăi Alan în ureche.

– Nu aş rata. Întotdeauna este aşa?

Alan ridică privirea, uitându-se de la tatăl său care gesticula în timp ce îşi ţinea prelegerea.

– Da.

Shelly oftă.

– Cred că m-am îndrăgostit. Daniel... Îi întrerupsese tirada trăgându-l brusc de mânecă. Să nu fie cu supărare pentru Alan sau pentru soţia ta, dar cred că, dacă m-aş căsători cu un MacGregor, ar trebui să fii tu acela.

Încă prins de propria diatribă, Daniel o privi ţintă. Deodată trăsăturile i se schimbară şi izbucni într-un hohot de râs.

– Eşti dată naibii, Shelby Campbell! Poftim... Ridică sticla de vin. Ai paharul gol.

– A fost o manevră bună, îi spuse Alan mai târziu, oferindu-i lui Shelby turul parţial al casei.

– Da? Râzând, ea îşi înlănţui mâna cu a lui. E greu să îi rezişti. Se ridică pe vârful degetelor, muşcându-i uşor lobul urechii. La fel şi întâiului său născut.

– Expresia aceasta trebuie să fie rostită cu respect, o avertiză Alan. Mie, personal, mi s-a părut întotdeauna o pacos...

– E fabulos! Shelby ridică o vază de porţelan transparent de pe o masă înaltă. Chantilly franţuzesc. Alan, jur, casa asta este mai bună decât un galion scufundat. Nu m-aş satura niciodată să mă plimb de pe un coridor pe altul. După ce aşează vaza la loc, se întoarse să-i zâmbească. Te-ai strecurat vreodată în vreuna dintre armurile acelea?

– Caine a făcut-o la un moment dat, iar mie mi-a trebuit o oră să-l scot afară.

Shelby murmură în semn de compătimire, încadrându-i chipul cu mâinile.

– Ai fost un băiat atât de cuminte.

Râsetul îi fu înăbuşit de buzele lui, într-un sărut neaşteptat şi aprins. Plin de dorinţă, plin de patimă, fără nici un avertisment.

– S-a strecurat în ea, continuă Alan trăgând-o de păr pentru a-şi adânci sărutul, pentru că *i-am sugerat că s-ar* putea să fie o experienţă interesantă.

Fără suflare, Shelby îl privea ţintă. Când va fi pregătită pentru turnurile acelea bruşte şi periculoase ale firii lui?

– Instigatorule, reuşi ea să spună.

– Lider obiectiv, o corectă el înainte de a-i da drumul. Şi am reuşit să-l scot... După ce a băgat-o pe Rena în sperieţi.

Shelby se sprijini o clipă de zid şi se uită la el, în timp ce tremurul din trupul ei se domoli încet – foarte încet.

– Nu cred că ai fost nici măcar pe departe atât de manierat pe cât mi-ai spus la un moment dat. Probabil că ai meritat să-ţi spargă nasul atunci.

– Caine merita şi mai mult.

Shelby râse din nou, în timp ce înaintară pe un alt coridor.

– Îmi place familia ta.

– Şi mie.

– Şi ţi-a plăcut să vezi cum m-am luat la trântă cu tatăl tău.

– Întotdeauna m-am dat în vânt după comediile de salon.

– De salon? Seamănă mai curând cu o sală a tronului. Îşi sprijini capul de umărul lui. E minunat, Alan... De unde i-a venit tatălui tău ideea că ne vom căsători?

El apăsă pe un întrerupător care aduse o lumină destul de mohorâtă pe hol.

– I-am spus că te-am cerut, rosti el relaxat. Tata nu înţelege cum de poate cineva să-l refuze pe întâiul său născut.

Se întoarse, prinzând-o bine pe Shelby între perete şi trupul lui.

Lumina obscură îi adâncea cearcănele de pe chip, umbrindu-i ochii. Shelby îi simţea forţa, deşi trupurile lor de-abia se atingeau. Putea fi aprig, la fel de uşor pe cât putea fi tandru.

– Alan...

– Cât îmi vei cere să mai aştept? Nu intenţionase să o pistoneze. Îşi promisese că nu o va face. Dar văzând-o în casa copilăriei lui, cu familia lui, cu amintirile sale, dorinţa lui nu făcuse decât să se intensifice.

– Te iubesc, Shelby.

– Ştiu. Îl cuprinse cu braţele, apăsându-şi obrazul pe al lui. Şi eu te iubesc. Mai dă-mi puţin timp, Alan, doar încă puţin. Cer prea mult, ştiu. Îl ţinu strâns un moment, înainte de a se îndepărta îndeajuns încât să-i vadă chipul. Eşti mai corect decât mine, mai bun, mai răbdător. Trebuie să profit de asta.

Nu se simţea corect, bun sau răbdător. Voia să o înghesuie într-un colţ şi să ceară, să insiste – să implore. Avea prea mult sânge de MacGregor pentru a face ultimul lucru, iar expresia din ochii ei nu va îngădui să recurgă la primele două.

– În regulă. Dar, Shelby, sunt lucruri despre care trebuie să vorbim când ne vom întoarce la Washington.

După ce iau decizia, va trebui să te rog să faci acelaşi lucru.

Ea îşi umezi buzele, temându-se că ştia cu ce avea legătură decizia lui. „Nu acum", îşi spuse ea. Nu voia să se gândească la asta acum. La Washington, se va mobiliza să înfrunte acest fapt, dar aici, acum, îl voia pe Alan doar pentru ea, fără umbra politicii, fără aluzii la viitor.

– Vom vorbi la Washington, fu ea de acord, şi îţi promit un răspuns.

Încuviinţând din cap, Alan îi cuprinse gâtul cu mâna.

– Să fie cel pe care îl vreau, murmură el, apoi o sărută fără urmă de răbdare. E târziu, adăugă el, ştiind că era atât surprinsă, cât şi vulnerabilă, continuând să îi asalteze gura cu lăcomie. Îmi închipui că toată lumea s-a dus la culcare.

– Ar trebui să mergem şi noi.

El râse, prinzându-i lobul urechii între dinţi.

– Ce-ai zice de o baie la miezul nopţii?

– Baie? Suspinând, Shelby închise ochii şi lăsă senzaţiile să o copleşească. Nu mi-am adus costumul.

– Bine.

O conduse pe hol înspre două uşi duble mari. După ce le deschise, o îndemnă să intre, apoi le închise şi le încuie în urma lor.

– Bine.

Cu mâinile în şolduri, ea cerceta încăperea.

Era mare, ca toate celelalte din casă. Un perete era acoperit în întregime cu panouri de sticlă, pe care se aflau plante exotice, atârnate la niveluri ameţitoare. Shelby vedea lumina lunii pătrunzând printre ele. Duşumeaua era făcută din bucăţi mici de mozaic într-un model complicat de nuanţe de albastru şi verde. În mijlocul încăperii se afla o piscină enormă, licărind albastru.

– Daniel MacGregor nu face pipi în ea, nu-i aşa? Vocea ei reverberă între apă şi tavanul înalt. Zâmbind

larg, Shelby se întoarse la Alan. Pun pariu că ai înotat în fiecare zi a vieții tale. Prima dată când te-am văzut, am avut imaginea unui înotător care traversează canalul, a unui maratonist. Din pricina felului în care ești clădit. Îl strânse iute de umăr. Poate că nu m-am înșelat prea tare.

Alan nu făcu decât să zâmbească și o trase de lângă piscină.

- Vom face o saună mai întâi.

- O, da?

- Da. Strecurându-și mâna pe sub banda pantalonilor ei, o trase mai aproape. Deschide porii un pic.

Cu o mișcare rapidă, îi desfăcu, apoi îi trase în jos peste șolduri.

- Dacă insiști. Shelby începu să-i desfacă cravata. Ai observat, domnule senator, că de cele mai multe ori porți mai multe haine decât mine?

- De fapt... Își strecură mâinile pe sub bluza ei și o găsi. Am observat.

Degetele ei bâjbâiră după nasturii lui.

- Dacă nu vrei să faci saună complet îmbrăcat, va trebui să te oprești. Lăsând să-i scape o răsuflare lungă, Shelby îi scoase cămașa. Vom avea nevoie de prosoape, adăugă ea, apoi își lăsă mâinile să-i alunece într-o mișcare lungă, de-a lungul pieptului, până la curea.

Alan îi scoase bluza încet de pe umeri, îngăduindu-și să o privească îndelung înainte de a întinde mâna spre raftul din spatele lui, după prosoape. Era palidă, zveltă, ispititoare, provocatoare... și a lui.

Cu ochii în ochii lui, Shelby își înfășură prosopul ca pe-un sarong în jurul trupului.

Shelby fu izbită de căldura uscată când Alan deschise ușa micii încăperi. Rămase nemișcată un moment, absorbind-o, înainte de a se îndrepta spre o bancă.

- Nu am mai făcut asta de luni întregi, murmură ea, apoi închise ochii, lăsându-se pe spate. E minunat.

– Mi s-a spus că tata a încheiat o serie de afaceri profitabile în încăperea aceasta.

Alan se aşează lângă ea. Shelby deschise foarte puţin ochii.

– Îmi imaginez că a făcut-o. Până să încheie afacerea, i-ar fi putut transforma pe majoritatea bărbaţilor cu o constituţie normală în mici băltoace. Mângâie încet coapsa lui Alan cu vârful unui deget. Foloseşti vreodată saunele pentru intrigi guvernamentale vitale, domnule senator?

– Am tendinţa să mă gândesc la alte lucruri în încăperile mici şi încinse. Aplecându-se, îi atinse umărul gol cu buzele – folosindu-şi limba abia sesizabil şi muşcând uşor. Vitale, cu siguranţă, dar mai personale.

Shelby îşi aplecă creştetul în timp ce el îşi apropie buzele de gâtul ei.

– Cât de personale?

– Absolut confidenţiale.

Alan o trase în poală şi începu să-i dea sărutările acelea lipsite de grabă, muşcând-o uşor, care o ameţeau mereu. Gura ei se mişcă lipită de a lui, cu o pasiune languroasă, saturată de dorinţă.

– Mă fascinează trupul tău, Shelby. Zvelt, neted, agil. Buzele lui alunecară mai jos, Zăbovind asupra nodului prosopului. Iar mintea ta – şi ea este ageră şi la fel de iscusită ca mâinile tale. Niciodată nu mi-a fost clar ce m-a atras mai întâi. Poate ca amândouă deodată.

Ea se mulţumea să stea întinsă, lăsându-l să facă dragoste cu ea, cu ajutorul cuvintelor şi cu atingerea tandră a buzelor lui. Avea muşchii relaxaţi de la căldură, pielea moale şi umedă. Când buzele lui le găsiră din nou pe ale ei, descoperi că de-abia mai avea puterea să-şi ridice braţul, cuprinzând gâtul pentru a-l atrage mai aproape. Dar gura ei se putea mişca, mulându-se pe a lui, deschizându-se, invitând, ispitind. Îşi concentra toată puterea acolo, în timp ce trupul părea să i se topească de căldură şi dorinţă.

O simți gemând o dată, cu gura lipită de a lui, gustându-i respirația tremurătoare care se amesteca cu răsuflarea lui. Parfumul, mereu incitant, părea să umple mica încăpere până când nu mai rămase nimic altceva. Astfel că o atinse, mai întâi cu o posesivitate languroasă, văzând fiecare linie sensibilă cu ochiul minții, în timp ce degetele lui alunecau.

Cu brațul înlănțuit în jurul spatelui ei, o trase mai aproape. Pielea, alunecoasă de la căldură, părea să se sudeze. Buzele lor, încă flămânde, se apropiau din ce în ce mai mult, într-un sărut care se prelungea la nesfârșit. Era răsplătit cu o reacție peste tot unde o atingea, reacție care devenea din ce în ce mai intensă pe măsură ce mâinile lui o căutau tot mai nerăbdătoare. Când începu să se cutremure, el simți că îl invadează dorința. „Acum", îi cerea. „Ia-o acum, aici și acum." Respirând sacadat, îndepărtă nevoia, bucurându-se s-o facă pe ea să-și piardă mințile.

Descoperi că era fierbinte și umedă. Când se arcui sub mâna lui, îi simți pasiunea crescând, apoi exploatând. Îi gemu în neștire numele, doar numele lui. Era tot ce voia să audă. Apoi deveni supusă din nou, moale și catifelată. Ar fi putut-o ține astfel ore în șir. Strângând-o mai tare, se ridică.

– E periculos să stăm aici prea mult. Îi atinse gura în grabă. Haide să ne răcorim.

– Imposibil, murmură Shelby, lăsându-se pe umărul lui. Absolut imposibil.

Lăsară prosoapele în urmă.

– Apa este răcoroasă... Aproape la fel de mult ca pielea ta.

Oftând pe jumătate, ea se întoarse privind la suprafața neclintită a piscinei.

– Dacă o pot suporta eu, o vei putea și tu.

Îl cuprinse mai bine cu brațele.

– Dar nu cred că am puterea să mă țin la suprafață.

– Vom folosi sistemul de întrajutorare, sugeră Alan și, ridicând-o ușor, sări în apă cu ea.

Shelby icni scurt simțind apa rece, apoi ieși la suprafață trăgând aer și prinzându-se de Alan.

– E gheață!

– Nu, de fapt este menținută la 25°. E din cauza schimbării bruște de temperatură.

Shelby își miji ochii și își împroșcă apă pe față înainte de a se desprinde de el, înaintând pe fundul piscinei. Simțea că i se dezmorțesc mușchii, gata să se relaxeze și să se întindă. Când ajunse în celălalt capăt al piscinei, Alan o aștepta.

– Dă-te mare, îl acuză ea îndepărtându-i părul ud din ochi. Apoi, cu limba între dinți, își lăsă privirea să coboare încet pe deasupra lui, de la apa care îi curgea din păr până la punctul în care vălurea blând, exact sub talia lui. Nu conta de câte ori îl vedea, de câte ori îl atingea, trupul lui avea să o excite întotdeauna. Arăți nemaipomenit, domnule senator. Cred că m-aș putea obișnui să te văd ud și gol. Se întoarse alene pe spate, plutind. Dacă te decizi vreodată să renunți la politică, îmi închipui că ai putea avea o carieră de succes ca salvamar pe o plajă de nudiști.

– Întotdeauna e bine să ai un plan de rezervă.

O privi un moment, cu trupul alb și neted pe apa întunecată. Lumina lunii se strecura prin ferestre, tremurând pe suprafața apei. Dorința pe care o simțise cu doar câteva momente înainte reveni cu toată forța. Cu o singură mișcare, ajunse lângă ea, cuprinzându-i talia cu brațul. Shelby îl apucă de umeri pentru a se echilibra, în timp ce își lăsă capul pe spate, cu părul întins pe apă. O văzu în ochii lui – excitarea, dorința reciprocă. Apoi gura ei o întâlni grăbită pe a lui, iar el nu mai văzu nimic.

Știa că nu vor mai face dragoste alene și răbdător acum. Gura lui o strivi pe a ei, și gustă izul de sălbăticie și disperare. Mâna de pe șoldul ei o modela după el.

Shelby nu ştiuse că putea fi cuprinsă de pasiune din nou, atât de repede, dar o invada la fel de puternică şi de intensă ca mai devreme. Dorinţa venea în valuri grăbite, fiecare mai înalt decât cel de dinaintea lui, până când se cufundă în ea luptându-se să tragă aer în piept. Trupurile lor se lipiră unul de altul, umede şi nerăbdătoare. Îşi strecură degetele în părul lui, murmurând o mie de promisiuni, o mie de rugăminţi.

Apa le încetinea mişcările, părând că îi tachinează, când amândoi s-ar fi grăbit. Nici unul nu mai avea răbdare pentru reverie sau langoare acum, când dorinţa era atât de intensă şi de devoratoare. Simţea apa clipocindu-i peste umeri, rece şi senzuală, în timp ce gura lui Alan se încinse, devenind mai fermă, mai lacomă deasupra gurii ei. Îi simţea mirosul pe piele, îi simţea gustul când îl atingea cu buzele, urma aceea vagă de clor amestecată cu parfumul şi aroma cu care se obişnuise atât de mult. Era suficient să-i aducă aminte că erau într-o piscină şi nu într-o lagună adăpostită la o mie de kilometri distanţă.

Dar când o luă, cu o pasiune frenetică, s-ar fi putut afla oriunde altundeva.

capitolul 11

- Bună.

Shelby își înăbuși un căscat, coborând ultimul șir de scări și dând cu ochii de Serena.

- Bună.

- Se pare că doar noi două nu suntem prinse deja în vreo activitate dezgustător de productivă în dimineața asta. Ai luat micul dejun?

- Nuuu. Shelby își duse mâna la stomac. Mor de foame.

- Bun. De obicei luăm micul dejun în camera de lângă bucătărie, căci avem fiecare ora lui. Caine, continuă Serena în timp ce începură să înainteze pe hol, se trezește întotdeauna în zori - obicei pentru care am vrut mereu să îl strâng de gât când eram copii. Alan și părinții mei nu sunt nici ei mai breji. Diana consideră că opt dimineața e destul de târziu pentru oricine, iar Justin funcționează după un ceas pe care încă nu-l înțeleg. În orice caz, am asta drept scuză acum. Se bătu pe burta mare și rotundă.

Shelby zâmbi larg.

- Eu nu am nici o oră.

- Și mai bine pentru tine. Serena intră în camera scăldată de soare unde se servea micul dejun, care ar fi fost considerată mare și formală de către oricine, însă nu și conform standardelor lui Daniel MacGregor. La ferestre atârnau draperii groase de un albastru regal, legate cu canafi mari. Covorul era un Aubusson, în nuanțe pale de albastru și auriu.

- Nu mă mai satur de locul ăsta. Shelby se îndreptă către un bufet Chippendale, pentru a studia o colecție de căni de cositor din New England.

– Nici eu, spuse Serena râzând. Ce părere ai de gofre?

Shelby zâmbi peste umăr.

– Am o părere foarte caldă și prietenoasă despre ele.

– Știam că îmi place de tine, spuse Serena încuviințând din cap. Vin imediat.

Dispăru printr-o ușă laterală.

Rămasă singură, Shelby se plimbă, studiind un peisaj franțuzesc discret, mirosind florile proaspete dintr-un vas de cristal. I-ar fi trebuit întregul weekend ca să vadă toate încăperile, decise ea. Și o viață întreagă pentru a aprecia cu adevărat tot ce era în ele. Cu toate acestea, se simțea acasă aici, se gândi ea în timp ce privea pe fereastra care dădea spre pajiștea din partea de sud. Se simțea în largul ei cu familia lui Alan, ca și când ar fi fost a ei. Ar fi trebuit să fie atât de simplu pentru ei să se iubească, să se căsătorească, să aibă copii... Suspinând, își sprijini fruntea de sticlă. Dacă ar fi atât de simplu!

– Shelby?

Îndreptându-se, se întoarse și o văzu pe Serena studiind-o în tăcere.

– Ți-am adus niște cafea, spuse ea după o scurtă ezitare. Nu se aștepta să vadă ochii aceea cenușii candizi plini de tulburare. Vin și gofrele într-un minut.

– Mulțumesc. Shelby se așeză la masă în timp ce Serena turna cafea. Alan mi-a spus că ai un cazinou în Atlantic City.

– Da. Eu și Justin suntem parteneri acolo și la alte câteva hoteluri. Restul, adăugă ea ridicând ceașca, le deține singur... Pentru moment.

Shelby zâmbi larg. Îi plăcea de Serena.

– Îl vei convinge că are nevoie de o parteneră și în alte lucruri.

– Treptat. Am învățat cum să îl iau cu un an în urmă sau cam așa ceva – mai ales că a pierdut pariul și-a trebuit să se însoare cu mine.

– Va trebui să mă lămurești în această privință.

– Îi plac jocurile de noroc. La fel și mie. Ne-am hotărât să dăm cu banul. Ea zâmbi, amintindu-și. Cap, câștig eu, pajură, pierzi tu.

Râzând, Shelby puse ceașca jos.

– Moneda ta, presupun.

– Absolut. Bineînțeles că știa, dar în tot acest timp nu l-am lăsat niciodată să vadă asta. Cu un gest inconștient, își așeză mâna pe abdomen. Îi menține atenția trează.

– E înnebunit după tine, murmură Shelby. Se vede din felul în care te privește când intri într-o încăpere.

– Am trecut prin multe eu și Justin. Tăcu pentru un moment, amintindu-și de primele luni furtunoase după ce se întâlniseră, de dragostea care crescuse, în ciuda lor, și de teama de a face pasul acela final. Și Caine, și Diana, continuă ea. Justin și Diana au avut o copilărie grea. Asta i-a făcut să le fie greu să se implice într-o relație. Ciudat, cred că l-am iubit pe Justin aproape de la început, deși nu mi-am dat seama. A fost la fel și în cazul lui Caine și al Dianei.

Se opri, privind-o pe Shelby cu ochii ei calzi și inocenți.

– Voi, cei din familia MacGregor, vă hotărâți repede.

– Mă întrebam dacă Alan va iubi vreodată pe cineva până când l-am văzut cu tine. Întinse mâna peste masă și îi atinse palma lui Shelby. Am fost atât de bucuroasă când am văzut că nu ești genul de femeie de care mi-era teamă că se va îndrăgosti.

– Care este genul acela? întrebă Shelby, zâmbind pe jumătate.

– O blondă distantă, poate, alunecoasă și elegantă, cu mâini moi și maniere impecabil de plicticoase. Ochii îi scânteiară de umor. Cineva cu care nu aș putea îndura să îmi beau cafeaua de dimineață.

Deși Shelby râse, clătină din cap și sorbi din nou din cafea.

– O astfel de persoană pare foarte potrivită pentru domnul senator Alan MacGregor.

– Potrivită pentru titlu, contracară Serena, nu pentru bărbat. Iar bărbatul în cauză este fratele meu. Are tendința să fie prea serios uneori, să muncească prea mult, să-i pese prea mult. Are nevoie de cineva care să îl ajute să își amintească să se relaxeze și să râdă.

– Mi-aș dori ca asta să fie tot ce are nevoie, spuse Shelby încet.

Văzând din nou tulburarea din ochii lui Shelby, Serena simți unda instantanee de compătimire. Și-o stăpâni cu dificultate, nedorind să fie indiscretă.

– Shelby, nu îmi bag nasul unde nu-mi fierbe oala-ei bine, poate doar puțin. Doar că voiam foarte mult să știu ce simți. Îl iubesc pe Alan foarte mult.

Shelby privi țintă în ceașca goală înainte de a-și ridica privirea spre ochii Serenei.

– Și eu.

Serena se rezemă de spătar, dorindu-și să poată spune ceva înțelept.

– Niciodată nu este atât de ușor, nu-i așa?

Shelby clătină din cap din nou.

– Nu, nu este.

– Așadar, te-ai hotărât în sfârșit să te trezești.

Alan sparse tăcerea intrând pe ușă. Deși observase că se întâmpla ceva între Shelby și sora lui, nu comentă.

– E de-abia zece, rosti Shelby, plecându-și capul pentru a-i primi sărutul. Ai mâncat?

– Cu câteva ore în urmă. Mai este cafea?

– Destulă, spuse Serena. Du-te și ia-ți o cană din bufet. L-ai văzut pe Justin?

– E sus, cu tata.

– Ah, pune la cale vreun nou complot financiar strălucit.

– Joacă pocher, o corectă el, turnându-și cafea. Tata a pierdut vreo cinci sute de dolari.

– Caine?

– Cam 300.

Serena încercă să pară că dezaprobă, însă nu-i reuși.

– Nu știu ce să mă fac cu Justin care îmi tapează întruna familia de bani. Tu cât ai pierdut?

Alan ridică din umăr și sorbi din cafea.

– Cam o sută șaptezeci și cinci. Surprinzând privirea lui Shelby, zâmbi larg. Joc cu Justin doar din motive diplomatice. Cum ea continua să-l privească țintă, se sprijini de bufet. Și, la naiba, într-o zi îl voi bate!

– Nu cred că jocurile de noroc sunt legale în statul acesta, observă Shelby, privind spre gofrele care le erau aduse. Îmi închipui că amenda e destul de usturătoare.

Ignorând-o, Alan privi spre farfurie.

– Ai de gând să le mănânci pe toate?

– Da. Shelby luă siropul și turnă din abundență. Dat fiind că, de regulă, cluburile rezervate bărbaților sunt arhaice, șovine și neconstituționale, presupun că aș putea asista la un joc.

Alan privi cum dispăreau gofrele.

– Nici unul dintre noi nu a considerat vreodată că banii au gen. Își răsuci un cârlionț de-al ei în jurul degetului. Ești pregătită să pierzi?

Shelby zâmbi, strecurându-și furculița între buze.

– Nu obișnuiesc.

– Cred că voi privi nițel, zise Serena. Unde sunt mama și Diana?

– În grădină, spuse Alan. Diana voia câteva sugestii pentru casa pe care ea și Caine au cumpărat-o.

– Asta înseamnă că avem o oră sau două, spuse Serena, încuviințând din cap și ridicându-se .

– Mama ta nu este de acord cu jocurile de cărți?

– Cu trabucurile tatei, corectă Serena când ieșiră din cameră. Le ascunde de ea sau ea îl lasă să creadă că așa stau lucrurile.

Amintindu-și de ochii calmi și pătrunzători ai Annei, Shelby decise că probabil ultima variantă era cea adevărată. Ca și lui Alan, Annei îi scăpau puține lucruri.

În timp ce o apucară în sus pe scările abrupte, se auzi bubuind vocea lui Daniel:

- Al naibii să fii, Justin Blade, eşti al dracului de norocos!

-Cei din familia MacGregor nu ştiu deloc să piardă, şopti Shelby, privind spre Alan.

- Vom vedea dacă cei din neamul Campbell se descurcă mai bine. Carne de tun, anunţă Alan din uşă.

Fumul de tutun scump plutea în aer, gros şi înţepător. Foloseau vechiul birou imens al lui Daniel drept masă, lângă care trăseseră scaune. Cei trei bărbaţi ridicară capul când intrară Shelby şi Serena.

- Nu-mi place să iau banii soţiei, comentă Justin, aruncându-i un zâmbet, cu trabucul între dinţi.

- Nu vei avea ocazia să încerci. Serena se lăsă pe braţul scaunului lui cu un oftat discret. Lui Shelby i-ar plăcea un joc sau două.

- Un Campbell! Daniel îşi frecă mâinile. Bine atunci, să vedem încotro bate vântul acum. Ia un scaun, fetiţo. Trei puncte, limită de zece dolari, valeţi sau mai sus în deschidere.

- Dacă tu crezi că îţi scoţi pârleala cu mine, MacGregor, spuse Shelby cu lejeritate, aşezându-se, atunci te înşeli.

Daniel scoase un sunet în semn de apreciere.

- Fă cărţile, băiete, îi porunci el lui Caine. Fă cărţile!

Lui Shelby îi trebuiră mai puţin de zece minute pentru a descoperi că Justin Blade era cel mai bun jucător peste care dăduse. Şi stătuse în jurul câtorva mese - elegante şi mai puţin elegante. Daniel juca sfidător, Caine, cu o combinaţie de impulsivitate şi abilitate, dar Justin juca pur şi simplu. Şi câştiga. Pentru că ştia că avea de-a face cu un jucător mai iscusit decât ea, Shelby se bază pe ceea ce considera a fi cel mai mare atu al ei. Norocul chior.

Stând lejer în spatele ei, Alan o privi punând pe masă două cărţi de inimă roşie, alegând să facă o chintă.

Clătinând din cap, se îndreptă spre masa din colţ pentru a-şi mai turna o cafea.

Îi plăcea cum arăta, aproape cot la cot cu tatăl său, cu capetele roşcovane aplecate, în timp ce îşi studiau cărţile. Era ciudat cât de uşor se strecurase în viaţa lui, ca un salt discret în apă care promitea vălurele nesfârşite, fascinante. Se potrivea acolo, în camera ciudată din turn, jucând pocher în fumul gros şi cu cafeaua răcindu-se în ceşti. Şi s-ar fi potrivit şi într-o reuniune elegantă la Washington, într-o încăpere care strălucea de lumină şi lux, sorbind şampanie dintr-un pahar înalt.

Se potrivea în braţele lui noaptea, aşa cum nu se potrivise nici o femeie sau cum nu se va mai potrivi vreodată. Alan avea nevoie de ea în viaţa lui la fel de mult pe cât avea nevoie de mâncare, de apă şi de aer.

– O pereche de aşi, spuse Daniel cu o privire cruntă.

Justin puse cărţile jos cu faţa în sus.

– Două perechi. Valeţi şi şeptari. Se lăsă pe spătar, în timp ce Caine înjură dezgustat.

– Fir-ai al... izbucni Daniel, privind de la fiica lui spre Shelby. Lua-te-ar dracu', Justin Blade!

– Îl trimiţi prematur, comentă Shelby, întinzându-şi cărţile. Chintă, de la cinci la nouă.

Alan se duse să-i vadă cărţile.

– Să fiu al naibii, a tras şesarul şi şeptarul!

– Numai o vrăjitoare afurisită trage o chintă, tună Daniel, privind-o crunt.

– Sau o afurisită de Campbell, spuse Shelby cu nonşalanţă.

El îşi miji ochii.

– Fă cărţile!

Justin îi zâmbi larg în timp ce Shelby luă nişte chipsuri.

– Bine ai venit la bord, spuse el încet şi începu să amestece.

Jucară o oră, timp în care Shelby se ţinu de un sistem ilogic care o menţinu la suprafaţă. În mod normal,

nu ar fi considerat că un câştig de douăzeci şi cinci de dolari era ceva impresionant, dar având în vedere competiţia, era cât se poate de mulţumită. Ar fi jucat până după-amiaza, însă deveniră foarte serioşi în clipa în care Daniel auzi vocea soţiei urcând pe scări. Stinse imediat cea mai bună parte a unui trabuc de şapte dolari, apoi îl ascunse împreună cu scrumiera sub birou.

– Pariez pe cinci, spuse el aplecându-se din nou peste birou.

– Nu ai deschis încă, îi aminti Shelby cu suavitate. Luând o bomboană de mentă din bolul de pe birou, i-o aruncă în gură. Trebuie să îţi acoperi toate urmele, MacGregor.

Daniel zâmbi larg şi îi răvăşi părul.

– Eşti o fata bună, fie că eşti Campbell sau nu.

– Ar fi trebuit să ştim că vor fi ocupaţi să le ia Justin banii, afirmă Anna intrând în încăpere cu Diana alături.

– Am pierdut un joc şi în faţa nou-venitei.

Caine se întinse să ia mâna soţiei.

– Era timpul ca Justin să aibă puţină concurenţă. Cuprinzându-i gâtul lui Caine cu braţele, Diana îşi odihni bărbia pe creştetul lui. Eu şi Anna ne gândeam să înotăm înainte de prânz. Este cineva interesat?

– Bună idee. Daniel împinse scrumiera cu piciorul ceva mai în spate, sub birou. Înoţi, fetiţo?

– Da. Shelby puse cărţile jos. Dar nu mi-am adus costum de baie.

– Este un dulap plin în vestiar, spuse Serena. Sigur vei găsi unul potrivit.

– Chiar? Îi aruncă o privire lui Alan. Nu-i aşa că e convenabil? Un vestiar plin cu costume?

El îi zâmbi senin.

– Nu ţi-am spus? Sună bine un costum de baie, adăugă el, punându-şi mâinile pe umerii ei. Nu am văzut-o niciodată pe Shelby în costum de baie.

Douăzeci de minute mai târziu, Alan se afla în căldura relaxantă a saunei. În locul lui Shelby, era însoțit de fratele său și de Justin. Sprijinindu-se, își lăsă mușchii să se relaxeze și își aminti de luciul umed și catifelat de pe pielea ei și de îmbujorarea trandafirie care o acoperea când o ținuse in brațe.

– Îmi place că ai gust, comentă Caine, sprijinindu-și umerii de perete. Deși m-ai surprins.

Alan deschise ochii îndeajuns încât să-l vadă pe Caine.

– Da?

– Shelby a ta nu e deloc genul de blondă elegantă cu, ăăă, trup interesant, cu care te întâlneai cu câteva luni în urmă. Caine își ridică un genunchi pentru a se instala mai confortabil. Nu ar fi rezistat nici cinci minute cu tata.

– Shelby nu seamănă cu nimeni.

– Trebuie să respect pe cineva care face o chintă, adăugă Justin întinzându-se pe banca de deasupra lui Alan. Serena îmi spune că e potrivită pentru tine.

– Întotdeauna e plăcut să ai aprobarea familiei, comentă Alan sec.

Justin nu făcu decât să râdă și își așeză capul pe brațele încrucișate.

– Voi, cei din neamul MacGregor, aveți obiceiul de a vă băga nasul în genul acesta de lucruri.

– Vorbește, desigur, din experiența personală. Caine își dădu părul umed de pe frunte. Momentan, îmi convine de minune interesul bătrânului față de Alan. Nu ne mai are pe mine și pe Diana în vizor.

– Ai zice că e prea ocupat cu Rena și cu nepotul pe care-l așteaptă ca să mai aibă energie și pentru altceva.

Alan își odihni brațele pe banca de sus, lăsând sudoarea să curgă de pe el.

– La dracu', nu va fi satisfăcut până când nu i se vor încurca o sumedenie de MacGregori și/sau Blade mici

printre picioare. Caine zâmbi larg. De fapt, m-am gândit şi eu la asta un pic.

– Dacă stai să te gândeşti, nu te va ajuta să produci încă un scoţian comanş, spuse Justin agale.

– Eu şi Diana ne-am gândit să testăm apele cu nepotul sau nepoata noastră mai întâi.

– Cum e să ştii că urmează să devii părinte, Justin? îl întrebă Alan.

Justin privi la tavanul de lemn, amintindu-şi senzaţia pe care o avusese când simţise viaţa mişcându-i-se sub palmă, înlăuntrul femeii pe care o iubea. Încântător. Vedea cum arăta Serena, goală, cu copilul lui în ea. Frumoasă. Ştia cum se simţea uneori la primele ore ale dimineţii când ea era caldă şi adormită lângă el...

– Îngrozit, murmură el. Mă sperie de moarte. Bebeluşii aduc o multitudine de „ce-ar fi dacă" în viaţa ta. Cu cât îl vreau mai mult, cu cât se apropie mai tare, cu atât sunt mai speriat. Reuşi să ridice din umeri din poziţia în care se afla. Şi cu atât mai mult vreau să văd cum va arăta partea aceea din mine şi Serena.

– Un neam puternic, afirmă Caine. Sânge bun.

Justin râse înfundat şi închise ochii.

– Se pare că Daniel a decis să simtă acelaşi lucru şi faţă de cei din neamul Campbell. Ai de gând să te căsătoreşti cu ea, Alan?

– Aici, la toamnă.

– La naiba, de ce n-ai spus aşa? întrebă Caine. Tata ar fi găsit o scuză să scoată de la naftalină şampania aceea veche pe care o ascunde.

– Shelby nu o ştie încă, spuse Alan cu lejeritate. M-am gândit că e mai înţelept să-i spun ei întâi.

– Nu mi se pare o femeie care să facă ce i se spune.

– Foarte pătrunzător, îi spuse Alan lui Justin. Dar am încercat să o cer. Mai devreme sau mai târziu s-ar putea să trebuiască să-mi schimb tactica.

Caine se încruntă.

– Te-a refuzat?

Alan deschise ochii din nou.

– Dumnezeule, uneori arăţi exact ca el! Nu a spus nici da, nici nu. Tatăl lui Shelby a fost senatorul Robert Campbell.

– Robert Campbell, repetă Caine încet. O, înţeleg. E de înţeles că nu îi e uşor cu profesia ta. Tatăl ei participa la alegerile prezidenţiale primare când a fost asasinat, nu-i aşa?

– Da. Alan citi întrebarea nerostită din ochii fratelui său. Şi, da, intenţionez să candidez când va veni timpul. Era prima dată, îşi dădu seama, când o spunea cu voce tare. Opt ani nu era o perioadă atât de lungă încât să îl pregătească pentru un drum atât de greu şi îndelungat. Răsuflă lung şi în tăcere. Despre altceva trebuie să discut eu cu Shelby.

– Te-ai născut pentru asta, Alan, spuse Justin simplu. Nu e un lucru căruia să-i poţi întoarce spatele.

– Nu, dar am nevoie de ea. Dacă ar trebui să aleg...

– Ai alege-o pe Shelby, încheie Caine, înţelegând perfect ce însemna să găseşti dragostea, femeia potrivită. Dar mă întreb dacă aţi putea trăi cu asta vreunul din voi.

Alan rămase tăcut un moment, apoi închise ochii din nou.

– Nu ştiu.

O alegere, într-un sens sau altul, l-ar rupe exact în două.

În miercurea de după weekendul petrecut în Hyannis Port, Shelby primi primul telefon de la Daniel MacGregor. Cu vasul de apă al Mătuşicii Em într-o mână, ridică receptorul cu cealaltă.

– Shelby Campbell?

– Da, spuse ea. Nimeni altcineva nu avea o voce atât de tunătoare. Bună, Daniel.

– Ai închis magazinul pe astăzi?

– Frământ lutul miercurea, îi spuse ea, prinzând receptorul între ureche și umăr și schimbând apa păsării. Dar da, am închis. Ce mai faci?

– Bine, bine, fetițo. O să am grijă să-ți vizitez magazinul când voi veni data viitoare la Washington.

– Bun. Se așează pe brațul fotoliului. Și vei cumpăra ceva.

Daniel râse înfundat și gâjâit.

– S-ar putea să o fac, dacă ești la fel de pricepută cu mâinile pe cât ți-e de ascuțită limba. Familia plănuiește să petreacă 4 Iulie la Comanche, în Atlantic City, spuse Daniel pe nepusă masă. Am vrut să te invit chiar eu.

4 Iulie, se gândi Shelby. Artificii, hotdog și bere. Era mai puțin de o lună până atunci – cum de trecuse timpul atât de repede? Voia să se imagineze pe plajă cu Alan, privind la culorile care explodau pe cer. Și totuși... viitorul ei, viitorul lor era ceva pe care nu îl putea vedea încă.

– Apreciez, Daniel. Mi-ar plăcea enorm să vin.

Ceea ce era adevărat, își spuse Shelby. Dacă o va face sau nu era altă chestiune.

– Ești potrivită pentru fiul meu, îi spuse Daniel, suficient de abil pentru a-i surprinde ezitarea. Nu am crezut că mă voi auzi spunând asta despre un Campbell, dar o fac. Ești puternică și deșteaptă. Și știi să râzi. Ai sânge scoțian bun în vene, Shelby Campbell. Îl voi vedea în nepoții mei.

Shelby râse, fiindcă ochii i se umplură prea brusc pentru a împiedica lacrimile.

– Ești un corsar, Daniel MacGregor, și un complotist.

– Așa-i. Ne vedem la Comanche.

– La revedere, Daniel.

După ce închise, Shelby își apăsă degetele pe ochi. Nu avea să cedeze nervos după câteva cuvinte glumețe. Știuse din prima dimineață în care se trezise în brațele lui Alan că nu făcea decât să amâne inevitabilul. Potrivită pentru el? Daniel spusese că era, dar poate că nu vedea decât suprafața. Nu știa ce se ascundea în sufletul

ei. Nici măcar Alan nu știa cât de adâncă era teama, cât de reală și de vie rămăsese în toți acești ani.

Dacă își dădea voie, auzea încă cele trei explozii care fuseseră gloanțe. Și vedea, dacă își dădea voie să vadă, tresărirea surprinsă a trupului tatălui ei, felul în care căzuse la pământ aproape la picioarele ei. Oamenii care strigau, alergau, plângeau. Sângele tatălui ei pe fustă. Cineva o dăduse într-o parte pentru a ajunge la el. Shelby se așezase pe podea, singură nu mai mult de treizeci de secunde poate: o viață întreagă.

Nu fusese nevoie să i se spună că tatăl ei murise – văzuse cum se scurgea viața din el. Simțise cum se scurgea și din ea.

Niciodată nu va mai permite să se întâmple asta, gândi Shelby cu răsuflarea întretăiată. Nu avea să mai... nu mai putea niciodată... să moară niciodată atât de dureros.

Bătaia de la ușă trebuia să fie a lui Alan. Shelby își mai acordă încă un minut pentru a se asigura că lacrimile erau sub control. Trăgând aer în piept încă o dată, se duse să răspundă la ușă.

– Ei bine, MacGregor. N-avem mâncare, comentă ea cu sprâncenele ridicate.

– Păcat. Mă gândeam că asta ar putea compensa.

Îi întinse un singur trandafir, ale cărui petale erau de culoarea părului ei. „Un dar tradițional", se gândi ea, încercând să îl primească cu nonșalanță. Dar nimic din ce îi dăruia el nu putea fi luat cu nonșalanță. Când cuprinse tulpina cu degetele, știu că era un simbol. Un bărbat tradițional, serios, cu intenții serioase, îi oferea o parte foarte serioasă din el

– În trandafir ar trebui să fie mai romantic decât zece, spuse ea îndeajuns de senină. Apoi lacrimile i se adunară în ochi. Era. Mulțumesc.

Își aruncă brațele în jurul gâtului lui, apăsându-și gura pe-a lui cu putere și o urmă de disperare. Disperarea aceea îl făcu pe Alan să o strângă cu blândețe,

mângâindu-i părul răvășit sălbatic și alinându-i buzele cu ale lui.

– Te iubesc, șopti ea, îngropându-și fața în gâtul lui până când fu sigură că avea ochii uscați.

Alan își trecu mâna pe sub bărbia ei și i-o ridică, apoi o studie.

– Ce s-a întâmplat, Shelby?

– Nimic, spuse ea prea repede. Devin sentimentală când cineva îmi aduce un cadou. Intensitatea tăcută din ochii ei nu se schimbă; emoțiile copleșitoare din sufletul ei nu slăbiră. Fă dragoste cu mine, Alan. Își lipi obrazul de al lui. Vino cu mine în pat acum.

O dorea. Era capabilă să intensifice dorința cu o privire, dar știa că nu era răspunsul de care aveau nevoie nici unul dintre ei atunci.

– Haide să stăm jos. E timpul să vorbim.

– Nu, eu...

– Shelby. O luă de umeri. E timpul.

Ea răsuflă întretăiat. Îi acordase tot timpul de care fusese în stare. Știa că avea să tragă linie mai devreme sau mai târziu. Încuviință din cap, îndreptându-se spre canapea și continuând să strângă trandafirul.

– Dorești o băutură?

– Nu. Punându-i din nou mâna pe umăr, o așeză, apoi se lăsă lângă ea. Te iubesc, spuse el simplu. Știi asta și că vreau să te căsătorești cu mine. Nu ne cunoaștem de mult timp, continuă el când Shelby rămase tăcută. Dacă ai fi un altfel de femeie, aș putea fi convins că ai nevoie de timp pentru a fi sigură de sentimentele tale pentru mine. Dar nu ești un alt fel de femeie.

– Știi că te iubesc, Alan, îl întrerupse ea. Vei fi logic, iar eu...

– Shelby. Putea să oprească un discurs impetuos cu o șoaptă. Știu că ai o problemă cu profesia mea. Înțeleg, poate doar în parte, dar chiar înțeleg. E ceva asupra căruia trebuie să lucrăm amândoi de acum încolo.

Îi luă mâinile și simți cât era de încordată. Ne vom ocupa de asta, Shelby, oricum ar trebui să o facem.

Ea rămase tăcută privindu-l ca și când ar fi știut ce urma să spună.

– Cred că ar trebui să îți spun acum că am fost abordat de câțiva membrii-cheie ai partidului și că mă gândesc serios să candidez la președinție. Nu se va întâmpla mai devreme de zece ani, dar bazele au fost deja puse.

O știuse – bineînțeles că o știuse –, dar faptul că îl auzi rostind-o o făcu să-și simtă mușchii din stomac contractându-se ca un pumn. Simțind că îi crește presiunea în plămâni, expiră încet și lung.

– Dacă îmi ceri părerea, reuși ea să spună cu o voce calmă, nu ar trebui să stai pe gânduri, ar trebui să o faci. E ceva pentru care ai fost făcut, Alan, ceva ce trebuie să devii. Cuvintele, chiar în clipa în care le rosti, știind că erau adevărate, o sfâșiară. Știu că în cazul tău nu este pur și simplu chestiune de putere și ambiție. Tu ai vedea și greutățile, chinul, responsabilitatea imposibilă. Shelby se ridică, știind că, dacă ar mai sta nemișcată încă un moment, ar exploda. Puse trandafirul jos iute. Prea iute. Tulpina aproape că se rupse între degetele ei. Există un lucru numit destin, murmură ea.

– Poate. O privi plimbându-se de colo-colo prin încăpere, trecându-și mâna peste o pernă pe care o luase de pe canapea. Ești conștientă că nu înseamnă doar că îmi voi pune numele pe voturi. Când va veni timpul, vor fi campanii lungi și grele. Am nevoie să fii alături de mine, Shelby.

Ea se opri un moment, cu spatele la el, strângând din ochi. Luptându-se să se adune, se întoarse către el.

– Nu mă pot căsători cu tine, Alan.

Ceva scăpără în ochii lui, furie sau durere, nu era sigură, dar vocea lui era calmă când vorbi:

– De ce?

Avea gâtul atât de uscat, încât nu era sigură că putea răspunde. Cu un efort, înghiți în sec.

– Nu sunt o gazdă politică. Și nu sunt diplomată sau o bună organizatoare. De asta ai tu nevoie.

– Vreau o soție, răspunse Alan calm. Nu o angajată.

– La naiba, Alan, aș fi inutilă! Mai rău de atât. Cu un sunet de frustrare, începu să se plimbe din nou. Dacă aș încerca să mă încadrez în tipar, aș lua-o razna. Nu am răbdare pentru saloane cosmetice și secretare și să fiu plină de tact douăzeci și patru de ore pe zi. Cum aș putea fi prima-doamnă, când nici măcar nu sunt o doamnă nici jumătate din acest timp? spuse ea repezit. Și, naiba să te ia, vei câștiga! Și mă voi trezi la Casa Albă, sufocată de eleganță și protocol.

El așteptă în timp ce răsuflarea ei chinuită umplu camera.

– Vrei să spui că te-ai căsători cu mine dacă aș alege să nu candidez?

Ea se răsuci spre el, cu ochii scânteietori și tulburați.

– Nu face asta... M-aș urî. Nu poate să fie o alegere între ceea ce ești și mine, Alan.

– Dar o alegere între ceea ce ești tu și mine, contracară el. Furia pe care și-o stăpânise ieși la iveală. Poți face o alegere. Sări de pe canapea și o luă de brațe. Furia ieșea clocotitoare din el, copleșind-o. Știa că va fi letală, văzuse semne prevestitoare, dar nu avea nici o apărare. Poți alege să mă scoți din viața ta cu un simplu nu și te aștepți să accept asta știind că mă iubești. Din ce dracu' crezi că sunt făcut?

– Nu este o alegere, spuse ea înflăcărată. Nu pot face nimic altceva. Nu aș fi bună pentru tine, Alan. Și trebuie să înțelegi asta.

El o scutură cu suficientă violență încât să o facă să îi tresară capul.

– Nu mă minți, și nu căuta scuze. Dacă vrei să îmi întorci spatele, fă-o cu adevărul.

Ea se prăbuși atât de repede, că ar fi căzut pe podea dacă nu ar fi ținut-o el.

– Nu pot face faţă. Lacrimile îşi şiroiau pe faţă, imense, iute şi dureros. Nu pot trece prin toate astea din nou, Alan, aşteptând, aşteptând cineva să... Suspinând, îşi acoperi faţa cu mâinile. O, Doamne, te rog, nu pot îndura. Nu voiam să te iubesc în felul acesta; nu voiam să conteze atât de mult încât să mi se poată lua totul din nou. O văd întâmplându-se din nou. Toţi oamenii aceia care mă înghesuie, toate acele feţe şi zgomotul. Am văzut pe cineva pe care-l iubeam murind în faţa ochilor mei. Nu pot s-o fac din nou; nu pot!

Alan o strânse aproape, vrând să o aline, având nevoie să o liniştească. Ce cuvinte putea folosi pentru a pătrunde prin acest gen de frică, acest gen de durere? Logica nu-şi avea locul aici, nu avea sens să fie calm şi raţional. Dacă dragostea o făcea să fie speriată de moarte, cum îi putea cere să o schimbe?

– Shelly, nu. Nu voi...

– Nu! Se desprinse de el, luptându-se să-i scape. Nu spune asta. Nu! Te rog, Alan, nu pot să îndur. Trebuie să fii ceea ce eşti şi la fel şi eu. Dacă aş încerca să mă schimb, nu am mai fi aceiaşi oameni de care ne-am îndrăgostit fiecare dintre noi.

– Nu cer să te schimbi, spuse el calm, când răbdarea începu să-l părăsească din nou. Nu cer decât să ai încredere în mine.

– Îmi ceri prea mult, Alan! Te rog, te rog, lasă-mă în pace.

Înainte ca el să poată vorbi, ea dădu fuga în dormitor şi trânti uşa.

capitolul 12

În Maine era frumos în iunie – verde și sălbatic. Shelby conducea de-a lungul coastei, menținându-și mintea goală. Prin ferestrele deschise ale mașinii, auzea apa izbindu-se de stânci. Pasiune, furie, durere – sunetul le exprima pe toate trei. Înțelegea.

Din când în când apăreau flori de câmp pe marginea drumului, deși puține inflorescențe puteau rezista sării și vântului. În cea mai mare parte erau stânci, roase de bătaia eternă a apei, lucind în apropierea țărmului, uscate și apăsătoare deasupra ei, până când va reveni mareea acoperindu-le și pe ele. Dacă trăgea aer adânc în piept, putea respira din nou. Poate de aceea venise, și venise repede, înainte ca Washingtonul să o sufoce. Aerul de aici era proaspăt și curat. Vara care luase locul primăverii atât de repede nu ajunsese încă atât de sus în nord. Avea nevoie să se mai agațe încă puțin de primăvară.

Văzu farul de pe limba îngustă de pământ care se ridica arogant în mare și se forță să-și relaxeze degetele încordate pe volan. Pace sufletească – poate că o va găsi aici, unde fratele ei căutase mereu să o găsească.

De-abia se crăpase de ziuă. Când aterizase avionul era încă întuneric. Vedea soarele răsărind, risipind culori în mare, în timp ce pescărușii se scufundau și pluteau peste stânci, peste nisip și apă. Era încă prea devreme pentru umbrele lor. Țipau deasupra zgomotului valurilor, un sunet gol și singuratic. Shelby îl alungă. Nu se va gândi la goliciune și la singurătate acum. Nu va gândi deloc.

Plaja era pustie, aerul rece, și vântul adia când coborî din mașină. Farul era o mare sferă albă, solitară și puternică împotriva stihiilor. Poate că era vechi și puțin

ros de vreme pe alocuri, dar deținea o putere simplă care rămânea eternă și reală. Părea un loc bun în care să te adăpostești de orice furtună.

Shelby își scoase geanta din portbagaj și se apropie de ușa de la intrare. Avea să fie închisă, știa. Grant nu făcea niciodată invitații directe. Bătu în lemn cu laterala lul pumnului, întrebându-se cât o va ignora înainte de a răspunde. O auzise, căci Grant auzea totul, la fel cum vedea totul. Faptul că se izolase de restul oamenilor nu schimbase acest lucru.

Shelby bătu din nou și privi soarele răsărind. Dură ceva mai mult de cinci minute întregi înainte ca ușa să se deschidă. Semăna cu tatăl lor, se gândi Shelby – brunet, inteligent, arătos, un pic aspru pe alocuri. Ochii verzi, surprinzător de adânci erau încețoșați de somn, iar părul lui, o idee prea lung, era răvășit din această pricină.

Grant o privi încruntat și își frecă bărbia cu mâna, nervos.

– Ce dracu' faci aici?

– O urare de bun venit tipică pentru Grant Campbell. Se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta ușor pe buze.

– Cât e ceasul?

– Devreme.

Înjurând, își trecu mâna prin păr și se dădu într-o parte, lăsând-o să treacă. Pentru moment se sprijini de ușă ca să-și revină, cu degetul mare agățat în singura concesie pe care o făcea modestiei – o pereche decolorată de pantaloni scurți de blugi, tăiați. Apoi o urmă pe scările abrupte și scârțâitoare înspre camerele în care locuia.

Îndreptându-se, o luă pe sora lui de umeri și o studie, iute și cu o intensitate cu care ea nu se obișnuise niciodată pe deplin. Rămase pasivă, cu un zâmbet schițat pe buze și cu cearcăne sub ochi.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el direct.

– Întâmplat? Ea ridică din umeri și își aruncă geanta pe un scaun care nu ar fi stricat să fie retapițat. De ce trebuie să se întâmple ceva ca să-ți fac o vizită?

Îl cercetă din priviri și observă că încă nu se îngrășase deloc. Avea o constituție undeva între zvelt și slab și totuși, ca și casa lui, avea o forță primară. Avea nevoie și de asta.

– Faci cafeaua?

– Da. Grant se duse înspre ceea ce servea drept living, în ciuda prafului, și intră într-o bucătărie ordonată și organizată. Vrei micul dejun?

– Întotdeauna.

Cu ceea ce ar fi putut semăna a râset înfundat, scoase o bucată de bacon.

– Ești slabă, puștoaico.

– Nici tu nu ești tocmai împlinit în perioada asta.

El mormăi ceva drept răspuns.

– Ce mai face mama?

– E bine. Cred că se va căsători cu francezul.

– Dilleneau, cel cu urechi mari și cu mintea ageră.

– El este. Shelby se lăsă pe un scaun la masa rotundă de stejar, în timp ce baconul începu sfârâie. Ai de gând să îl imortalizezi?

– Depinde. Îi aruncă un zâmbet șmecheresc lui Shelby. Nu cred că mama ar fi surprinsă să-l vadă pe logodnicul ei în Macintosh.

– Surprinsă, nu – încântată... Se opri ridicând din umeri. Chiar i-ar plăcea să vii într-o vizită.

– Poate. Grant puse farfuria cu bacon pe masă. Vrei și ouă?

Ea se ridică ducând-se după farfurii și căni, în timp ce Grant sparse șase ouă într-o tigaie.

– Sigur, omletă e bine, spuse Shelby sec în spatele lui. Ai mulți turiști în perioada asta?

– Nu.

Cuvântul fu atât de plat și de categoric, încât Shelby aproape că râse.

– Ai putea să încerci oricând terenuri minate și sârmă ghimpată. Mă uimește cum cuiva care se pricepe atât de bine la oameni pot să-i displacă semenii săi atât de mult.

– Nu-mi displac. Grant puse ouăle pe o altă farfurie. Doar că nu vreau să fiu în preajma lor. Fără ceremonie, se așeză și începu să-și umple farfuria. Mâncă; Shelby se prefăcu că o face. Ce mai fac colegii tăi de apartament?

– Au hotărât să coexiste în pace, spuse Shelby ronțăind o felie de bacon. Kyle are grijă de ei până mă întorc.

Grant îi aruncă o privire peste buza cănii.

– Cât stai?

De data asta chiar râse.

– Întotdeauna politicos. Câteva zile, spuse ea. Nu mai mult de o săptămână. Nu, te rog. Ridică mâna cu palma în sus. Nu mă implora să îmi prelungesc vizita, pur și simplu nu pot sta mai mult.

Știa că el se va încrunta și va înjura, primind-o la el atâta timp cât avea nevoie.

El își termină ouăle.

– Bine, mă poți duce cu mașina până în oraș la cumpărături cât ești aici.

– Mereu bucuroasă să fiu de folos, mormăi Shelby. Cum reușești să primești toate ziarele importante din țară aici?

– Plătesc pentru asta, răspunse el simplu. Ei cred că sunt un ciudat.

– Ești ciudat.

– Exact. Acum... Împinse farfuria deoparte și se își sprijini coatele pe masă. De ce-ai venit, Shelby?

– Am vrut să plec pentru câteva zile, începu ea, însă fu întreruptă de un cuvânt urât. În loc să îi răspundă cu o glumă sau cu o replică la fel de nepoliticoasă, își lăsă privirea în farfurie. A trebuit să plec, șopti ea. Grant, viața mea e un haos.

– A cui nu este? răspunse el, strecurându-i un deget lung pe sub bărbie ei și ridicând-o. Nu face asta, Shelby, murmură el, când îi văzu ochii plini de lacrimi. Trage aer adânc în piept și povestește.

Ea făcu cum îi spuse, deși respira sacadat și se lupta să își controleze lacrimile.

– Sunt îndrăgostită și nu ar trebui să fiu, iar el vrea să ne căsătorim, și eu nu pot.

– Ei bine, ai spus totul. Alan MacGregor. Când Shelby îi aruncă o privire grăbită, Grant clătină din cap. Nu, nu mi-a spus nimeni. Ai apărut cu el în ziare de vreo șase ori în ultima lună. Ei bine, este unul din acel mic grup organizat pe care pot spune sincer că-l respect.

– Este un om bun, rosti Shelby, stăpânindu-și lacrimile. Poate grozav.

– Așadar, care e problema?

– Nu vreau să iubesc un bărbat grozav, spuse ea. Nu mă pot căsători cu unul.

Grant se ridică, luă ibricul și umplu din nou amândouă cănile. Se așeză, apoi împinse laptele către Shelby.

– De ce?

– Nu vreau să trec din nou prin lucrul acela, Grant.

– Prin ce?

Privirea ei deveni și mai intensă. Și lacrimile i se uscară.

– Și, naiba să te ia, nu-mi face asta!

El sorbi calm din cafea, încântat că îl repezea, în loc să plângă.

– Am auzit un zvon sau două cum că senatorul s-ar putea să încerce să țintească spre vârful ierarhiei mai devreme sau mai târziu. Poate mai curând decât se așteaptă lumea.

– Ai auzit bine, ca de obicei.

El zăbovi asupra cafelei, neagră și tare.

– Nu-ți surâde să ai o rochie la Smithsonian, Shelby?

– Mereu ai avut un umor bizar, Grant. Mersi. Enervată, își împinse farfuria deoparte. Nu vreau să fiu îndrăgostită de un senator.

– Ești? contracară el. Sau ești îndrăgostită de el ca bărbat?

– Este același lucru!

– Nu, nu e. Așează cafeaua pe masă și luă o bucată neatinsă de bacon de pe farfuria lui Shelby. O știi mai bine decât majoritatea.

– Nu pot risca! rosti ea cu o fervoare subită. Pur și simplu nu pot. Va câștiga, Grant, va câștiga dacă trăiește destul. Nu pot să înfrunt asta – posibilitățile...

– Tu și posibilitățile tale, îi aruncă el. Amintirea duru, dar o îndepărtă. Bine, haide să le luăm pe câteva dintre ele. În primul rând, îl iubești?

– Da, da, îl iubesc! La naiba, tocmai ți-am spus asta.

– Cât de mult înseamnă pentru tine?

Shelby își trecu amândouă mâinile prin păr.

– Totul.

– Atunci, în cazul în care candidează la președinție și i se-ntâmplă ceva... Se opri, căci ea se albi la față. Te va durea mai puțin dacă ai verigheta lui pe deget sau nu?

– Nu. Își acoperi gura cu mâna. Nu, Grant!

– Trebuie să trăiești cu asta, spuse el cu asprime. Amândoi a trebuit să trăim cu asta, să o purtăm cu noi. Și eu am fost acolo și nu am uitat. Te vei izola de viață din pricina a ceea ce s-a întâmplat acum cincisprezece ani?

– Tu nu ai făcut-o?

Lovitură directă, gândi el cu amărăciune, dar nu o recunoscu.

– Nu vorbim despre mine. Haide să luăm o altă posibilitate de-a ta, Shelby. Să presupunem că te iubește îndeajuns încât să renunțe pentru tine.

– M-aș disprețui.

– Exact. Acum, ultima. Să presupunem... Și pentru prima dată își înlănțui mâna cu a ei. Că va candida,

va câştiga şi va ajunge la bătrâneţe, scriindu-şi memoriile şi călătorind ca ambasador al bunăvoinţei sau jucând Monopoly pe veranda însorită. Vei fi al naibii de furioasă că a avut parte de cincizeci de ani fără tine.

Ea expiră lung.

- Da. Dar...

- Am parcurs deja dar-urile, o întrerupsese el. Desigur, există probabil câteva milioane de posibilităţi între ele. Ar putea fi lovit de o maşină când traversează strada sau ţi s-ar putea întâmpla ţie. Ar putea pierde alegerile devenind misionar sau prezentator la ştirile de la ora şase.

- În regulă. Shelby îşi sprijini fruntea în mâinile împreunate. Nimeni nu mă face să văd ce proastă sunt mai bine decât tine.

- Unul dintre talentele mele minore. Ascultă, plimbă-te pe plajă; limpezeşte-ţi mintea. Când te vei întoarce, mănâncă ceva, apoi dormi douăsprezece ore, căci arăţi ca dracu'. Apoi... Aşteptă ca ea să ridice capul zâmbind. Du-te acasă. Am de lucru.

- Te iubesc, ticălosule.

- Da. Îi aruncă unul dintre zâmbetele lui grăbite. Şi eu.

Casa lui era prea goală şi prea tăcută, dar Alan nu voia să se ducă nicăieri. Se forţase să îi ofere lui Shelley o zi întreagă, apoi înnebunise pe jumătate când aflase vineri că nu era de găsit nicăieri. Douăzeci şi patru de ore mai târziu, încerca încă să se împace cu sine.

Avea dreptul să meargă unde şi când dorea. Nu avea nici un motiv să se aştepte ca ea să-i răspundă sau să-i dea explicaţii. Dacă decidea să plece câteva zile, nu avea nici un drept să fie furios şi, cu siguranţă, nici un motiv să fie îngrijorat.

Se ridică de la biroul său, începând să se plimbe. Unde naiba era? Cât avea de gând să rămână plecată? De ce nu îl anunţase măcar?

Frustrat, își strânse mâinile în pumn în buzunare. Mereu reușise să găsească o cale pentru a rezolva o problemă. Dacă nu funcționa într-un fel, funcționa în altul, dar întotdeauna exista un sistem viabil. Nu era decât o chestiune de timp și de răbdare. Nu mai avea răbdare. Îl durea, cum nu fusese niciodată conștient că poate durea – peste tot, deodată, fără încetare.

Când avea să o găsească, va... Ce? se întrebă Alan. Să o forțeze, să o bruscheze, să o roage, să o implore? Ce rămăsese? Putea renunța la părți din el pentru ea, continuând să fie întreg, dar fără ea, nu va fi niciodată mai mult decât o parte dintr-un bărbat. Îi furase ceva, apoi închisese ușa, se gândi el furios. Nu... El i-l dăduse de bunăvoie, deși ea ezitase să primească dragostea pe care i-o oferise. Nu o putea lua înapoi acum, chiar dacă dispărea din viața lui.

Era în stare de asta, realiză el cu un atac subit de panică. Shelby își putea împacheta bagajele și să plece fără a lăsa vreo urmă. La naiba, dacă avea s-o facă! Alan se încruntă din nou la telefon. O va găsi. Mai întâi o va găsi. Apoi se va ocupa de ea, într-un fel sau altul.

Va începe prin a o suna pe mama ei, apoi îi va lua la rând pe toți cei care o cunoșteau. Râzând nesigur, ridică receptorul. Cu Shelby, putea dura o bună parte *din săptămână*.

Înainte să apuce să formeze numărul, se auzi soneria.

O lăsă să sune trei ori înainte de a-și aminti că McGee era în Scoția. Înjurând, trânti telefonul și se duse să răspundă.

Curierul îi zâmbea larg.

– Livrare pentru dumneavoastră, domnule senator, spuse el vesel și îi dădu lui Alan o pungă de plastic transparentă. Sunteți ciudați, măi băieți, adăugă el înainte de a se îndepărta.

În timp ce se holba la punga din mână, închise ușa. Înotând ușor agitat în apa din pungă, văzu un peștișor auriu, de un portocaliu intens.

Alan intră încet în salon, studiindu-și cadoul cu ochi circumspecți. Ce dracu' trebuia să facă acum cu peștele? se întrebă el. Pierzându-și răbdarea din pricina că fusese întrerupt, scoase un vas Waterford și, rupând sigiliul pungii, turnă peștele și apa în el. După ce lăsă punga deoparte, deschise bilețelul care o însoțea.

Domnule senator, dacă tu poți suporta viața în acvariu, pot și eu.

După ce citi unica propoziție de trei ori, Alan închise ochii.

Se întorsese. Biletul căzu pe masă, iar el se întoarse să se îndrepte spre ușă. Când o deschise, sună soneria.

– Bună. Shelby zâmbea, deși salutul fusese îndeajuns de voios pentru a-i trăda încordarea. Pot să intru?

Voia să o prindă repede, să o țină ca să fie sigur că va rămâne. Dar nu așa o făceai pe Shelby să rămână.

– Sigur. Dădu să se apropie, dar făcu un pas în spate lăsând-o să intre. Ai fost plecată.

– Doar un scurt pelerinaj.

Își vârî mâinile în buzunarele mari ale salopetei largi de blugi. Părea obosit, remarcă ea, ca și când nu ar fi dormit. O mâncau mâinile să-i atingă fața, dar și le ținea ascunse bine.

– Intră și așază-te. Alan gesticulă înspre salon înainte de a se îndrepta într-acolo, amândoi prudenți și conștienți unul de celălalt. McGee e plecat. Aș putea face cafea.

– Nu, nu pentru mine.

Shelby se plimbă prin cameră. Cum avea să înceapă. Ce avea să spună? Toate discursurile atente, cele prostești, cele pasionale îi pieriseră pe nesimțite din minte.

Alan așezase vasul pe care ea i-l făcuse lângă fereastră, unde lumina soarelui ajungea la el. Ea îl privi țintă.

– Presupun că ar trebui să-mi cer scuze că am cedat deunăzi nervos în fața ta.

– De ce?

– De ce? Shelby se întoarse cu fața către el. De ce, ce?

– De ce ți-ai cere scuze?

Ea ridică din umeri, apoi îi lăsă să cadă.

– Urăsc să plâng. Prefer să înjur sau să izbesc cu picioarele în ceva. Avea nervii întinși la maximum– ceva la care nu se așteptase, ceva pe care privirea lui calmă și fermă nu reușea să îl aline. Ești furios pe mine.

– Nu.

– Ai fost. Se mișca neliniștită prin încăpere. Aveai dreptul să fii, eu... Shelby se întrerupse când văzu peștișorul auriu înotând în cercuri în vasul Waterford. Ei bine, a apărut pe lume, spuse ea cu un râs chinuit. Nu cred că apreciază asta. Alan. Când îl privi de data asta, avea ochii imenși, întrebători și vulnerabil. Mă mai vrei? Am distrus totul?

S-ar fi dus la ea în clipa aceea luând-o oricum, cum voia ea sau cum voia el. Dar voia mai mult, mult mai mult decât acel moment.

– De ce te-ai răzgândit?

Shelby se repezi spre el, apucându-l de mâini.

– Contează?

– Contează. Îi dădu drumul, cuprinzându-i fața. Ochii lui aveau privirea aceea serioasă și apăsătoare care reușea în continuare să o facă să i se înmoaie genunchii. Trebuie să știu că vei fi fericită. Că ai ce-ți dorești, ceva cu care poți să trăiești. Vreau eternitatea de la tine.

– Bine. Shelby își ridică mâinile înspre încheieturile lui, ținându-le un moment înainte de a se trage înapoi. M-am gândit la toate posibilitățile, începu ea. M-am gândit bine la toți de „dacă" și la toți de „poate". Nu mi-au plăcut toți, dar ceea ce urăsc cel mai mult este viața fără tine. Nu vei juca Monopoly fără mine, MacGregor!

El ridică din sprâncene.

- Nu?

- Nu. Își scutură bretonul cu un alt râset nesigur. Căsătorește-te cu mine, Alan. Nu voi fi de acord cu toate legile tale, dar voi încerca să fiu plină de tact în presă - câteodată. Nu voi conduce nici un comitet și voi merge la prânzuri doar dacă nu voi avea de ales, dar cariera mea este o scuză de înțeles pentru asta. Nu voi da petreceri convenționale, dar voi organiza unele interesante. Dacă ești dispus să îți asumi riscul de a mă introduce în lumea politicii mondiale, cine sunt eu să te contrazic?

Nu crezuse că o poate iubi mai mult decât o iubea deja. Se înșelase.

- Shelby, m-aș putea reapuca de drept, să-mi deschid un cabinet aici în Georgetown.

- Nu! Se îndepărtă grăbită de el. Nu, la naiba, nu te întorci la drept, nu pentru mine, nu pentru nimeni! M-am înșelat. Mi-am iubit tatăl, l-am adorat, dar nu pot lăsa ce i s-a întâmplat să-mi controleze restul vieții - sau viața ta. Se opri, trebuind să își stăpânească vocea și să se calmeze. Nu mă schimb pentru tine, Alan. Nu pot. Dar pot face ce mi-ai cerut și pot avea încredere în tine. Clătină din cap înainte ca el să apuce să vorbească. Nu mă voi preface că nu îmi va fi niciodată teamă sau că nu vor fi anumite părți ale felului în care trăim pe care le voi urî. Dar voi fi mândră de ceea ce faci. Mai calmă, se întoarse din nou spre el. Sunt mândră de ceea ce ești. Dacă mai există câțiva demoni cu care trebuie să lupt, Alan, o voi face!

Alan se apropie de ea, privind-o în ochi înainte de a o strânge la piept.

- Cu mine?

Ea scoase un oftat lung de ușurare.

- Întotdeauna.

Când întoarse capul, îi descoperi gura căutând-o la fel de flămândă și de dornică ca și a ei. Se simțea

de parcă ar fi trecut ani și nu zile, și îl îndemnă să se întindă cu ea, murmurându-i numele, pe covor.

Nici unul din ei nu avea pic de răbdare, doar nevoi. Alan înjură, luptându-se cu nasturii, până când Shelby începu să râdă și se rostogoli deasupra lui, înnebunindu-l de plăcere, atingându-i pieptul gol cu buzele. Nu era mulțumit doar să fie atins. Mâinile lui căutau prin blugi, făcând-o să-și piardă vlaga și să i se încețoșeze mintea.

Când în cele din urmă nu mai existară obstacole, mâinile lor primiră ajutorul gurii, devorând și frământând. Casa era tăcută, în afară de murmurele lor sacadate și de suspinele tăcute. Își îngropă din nou fața în părul ei, absorbindu-i parfumul, lăsându-se absorbit de el, în timp ce Shelby îl trase în ea.

Apoi nu mai rămase nimic altceva decât plăcere, plăcerea disperată și amețitoare de a fi împreună.

Era după-amiaza târziu, iar lumina se împuțina când Shelby se mișcă lângă el. Stăteau întinși pe canapea, înlănțuiți, goi și somnoroși. Sticla de vin se încălzea pe masă lângă ei.

Când deschise ochii, văzu că el continua să doarmă, cu fața relaxată și respirația regulată. Iată satisfacția, satisfacția senină și solidă pe care o simțea de fiecare dată când stătea liniștită în brațele lui. Lăsându-și capul pe spate, Shelby îl privi până când se mișcă și el și deschise ochii. Zâmbind, se apropie și îl sărută pe buze.

– Nu mai știu de când nu am mai petrecut o sâmbătă mai... plăcută. Ea oftă, apoi îi atinse limba cu limba ei.

– Dat fiind că nu intenționez să mă mut pentru cel puțin încă douăzeci și patru de ore, vom vedea cum îți place duminica.

– Cred că îmi va plăcea la nebunie.

Ea își puse mâna peste umărul lui.

– Nu-mi place să te presez, domnule senator, dar când ai de gând să te căsătorești cu mine?

– Mă gândeam că în septembrie, în Hyannis Port.

– Fortăreața MacGregor, spuse Shelby.

Văzu în ochii ei că îi plăcea ideea.

– Dar până în septembrie mai sunt două luni și jumătate! adăugă ea.

– Atunci în august, spuse el mușcându-i urechea ușor. Între timp, tu și colegii tăi de apartament vă puteți muta aici sau putem începe să căutăm o altă casă. Ți-ar plăcea o lună de miere în Scoția?

Shelby se cuibări la gâtul lui.

– Da. Își lăsă capul pe spate. Între timp, spuse ea încet, pe când mâinile ei coborâră înspre talia lui. Am vrut să spun că susțin pe deplin una dintre legile tale naționale, domnule senator.

– Chiar? El își lasă gura în jos, zăbovind deasupra buzelor ei.

– Ai – îi mușcă ușor buza de jos – tot sprijinul meu. Mă întreb doar dacă ai putea să îmi... explici procedura încă o dată.

Alan își trecu o mână pe coastele ei.

– Este datoria mea civică de a mă pune la dispoziția tuturor alegătorilor mei.

Degetele lui Shelby urcară pe pieptul lui, oprindu-se la maxilar, exact înainte ca el să îi prindă buzele.

– Atâta timp cât sunt doar eu, domnule senator. Îi cuprinse gâtul cu brațul. Acesta este sistemul de votare uninominal.

În aceeași colecție au apărut:

1. Danielle Steel, *O femeie împlinită*
2. Danielle Steel, *Cu fiecare zi*
3. Nora Roberts, *Vis în alb*
4. Nora Roberts, *Parfumul iubirii*
5. Nora Roberts, *Trăiește clipa*
6. Nora Roberts, *Fericiți pentru totdeauna*
7. Danielle Steel, *Legături de familie*
8. Danielle Steel, *Moștenirea*
9. Danielle Steel, *Misterele dragostei*
10. Danielle Steel, *Strada Charles 44*
11. Nora Roberts, *Comori tăinuite*
12. Barbara Delinsky, *Evadarea*
13. Jackie Collins, *Celebritate*
14. Danielle Steel, *Luminile Sudului*
15. Mary Jo Putney, *O nouă viață*
16. Mary Jo Putney, *Umbrele trecutului*
17. Mary Jo Putney, *Pasiune și onoare*
18. Danielle Steel, *Petrecerea*
19. Eloise James, *Un sărut la miezul nopții*
20. Eloise James, *Atingerea dragostei*
21. Sandra Brown, *Dulce mânie*
22. Sandra Brown, *Confruntarea*
23. Jackie Collins, *Zeița răzbunării*
24. Sandra Brown, *Sărutul ispitei*
25. Danielle Steel, *Conacul*
26. Sandra Brown, *Furtună în paradis*
27. Danielle Steel, *Îngerul păzitor*

SERIA „FAMILIA MACGREGOR"

Alan MacGregor știe foarte bine ce își dorește de la viață – cel puțin pe plan profesional, drumul îi este foarte clar trasat. La treizeci și cinci de ani, are o carieră politică de succes și mari șanse ca într-o bună zi să candideze la președinție. Însă fiul cel mare al lui Daniel MacGregor nu se grăbește foarte tare să se așeze la casa lui, spre marea dezamăgire a impetuosului său tată.
În momentul când dă cu ochii de Shelby Campbell, Alan știe că și-a găsit în sfârșit perechea perfectă – care se dovedește a fi total diferită de frumusețea elegantă și convențională cu care toată lumea s-ar fi așteptat să-l vadă. Nonconformistă, vulcanică și independentă, Shelby este proprietara unui magazin de ceramică, iar un politician este ultimul bărbat de care s-ar fi gândit că ar putea să se îndrăgostească. Cu toate acestea, tragedia care i-a marcat copilăria o face pe Shelby să încerce să-l țină la distanță pe fermecătorul senator.
Alan însă este decis să-i demonstreze că viața poate oferi posibilități nenumărate, iar dragostea adevărată este cea mai importantă dintre ele...

Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dragoste, și majoritatea au intrat în topurile de vânzări realizate de *New York Times*. Cărțile ei au fost publicate în 35 de țări, în peste 400 de milioane de exemplare.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-0736-2
9 786063 307362
Lira®